CON PHẢI TỚI HIMALAYA

CON PHẢI TỚI HIMALAYA

Bản quyền tác phẩm © Vô Niệm
Xuất bản theo hợp đồng liên kết xuất bản giữa
Tác giả Vô Niệm và Công ty TNHH Văn hóa Đông Tây

Bản quyền tác phẩm đã được bảo hộ.
Không được xuất bản, lưu trữ hay phân phối bất cứ phần nào của cuốn sách
dưới mọi hình thức hoặc mọi phương tiện, dạng in ấn hay văn bản điện tử,
bao gồm cả việc sao chụp hoặc đăng tải trên internet mà không có
sự cho phép bằng văn bản của nhà xuất bản hoặc chủ sở hữu
sử dụng, trừ trường hợp trích dẫn vắn tắt
trong các bài đánh giá hay phê bình.
Chỉ mua bản in hợp pháp!

VÔ NIỆM

CON PHẢI TỚI HIMALAYA

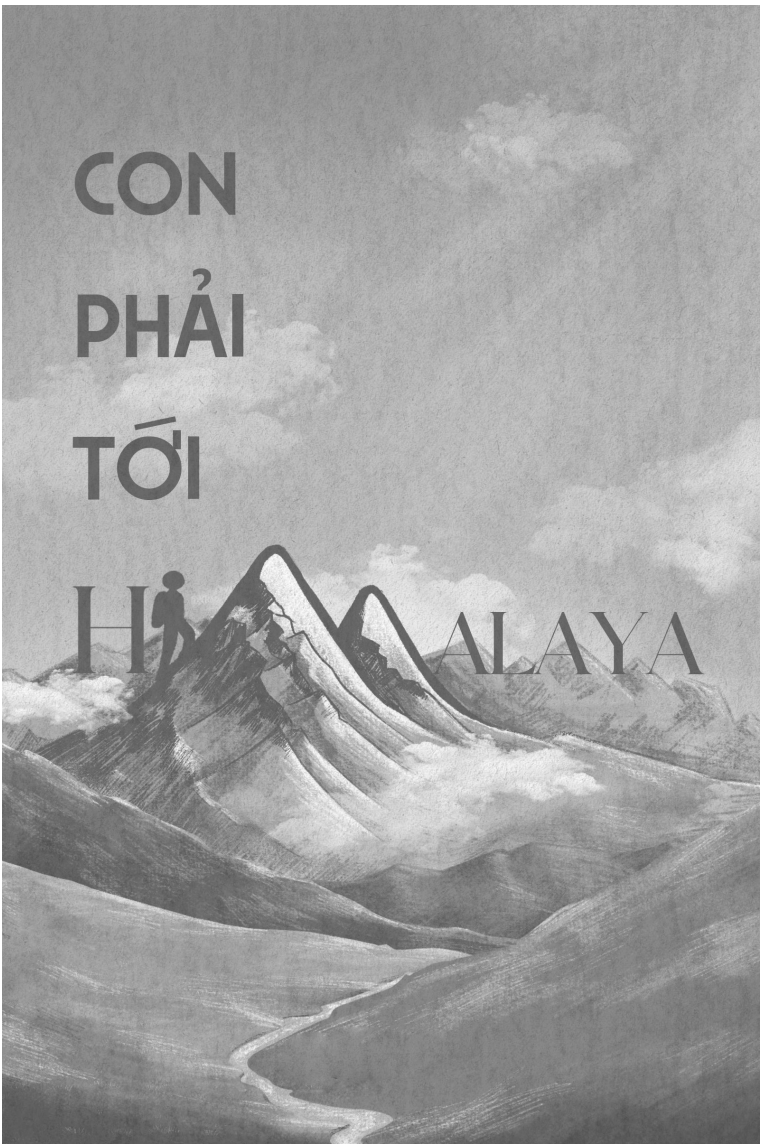

NXB DÂN TRÍ
ĐÔNG TÂY

MỤC LỤC

CHƯƠNG MỘT: Khởi nguồn Himalaya.....7

Sự thuần khiết chạm tới sự thuần khiết.....8

Giá trị của sự chấp nhận vô điều kiện.....13

Tâm trí - Cản trở lớn nhất.....16

CHƯƠNG HAI: Quê hương và những trái tim rộng mở..18

Thiên nhiên là những người bạn.....19

Chân thành - Ngọn lửa phá băng mọi rào cản.....22

Trái đất là một ngôi nhà chung.....27

Nơi nơi đều là nhà ai ai cũng là người thân.....30

Mẹ thiên nhiên - Tình yêu vô điều kiện.....35

Xuôi dòng và đón nhận.....41

Tu sửa - Nhiệm vụ hàng đầu.....46

Không có - Không mất.....49

Hiện tại là sự kế thừa và tiếp nối.....52

CHƯƠNG BA: Những người bạn láng giềng tốt bụng...54

Thảm họa khi trái đất nóng lên.....55

Ánh mắt và nụ cười - Con đường kết nối trái tim.....60

Hiệu ứng lan truyền của lòng tốt.....66

Buông mọi quan điểm - Đón nhận trải nghiệm mới.....71
Vũ trụ luôn có kế hoạch riêng cho mỗi người.....76
Sự thuần khiết không phụ thuộc hình tướng.....84
Trái đất không phân chia lãnh thổ.....88
Hiện tại là hiện thực của tâm trí.....93

CHƯƠNG BỐN: Ấn Độ, quốc gia của những vị ngọt..107
Dấn thân và chấp nhận.....108
Tình yêu thuần khiết không phân biệt quốc gia, tôn giáo.....119
Con người đang ngập trong rác của chính mình.....122
Lòng tốt vốn là điều tự nhiên.....127
Vùng an toàn - Nơi sản sinh mọi dính mắc.....132
Sự phát triển không đến từ sự dễ dàng.....138
Tự do là khi thoát khỏi chiếc hộp tâm trí.....144
Đừng dính mắc vào đích đến.....151
Chỉ cần không bỏ cuộc!.....156

PHẦN KẾT.....166

Chương một

KHỞI NGUỒN HIMALAYA

Vũ trụ xoay vần

Nhân duyên hội ngộ

Tâm tình xao xuyến

Chẳng vì do đâu…

SỰ THUẦN KHIẾT
CHẠM TỚI SỰ THUẦN KHIẾT

Lucy ngồi buông mình trên băng ghế chờ, cô dõi mắt theo dòng người qua lại quanh khu vực. Đây là lần đầu tiên cô thấy đông người từ nhiều quốc gia đến thế. Có hành khách mang dáng vẻ châu Á: tóc đen, mắt một mí, da ngăm vàng. "Có thể là người Nhật Bản, Trung Quốc. Có khi là Hàn Quốc, thậm chí là người Việt." Cô thầm nghĩ. Có những chàng trai, cô gái da trắng, tóc vàng hoặc nâu sẫm mang ba lô trekking. Họ thật khỏe khoắn và năng động. Có cả cụ già râu tóc trắng như cước, ngồi ngả lưng thư giãn trên ghế. Thi thoảng vài em bé kéo va li đi sau bố mẹ khiến Lucy không rời mắt. Trông chúng thật đáng yêu. Ban đầu cô ngồi đoán quốc tịch những hành khách trong tầm mắt, cho đến lúc xuất hiện ngày một nhiều dáng vẻ, đặc điểm và sắc thái, thật khó để phân biệt. Khi dòng người đó hòa lẫn, đan xen vào nhau, ranh giới khác biệt giữa các quốc gia dường như không còn nữa.

Ánh mắt trẻ thơ

Trong sáng và hồn nhiên đến lạ

Không phân chia, không định nghĩa

Toàn vũ trụ đi vào đôi mắt ấy

Trong suốt, tinh khôi

Và tôi biết

Sâu thẳm bên trong bạn và tôi

Cũng vậy...

Lucy nhìn sang người bạn đi cùng, Kyd, lúc này đang ngồi thiền ở ghế bên cạnh. Cô bắt đầu nhắm mắt lại thư giãn. Khi đôi mắt không hoạt động thì đôi tai nhạy bén hơn rất nhiều. Cô lắng nghe tất cả âm thanh đang chảy vào tai mình. Giọng nói của nhiều người, bằng nhiều ngôn ngữ, lúc xa, lúc gần, lúc to, lúc nhỏ, trộn lẫn vào nhau tạo thành thứ tạp âm xì xầm. Thi thoảng tiếng sục sạo của chú rô bốt lau nhà chạy qua chạy lại. Tiếng khóa lách cách. Tiếng va li kéo xềnh xệch trên sàn. Tiếng nói, tiếng nhạc từ loa phát thanh của sân bay và từ thiết bị cầm tay của hành khách. Các loại âm thanh hòa vào nhau trong không gian rộng lớn. Khi chúng đi vào tai, trở nên ù ù. Âm thanh nhỏ dần như tiếng gió là lúc Lucy bắt đầu tập trung vào những dòng suy nghĩ.

"Cuộc sống thật thú vị!" Cô nghĩ. Có những việc cô không hiểu sao mình được thôi thúc để thực hiện. Ngay cả lúc này đây, cô vẫn chưa nhận được câu trả lời. Hôm nay là ngày thứ hai mươi của hành trình từ Việt Nam tới dãy núi Himalaya. Cô và Kyd đã qua 3 quốc gia và đang chờ để tới Ấn Độ, quốc gia cuối cùng trong chuyến đi này.

Cô hé mắt nhìn Kyd. Đây là người bạn cô gặp tại thiền viện ở Đồng Nai. Ngay ngày đầu tiên gặp nhau, biết Kyd sắp sửa thực hiện một chuyến đi bộ xuyên Việt, Lucy đã thực sự

bất ngờ. Có những điều tâm trí không bao giờ có thể giải thích được. Ngay lúc đó, Lucy tới gặp Kyd, nói với giọng khá nghiêm túc:

"Kyd, tớ biết là tớ sẽ cùng cậu đi khắp nơi. Tớ đã thấy điều này trong một giấc mơ cách đây một tháng, khi tớ sống trên chùa!"

Sau hành trình đi bộ 1.800 km từ thành phố Hồ Chí Minh tới Hà Nội, Lucy và Kyd trở thành đôi bạn thân ở thiền viện.

Kyd thích phiêu lưu và khá điên. Cô gái mang nét tomboy cá tính ấy thường đi một mình đến bất kỳ nơi nào xuất hiện trong ý nghĩ. Kyd thậm chí có thể ngủ ở công viên hay trên đường phố vào buổi tối. Kyd giống như một đứa trẻ không biết sợ là gì. Cô thường bảo với Lucy, "Nỗi sợ là một người bạn, làm bạn với nỗi sợ sẽ không còn thấy sợ." Điều duy nhất mà Lucy thấy Kyd còn ngần ngại có lẽ là tiếp xúc với người lạ. Kyd thường đứng từ xa ngắm nhìn và quan sát mọi người. Cô lắng nghe những cuộc đối thoại, đôi lúc mỉm cười một mình vì thích thú. Nhưng Kyd luôn cảm thấy có điều gì đó ngăn cản cô đến gần, trò chuyện cùng họ.

Một ngày ở thiền viện, Lucy hỏi Kyd:

"Đợt trước cậu bảo sẽ đi lang thang khắp nơi. Cậu có ý định sẽ đi đâu chưa?"

"Chưa cậu ạ. Cậu có giấc mơ nào về chuyến phiêu lưu của chúng ta chưa?" Kyd nhớn mắt, vẻ tò mò.

"Tớ không biết nữa. Tháng Tư năm nay thầy có chương trình đào tạo ở Himalaya đấy, cậu đi Ấn Độ không?" Lucy cười.

Rồi như bị một luồng sóng xẹt qua, hai đứa đơ người một lúc. Cả Kyd và Lucy cùng quay lại nhìn nhau rồi thốt lên, "Himalaya!"

Hai cặp mắt sáng rực với ý nghĩ vừa mới lóe, "Chúng ta đi bộ tới đó chứ!"

Lucy chạy tới bên Kyd, "Từ đây tới Himalaya bao xa cậu? Chúng ta có điên không?"

Hai cô gái lập tức mở phần mềm định vị trên điện thoại để kiểm tra khoảng cách từ Việt Nam tới Himalaya.

"Gần sáu ngàn cây số đó. Ôi điên thật sự!" Lucy thốt lên, cô bắt đầu cảm thấy bất ngờ với ý tưởng này – "Chúng ta đi chứ?" Dường như vẫn cảm thấy sự điên rồ đang hiện hữu, Lucy liên tục hỏi lại Kyd, "Đi chứ cậu?"

Nhớ lại thời điểm đó, Lucy bật cười. Cô nghĩ, nếu sau này, ai đó hỏi lý do tại sao cô thực hiện hành trình này, có lẽ cô sẽ trả lời với hàng loạt các mong muốn xuất hiện trong tâm trí, "*Tôi dấn thân vào chuyến phiêu lưu này để có sự phát triển cao hơn về tâm linh, vượt qua những nỗi sợ của tâm trí. Tôi muốn truyền cảm hứng cho tất cả mọi người về điều đó thông qua hành trình này...*" Cô nghĩ mình nên nói như vậy thay vì thú nhận rằng: Có những quyết định không lý giải được. Có những giấc mơ không lý giải được. Có những thôi thúc bên trong mà đến cô cũng không hiểu vì sao. Sự thôi thúc khiến cô hứng thú, háo hức đón chờ chuyến đi một cách kỳ lạ. Cô tin rằng, có một thứ gì đó dành cho cô, trên hành trình này.

Vũ trụ xoay vần

Nhân duyên hội ngộ

Tâm tình xao xuyến

Chẳng vì do đâu...

"Lucy ơi! Thầy bảo sẽ thảo luận thêm với chúng mình về hành trình Himalaya đấy." Kyd hào hứng.

Ngày hôm đó, trong lúc thiền cùng các học viên ở chương trình đào tạo "Thiền tĩnh lặng" của thầy, Lucy miên man nghĩ về hành trình sắp tới. Đột nhiên lời giảng của thầy như âm vang hơn, đưa tâm trí Lucy quay trở lại phòng thiền, "Mỗi người trong chúng ta đang ở một chiều kích khác nhau, không ai giống ai. Điều đó phụ thuộc vào giới tính, định kiến xã hội, truyền thống văn hóa, quốc gia, nhận thức, ký ức... Nguồn năng lượng tuyệt diệu của sự tĩnh lặng sẽ mang tâm thức của chúng ta trở về với bản thể chân thật, để kết nối với trái tim thuần khiết..."

"Ồ! Mỗi người đều là bản thể chân thật và trái tim thuần khiết khi gạt đi những dính mắc về quốc gia, văn hóa, nhận thức, hiểu biết... Nếu mình bước đi với một sự chân thật và thuần khiết, mình sẽ chạm được sự thuần khiết trên hành trình, như vậy đâu có một sự nguy hiểm nào nữa chứ!" Lucy như vỡ òa với suy nghĩ đó.

"Đúng vậy, mình muốn chạm vào bản chất thuần khiết của tất cả mọi người ở các quốc gia khác nhau. ***Sự thuần khiết sẽ chạm đến sự thuần khiết****. Nếu hành trình này chỉ diễn ra một lần trong đời, nếu cơ thể vật lý này chỉ được sống một lần trong đời, mình sẽ sử dụng nó một cách ý nghĩa nhất."* Lucy cảm thấy tràn đầy hứng khởi.

GIÁ TRỊ CỦA SỰ CHẤP NHẬN VÔ ĐIỀU KIỆN

Mọi việc khá thuận lợi sau đó.

Lucy và Kyd đã có một buổi nói chuyện riêng với thầy để được trang bị tốt nhất cho chuyến đi.

Thầy là một thiền sư người Ấn Độ, đã giảng dạy ở Việt Nam hơn bảy năm. Thầy sáng lập ra *Diviners* - tổ chức phi lợi nhuận với các khóa học cho cộng đồng, giúp học viên được chuyển hóa thông qua sự kết hợp giữa nghệ thuật và thiền định. Thầy truyền cảm hứng cho rất nhiều người, trong đó có Lucy và Kyd, về sự không ngừng chuyển hóa, giải phóng tâm trí. Đặc biệt, sự hỗ trợ của thầy dành cho tiến trình phát triển của mỗi tình nguyện viên và học viên luôn khiến Lucy cảm phục. Chính vì thế mà cả Lucy và Kyd lựa chọn thiền viện - Diviners Ashram, để phụng sự. Ở đó, hàng ngày, các tình nguyện viên như hai cô gái được thực hành các hoạt động nghệ thuật và thiền định một cách kỷ luật.

"Cậu báo gia đình chưa?" Lucy xoay người sang hỏi Kyd. Lúc này đã hơn 11 giờ đêm, hai cô gái háo hức đến mất ngủ.

"Tớ sẽ về quê làm hộ chiếu rồi báo với mẹ. Cậu thì sao?"

"Tớ nhắn tin cho bố và mẹ, họ chỉ thả tim cho tin nhắn. Có khi nào bố mẹ tớ bất lực với tớ không nhỉ, tớ cũng nhiều lúc điên rồ như cậu?" Lucy đáp, rồi hai đứa nằm cười khúc khích.

Lucy nói tiếp, giọng xúc động:

"Bố mẹ rất ít khi ngăn cản tớ. Họ để tớ tự lựa chọn con đường và cách sống của mình. Họ chấp nhận tớ vô điều kiện. Dù tớ nhiều lần vấp ngã, có nhiều quyết định đi ngược với mong muốn của họ. Thậm chí, tớ có nhiều hành động đi ngược với xu hướng chung của xã hội. Sự chấp nhận của bố mẹ thực sự có ý nghĩa với tớ."

Lucy nhớ về những biến cố cô từng gặp trong quá khứ, nhà luôn là nơi cô cảm thấy yên tâm và an toàn khi trở về. Ở đó, mẹ vẫn mua những món cô thích. Bố vẫn kể những câu chuyện hài hước khiến bầu không khí trở nên thoải mái. Ở đó, không ai phán xét cô, không ai chất vấn cô những câu hỏi tại sao. Ở đó, cô được tự do thể hiện cảm xúc mà không lo sợ bị đánh giá. Bố mẹ chấp nhận Lucy cùng tất cả mọi thứ thuộc về cô. Và điều đó là minh chứng rõ ràng nhất cho tình yêu vô điều kiện họ dành cho cô.

"Kyd, cậu cũng rất may mắn vì mẹ cậu luôn chấp nhận con người của cậu, ủng hộ cậu. Mẹ hướng cậu đến con đường tu tập và đồng hành cùng cậu!" Lucy thủ thỉ sau một hồi im lặng.

"Ừ!"

Kyd trả lời gọn lỏn. Cô ít kể về bố mẹ, nhưng khoảng thời gian gần Kyd giúp Lucy hiểu bạn mình yêu thương gia đình nhiều thế nào. Mỗi lần đi học, đi chơi, hay những khi

làm tình nguyện viên xa nhà, Kyd luôn muốn có sự đồng hành của mẹ để mẹ có thêm nhiều trải nghiệm mới.

Miên man với những câu chuyện, hai đứa ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Đó là thời điểm gần Tết, Lucy về thăm gia đình, tiện thể chuẩn bị đồ đạc cho chuyến đi. Kyd cũng rời Ashram sau đó để hoàn thiện thủ tục hộ chiếu ở quê.

TÂM TRÍ - CẢN TRỞ LỚN NHẤT

Tiếng cười khúc khích của Kyd khiến Lucy sực tỉnh.

"Cậu quay cảnh tớ ngủ gật đấy à?" Lucy chau mày nhìn Kyd.

"Không, tớ đang quay dòng người đi lại ở sân bay, vô tình có cậu thôi!" Kyd cười lớn hơn, khuôn mặt đầy đắc ý.

Trong buổi trao đổi riêng với thầy, Kyd được giao nhiệm vụ chụp hình, quay video hàng ngày, sau đó dựng thành một đoạn phim ngắn và gửi vào nhóm để mọi người có thể cập nhật hành trình của hai cô gái. Chính vì vậy, trước khi bắt đầu chuyến đi, thầy đưa điện thoại chuyên dụng của thầy cho Kyd, nó sẽ giúp hình ảnh thước phim sắc nét hơn. Mỗi ngày, sau khi ổn định địa điểm nghỉ tối, hai cô gái thực hiện nhiệm vụ của mình: Kyd dựng phim, Lucy viết nhật ký hành trình, sau đó cùng chia sẻ thông tin cho các nhóm bạn bè.

"Hôm ở thiền viện, thầy hỏi tớ có lo lắng gì về chuyến đi sắp tới không. Hình như hôm đó cậu về thăm gia đình, Lucy ạ." Kyd hồi tưởng.

"Thế cậu bảo sao?" Lucy chăm chú nhìn Kyd.

"Hôm đầu khi quyết định đi Himalaya, tớ có chút suy nghĩ, rằng không biết đó là mong muốn nhất thời hay thật sự tiếng gọi từ bên trong con người tớ. Vậy nên tớ đã ngồi thiền để tĩnh tâm. Sau khi chốt là đi rồi thì càng ngày càng háo hức."

"Tớ thì không có nỗi sợ nào khi quyết định hành trình này. Tớ cảm nhận rằng cứ đi thôi, chúng ta sẽ được bảo vệ. Nhưng trước hôm xuất phát thì bỗng nhiên lại xuất hiện vài nỗi sợ. Cậu nhớ cái hôm tớ bị đau đầu, đau chân chứ? Tự dưng tớ lo sợ mình không đủ sức khỏe, để đi. Khi cơ thể mệt mỏi, một loạt các suy nghĩ trồi lên, *Đi để làm gì cơ chứ? Mất thời gian hai tháng ngoài đường, tiền không có, nếu có rủi ro gì thì làm thế nào? Có đáng để đánh đổi vậy không?"*

Im lặng một lúc, Lucy tiếp tục:

"Khi tất cả những người thân yêu không ai cản bước mình thì *tâm trí* mình lại chính là thứ cản trở lớn nhất. Nhưng mà từ chuyến đi bộ lần trước, tớ đã nhận ra rằng: Trong tiến trình chuyển hóa lên sự phát triển cao hơn, chỉ cần dám thực hiện, tiến trình đó đã thành công 70 phần trăm, 30 phần trăm còn lại là sự kiên trì, không bỏ cuộc. Vậy nên lần này cũng vậy, từ lúc quan sát thấy tâm trí bắt đầu cản trở, tớ chỉ đơn giản quan sát và theo dõi nó chứ không phản ứng hay lý luận với nó. Dần dần, tâm trí cũng dừng cản trở.

Từ đâu mà đến

Từ đâu mà đi

Sinh sinh diệt diệt...

Chương hai

QUÊ HƯƠNG VÀ NHỮNG TRÁI TIM RỘNG MỞ

Điều giá trị thường không miễn phí

Vậy mà sao lòng tốt được cho đi

Cứ trao thôi, chả diễn cầu kỳ

Bởi chúng ta đều giàu lòng tốt…

THIÊN NHIÊN
LÀ NHỮNG NGƯỜI BẠN

Suvarnabhumi - sân bay quốc tế lớn ở Thái Lan, nằm cách thành phố Bangkok chừng 30 km về phía Đông. Đi bộ từ Suvarnabhumi vào thành phố khá xa nên Lucy và Kyd phải khảo sát khu vực sân bay thật chi tiết để đảm bảo điều kiện thiết yếu cho việc sinh hoạt một tuần ở đây.

Chỉ sau hai ngày ở sân bay, hai cô gái đã khá thông thạo địa hình địa lý. Hành khách sau khi đáp xuống từ các chuyến bay ở tầng hai sẽ xuống tầng một. Tại đây họ có thể mua sim Thái Lan, đổi tiền, mua vé xe bus, gọi taxi để vào thành phố. Họ có thể ăn uống trong Magic Food Centre - khu ẩm thực ở ngay đây. Lucy và Kyd nghỉ ngơi chủ yếu ở tầng một để tiện ăn uống và đi xe bus ra ngoài. Tại đây còn có một xe bus miễn phí di chuyển từ sân bay ra quốc lộ cách đó chừng 10 km và ngược lại. Hàng ngày hai cô gái lên xe bus tới trạm dừng để tắm rửa. Vì ăn thuần chay nên với số tiền được những người bạn quốc tế trên đường giúp đỡ, thực phẩm hàng ngày của Lucy và Kyd lựa chọn là bánh mì, thi thoảng có thêm chút chuối, dưa chuột, hay xà lách.

Mua xong đồ ăn sáng, Kyd kéo Lucy ra bãi cỏ trong khuôn viên gần đó tập thể dục rồi dùng bữa sáng. Khí trời và nắng sớm là nguồn năng lượng mà không thực phẩm nào thay thế được. Thi thoảng những cơn gió mát lành ùa tới, Lucy khép mắt, gương mặt tròn trịa hơi ngẩng lên như chạm vào gió, cười thích thú, "Cảm ơn bạn gió!" Rồi cô quay sang xem Kyd tập các động tác võ thuật. Luyện tập đều đặn mỗi ngày nên cơ thể Kyd rất dẻo dai, linh hoạt. Bởi thế, Kyd có thể đạp xe, đi bộ dài ngày mà không hề mệt mỏi.

Khuôn viên này rất nhiều chim. Chúng thật gần gũi và thân thiện. Lucy và Kyd vừa ăn sáng vừa thả vụn bánh cho chim.

"Kyd này, cậu có thấy mình may mắn không?" Lucy nhớn mày với giọng điệu suy tư, thi thoảng trông cô sâu sắc như một bà cụ.

Kyd mỉm cười ra vẻ đồng tình. Ngoài những lúc trầm ngâm thì Kyd rất hay cười. Rồi mặc cho Kyd tiếp tục ngồi thưởng thức bữa sáng cùng lũ chim vây quanh, Lucy khép mắt thư giãn, cô nhớ lại hành trình của mình từ những ngày đầu.

Hình ảnh ngày chia tay thầy và mọi người ở Ashram hiện rõ trong tâm trí Lucy. Cô nhớ từng cái ôm ấm áp, những lời chúc tốt lành xúc động, những túi lì xì xinh xắn, và những món quà đáng yêu mà mọi người gửi gắm lời chúc bình an tới cô và Kyd. Lucy nhớ con đường từ thiền viện ra quốc lộ. Vẫn là con đường quen thuộc cô đi chợ hàng ngày, nhưng sao hôm đó cảm xúc trong cô thật lạ, thật bồi hồi. Dường như con đường cũng quyến luyến chia tay một người bạn. Nó bỗng

trở nên yên ắng, trầm ngâm kỳ lạ. Lucy không quên tạm biệt cả những cành cây, nhánh cỏ ven đường.

Cỏ cây, mây gió, đất trời

Cũng là tạo tác nhân duyên mà thành

Yêu thương chẳng kể cất lời

Lặng thầm nâng đỡ bước đường nhân sinh.

CHÂN THÀNH
NGỌN LỬA PHÁ BĂNG MỌI RÀO CẢN

Trời càng về trưa càng nóng. Xa xa dưới bóng cây phía trước mặt là hình bóng một bà cụ trông rất quen thuộc, Lucy gọi to, "Bà ơi!"

"Bà bán rau ở chợ đó cậu, tớ gặp bà hàng ngày" Lucy hớn hở quay sang Kyd.

Hai cô gái rảo chân bước về phía bà. Nhìn thấy Lucy, bà hỏi:

"Ơ, con đi đâu đây?"

"Chúng con đi Ấn Độ bà ạ!"

"Cái gì, mày lừa bà hả con?" Bà nhớn mắt lên với sự ngạc nhiên.

"Ơ, bà có nhớ con là Phật tử không? Quy y Phật thì không nói dối."

"Ừ nhỉ, đúng rồi! Thế mày đi Ấn Độ thật à con? Ôi, mày tu hành xác hả?" Bà vẫn nói với giọng điệu nửa nghi ngờ, nửa lo lắng.

"Ôi, mày điên rồi con ạ, sao phải khổ như thế! Thôi ngồi đây cho đỡ nắng, bà đi mua cho mấy chai nước mát. Giời ơi là giời, sao phải khổ thế này!"

Nói rồi bà quay đi, miệng vẫn lẩm nhẩm những câu mắng yêu, "Tu hành xác thật rồi..."

Lát sau, bà xách về một túi các chai nước mát lạnh dúi vào tay Lucy, "Thôi các con đi đi, nắng thì dừng ở gốc cây mà nghỉ. Đi nắng thế này khổ thân!" Ánh mắt bà lo lắng nhìn cả hai nhưng không biết khuyên gì hơn.

"Dạ, chúng con đi đây, ba tháng nữa con về con đi chợ gặp bà nha!" Lucy không quên thông báo cho bà ngày trở lại Việt Nam.

Hai cô gái tiếp tục bước đi dưới ánh nắng vàng rực. Mặt trời lên mỗi lúc một cao, bóng cây thưa dần. Càng về trưa, con đường càng vắng bóng người. Thi thoảng những em bé đạp xe đi qua, tiếng nói chuyện, tiếng cười giòn tan trong gió. Con đường thẳng được uốn dần thành một đường vòng cung bao quanh đèo, hướng lên trên. Hai cô gái vừa đi vừa nghỉ uống nước vì nóng. Lúc này, mặt trời đã lên thẳng đỉnh đầu. Lucy và Kyd vẫn miệt mài bước, thi thoảng một cơn gió sà ngang qua, Lucy nhắm tít mắt, miệng khẽ reo, "Ôi, mát quá, cảm ơn bạn gió!"

Kyd thích thú nắm tay bạn, những cuộc trò chuyện đáng yêu giữa Lucy và thiên nhiên luôn làm cho Kyd rung động, cô cảm nhận một tình yêu rất trong lành và nhẹ nhàng từ đó. Kyd vừa nhảy chân sáo vừa hát. Kyd thích hát và có biệt tài

biến những bài hát quen thuộc thành một bài hát khác, với giai điệu mới hoàn toàn. Chỉ vì thế mà mỗi lúc Kyd hát, Lucy lại phá lên cười.

Bỗng dưng có một chiếc xe máy phanh gấp lại trước mặt hai cô gái, anh lái xe quay đầu lại hỏi, "Hai đứa đi đâu giữa nắng thế này?"

"Tụi em đi về hướng thành phố Đà Lạt ạ!" Lucy nhanh nhảu đáp.

"Lên xe anh chở một đoạn ra đường lớn."

Chiếc xe máy xuyên qua nắng và gió, mát rượi. Đến đường lớn, anh dừng xe, hướng dẫn hai cô gái đi về phía Đà Lạt. Chia tay anh, Lucy và Kyd tiếp tục đi một đoạn nữa thì dừng ngủ trưa ở ghế đá ven đường.

Ngày đầu của hai cô gái khá suôn sẻ khi tiếp tục nhận được sự giúp đỡ của một người anh lái ô tô về thành phố Đà Lạt.

Để thực hiện hành trình từ Việt Nam tới Himalaya, Lucy và Kyd quyết định chọn con đường từ Việt Nam, đi qua Lào, Thái Lan, Myanmar và tới Ấn Độ. Từ Việt Nam qua Lào cần đi qua biên giới hai nước ở các tỉnh miền Trung. Điểm xuất phát là thiền viện Diviner Ashram tại tỉnh Đồng Nai, đi tiếp tới thành phố Đà Lạt, khoảng cách hơn 200 km. Cung đường này, nếu đi bộ sẽ mất khoảng 6 ngày để vượt qua hai con đèo Bảo Lộc và Prenn với chiều dài chừng 15 km, độ cao so với mặt nước biển chừng 800 - 900 m. Trong chuyến đi bộ xuyên Việt lần trước, Lucy và Kyd đã từng vượt qua hai con đèo này dưới cái nắng bức bối tháng Mười.

Với hành trình lần này, thời gian để hoàn thành chỉ vỏn vẹn 2 tháng cho khoảng cách 6.000 km nên hai cô gái quyết định sẽ xuyên qua Việt Nam nhanh nhất bằng cách đi nhờ xe trên phố.

"Tụi em là con gái mà can đảm đi như thế này, thật sự hành trình của hai đứa đã truyền động lực cho anh để quyết định một số việc lớn sắp tới!" Anh vừa lái xe vừa bùi ngùi chia sẻ.

Ngày hôm đó, anh chở một người bạn có vấn đề sức khỏe đi chữa bệnh, trên đường quay về Đà Lạt thì gặp hai cô gái. Giọng anh ấm áp, hiền từ. Trên cả chặng đường, anh chia sẻ rất nhiều, là những chiêm nghiệm của anh trong cuộc sống. Mỗi biến cố trong đời để lại cho anh thật nhiều bài học và từ đó anh biết cách tự cân bằng, tìm thấy sự bình an nội tâm thông qua thiền định. Nói chuyện với anh, Lucy cảm nhận được sự thân thiết như một người anh đã quen từ rất lâu vậy.

Rồi anh nói tiếp, ***"Quan sát cảm xúc bên trong mình cũng như quan sát mọi người, mọi việc trên đường đi. Lúc gặp hoàn cảnh không như ý cũng thế, chỉ đơn giản là quan sát thôi thì những cảm xúc tiêu cực bên trong tự nó biến mất.*** Anh vừa đi vừa quan sát mọi người như một cách thực hành quan sát."

"Ồ, nghĩ lại thấy lạ lắm nha. Lúc trưa, trên đường anh đi, đúng đoạn đèo đó, có một chú chim gãy cánh. Định dừng xe để giúp thì nó bay mất. Chiều nay, cũng đúng đoạn đèo đó, tấm bảng sau lưng các em bay loáng thoáng giống hệt cánh chim lúc trưa. Chính vì thế anh mới đi chậm lại để nhìn và

đọc được đoạn chữ 'Xin quá giang Đà Lạt'. Lạ thật đấy!" Anh kể lại, giọng chưa hết ngạc nhiên với những sự trùng hợp xuất hiện trên đường.

Suốt cả bốn, năm tiếng trên ô tô, cả ba không ngớt chuyện trò. Dường như, sự chân thành bày tỏ đã phá đi khoảng cách giữa những người xa lạ.

Sự chân thành giống như một ngọn lửa làm tan chảy tảng băng của sự phán xét, nghi ngờ, lo sợ giữa con người với con người.

TRÁI ĐẤT
LÀ MỘT NGÔI NHÀ CHUNG

Chiếc ô tô dừng ở trước Công viên Yersin - thành phố Đà Lạt, anh lái xe bước xuống, hướng về tượng đài ở công viên. Anh chắp tay cầu nguyện cho Lucy và Kyd được an toàn trên hành trình này, bởi anh biết chặng đường sắp tới thực sự khó khăn.

"Chúng em có thể chụp ảnh với anh không ạ?" Kyd không quên nhiệm vụ được giao để lưu lại những hình ảnh cho hành trình.

Chia tay anh với những cái ôm ấm áp của lòng biết ơn và sự cảm mến, Lucy và Kyd bắt đầu đi thăm thú vòng quanh công viên rồi tìm chỗ ngủ. Lúc này đã gần 9 giờ tối.

"Lucy, cậu làm thơ cho những bài nhật ký hành trình đi!" - Kyd háo hức bày tỏ.

"Ờ, hay nha, rồi cậu viết nhạc chứ?" - Lucy tủm tỉm trêu bạn.

Cô gái đưa đôi mắt hướng lên bầu trời sâu thẳm, tiếp tục nói, đầy chiêm nghiệm.

"Kyd, chúng ta chỉ đang phiêu lưu trong ngôi nhà của mình thôi. Bầu trời trên kia là mái nhà, mặt đất là sàn nhà, tớ với cậu chỉ mới loanh quanh một góc nhỏ trong nhà thôi. Những người chúng ta gặp đều là bố mẹ anh chị em của mình. Bà cụ bán rau nè, anh xe máy, anh lái ô tô, cả chú bên đường lì xì tiền uống nước nữa. Tớ thấy họ thân quen lắm. Vậy nên, chả có gì là lo lắng khi đi trong nhà mình cả. Tất cả là người thân của mình hết mà, đúng không cậu? Chỉ cần chúng ta bày tỏ chân thật với họ về hành trình của mình, sẽ nhận được lòng tốt và sự giúp đỡ. Trái tim chân thành sẽ chạm tới lòng tốt vô điều kiện. Đó là sự thuần khiết."

Mắt Lucy long lanh, một cảm xúc nhẹ nhàng ngập tràn trong lồng ngực. Kyd chăm chú nghe Lucy chia sẻ. Góc nhìn này của Lucy khiến cô cảm thấy bớt ngại ngần hơn chút khi tiếp xúc với mọi người. Nơi đâu cũng là nhà, ai ai cũng là bạn.

Trải áo mưa xuống nền gạch xong xuôi, hai cô gái cuộn mình bên trong túi ngủ để đỡ đi cái lạnh của sương đêm. Trên kia là bầu trời được nhuộm ánh đèn lấp lánh màu than tím. Hàng ngàn ngôi sao lấp lánh như ánh điện của một thành phố trên cao. Nằm trên mặt đất, dưới vòm trời, Lucy thấy mình thật bé nhỏ giữa ngôi nhà trái đất khổng lồ.

Đêm đầu tiên sau khi rời Ashram được kết thúc bằng một giấc ngủ no tròn tại công viên.

Chúng ta nghĩ trái đất là một sự kỳ bí.

Chúng ta mổ xẻ trái đất, nghiên cứu sự kỳ vĩ thiên nhiên.

Chúng ta phân chia lãnh thổ và phân biệt vùng miền

Những cuộc chiến triền miên vì sự chiếm hữu

Dấn thân hành trình phiêu lưu ta mới hiểu

Vạn vật chung một ngôi nhà Trái đất thân yêu.

Sáng ta ở đây, chiều ta ở kia

Dù giống hay khác nhau địa phận.

Vẫn ở dưới bầu trời vô tận

Và cùng một mặt đất dưới chân.

Con người bất kỳ đâu cũng là người thân

Chỉ một tình yêu - năng lượng thuần khiết.

Nâng đỡ nhau, trên hành trình mải miết

Nhận biết tình yêu, ta nhận biết chính mình.

NƠI NƠI ĐỀU LÀ NHÀ
AI AI CŨNG LÀ NGƯỜI THÂN

Thời điểm Kyd làm các thủ tục hộ chiếu là sát tết, vậy nên trước khi khởi hành, hai cô gái đã lên kế tới Nha Trang, cách nhà Kyd 40 km, nơi Kyd làm hộ chiếu. Cung đường bắt đầu từ Đồng Nai, qua Đà Lạt, vào Nha Trang. Sẽ dừng ở Nha Trang để lấy hộ chiếu cho Kyd, rồi sau đó lại hướng về Phú Yên, Đà Nẵng, Huế, Quảng Trị, qua cửa khẩu Lao Bảo (Quảng Trị) sang đất Lào.

Đà Lạt nối liền Nha Trang bằng con đèo Khánh Lê có chiều dài 33 km, cao 150 m so với mặt nước biển. Đèo Là một trong những đèo dài nhất Việt Nam, đèo Khánh Lê còn được mệnh danh là "con đèo nối giữa biển và hoa". Không chỉ nổi tiếng bởi sự nguy hiểm với nhiều đoạn uốn lượn ngoằn ngoèo, một bên là vách núi chênh vênh dựng đứng, một bên là vực sâu thăm thẳm với những con dốc dài, mà nơi đây còn ấn tượng bởi núi rừng hoang sơ, thiên nhiên hùng vĩ được bao phủ bởi một bầu không khí trong lành, mát lịm.

Thức giấc trong công viên lúc mọi người xung quanh đang tập thể dục, Lucy và Kyd dùng nước lọc trong bình để

vệ sinh cá nhân, sau đó thu dọn đồ đạc, hòa vào không khí năng động sáng sớm. Để có sức khỏe cho cả hành trình dài, tập thể dục và thiền định là hoạt động hàng ngày không thể thiếu của hai cô gái.

"Hôm nay chúng ta sẽ tới Nha Trang." Lucy quay sang Kyd thủ thỉ, "Nếu tới đèo Khánh Lê thì sao cậu nhỉ, dài phết đó! Nghỉ tối trên đó nguy hiểm lắm, cả vì xe cộ, cả vì sạt lở nữa."

"Cứ đi thôi, bọn mình sẽ nghỉ tối trước khi lên đèo và dành cả ngày sau đó để vượt đèo."

Nói rồi hai cô gái nắm tay nhau rời công viên Yersin, hướng về thành phố Nha Trang. Trên chiếc ba lô của Kyd là một tấm bìa carton ghi dòng chữ: "Xin quá giang Nha Trang" đã được một người bán tạp hóa bên đường hỗ trợ giấy bút.

Giờ là tháng Hai, trời nắng nhưng vẫn còn cái mát mẻ dịu nhẹ của tiết xuân. Không khí nơi đây thật trong lành. Thi thoảng mùi cỏ buông trong gió, ngai ngái nhưng thật dễ chịu. Thành phố Đà Lạt với những con đường hoa nở, đủ màu sặc sỡ như cầu vồng vậy. Nơi đâu cũng có hoa. Hoa như nụ cười của nắng, vươn mình lên, rung rinh nhè nhẹ trong gió.

Đang rảo bước trên một con đèo ở Đà Lạt thì một anh tài xế taxi vẫy hai đứa:

"Ê, hai đứa, lại đây anh bảo!"

Lucy và Kyd tiến lại phía chiếc taxi đỗ bên đèo.

"Chữ gì sau lưng em đấy?" Anh taxi hỏi Kyd.

"Chúng em xin đi nhờ xe đến Nha Trang ạ!"

Rồi anh bắt đầu hỏi về hành trình của hai đứa. Lý do đi như thế nào, ba mẹ có biết không, có nghĩ đến những rủi ro khi đi không... một loạt các câu phỏng vấn trước khi anh cho hai đứa lên ô tô về Nha Trang cùng anh. Lên xe, anh vẫn gắng thuyết phục hai cô gái quay về vì sự an toàn của cả hai. Nhưng thấy ánh mắt chân thành và sự quyết tâm của Lucy và Kyd, anh dường như đã bị thuyết phục.

"Hai đứa đi bình an, lúc nào trở về mà có dịp qua Nha Trang thì gọi anh nha!"

Đi được một đoạn, vì có khách gọi taxi nên Lucy và Kyd tiếp tục đi bộ để anh quay lại công việc.

Mặt trời cao dần, nắng ngày càng chói chang hơn. Lucy và Kyd ngồi bệt xuống nghỉ ngơi ở một gốc cây bên đèo. Kyd mở túi bánh được cô tạp hóa bên đường cho, cả hai ngồi ăn bánh và uống nước. Vừa ăn Lucy vừa nhem nhẻm, "Đói thì ăn. Khát thì uống. Mệt thì nghỉ. Lo nhiều làm chi. Thong dong mà bước. Trên mặt đất này, nơi đâu cũng là nhà, ai cũng là người thân."

Trên đèo, Lucy và Kyd còn gặp hai anh chàng người dân tộc thiểu số đang chở rơm đưa đi một đoạn đường.

"Trông giống máy cày thế!" Lucy thốt lên.

Đằng sau xe, từngụ rơm bó chặt được chất chồng lên nhau, thật cao. Lần đầu tiên Lucy và Kyd có trải nghiệm ngồi trên đống rơm cao ngất ngưởng di chuyển trên đèo. Tiếng gió thổi vù vù, cảm giác như chỉ một chút sơ sểnh ngồi không vững thôi, gió sẽ thổi bay đi mất. Gió mát rượi giữa cái nắng gắt

buổi trưa, thật sảng khoái. Thi thoảng gặp ổ gà, cả người cả rơm nẩy lên, Kyd cười to thích thú.

Ngoài hai anh chàng người dân tộc, trên đường đi, còn có rất nhiều người hỏi thăm hai cô gái. Họ không thể cho đi nhờ xe được vì không đủ chỗ, nhưng ai cũng ngỏ ý giúp đỡ bằng cách khác mà không vì điều kiện gì. Sự bày tỏ chân thành của Lucy và Kyd dường như đã chạm tới lòng tốt bên trong mỗi người. Điều đó càng khiến Lucy tin vào điều mà cô muốn chứng minh trên hành trình này, ***"Khi con người gạt đi những dính mắc về nhận thức, văn hóa, địa vị, ký ức... thì bản chất bên trong mỗi người thật thuần khiết. Bằng trái tim chân thành và thuần khiết sẽ chạm tới sự thuần khiết của tất cả mọi người."***

Một điều kỳ diệu là ngày hôm đó, Lucy và Kyd đã được một anh tài xế xe tải hỗ trợ đưa thẳng về nhà của Kyd ở Ninh Hòa, Khánh Hòa - cách thành phố Nha Trang chừng 40 km. Trên xe, anh còn dặn dò hai cô gái những kinh nghiệm anh có được khi ra khỏi địa phận Việt Nam. Chia tay anh là lúc trời xế chiều, Kyd và Lucy được bố mẹ Kyd đón về nhà cách đó 7 km trên hai chiếc xe máy.

Cảm giác về nhà thật ấm cúng. Kyd dẫn Lucy đi quanh nhà mình, hào hứng giới thiệu nhiều điều. Sẩm tối, bố tưới vườn cây, Lucy và Kyd phụ mẹ nhặt rau. Căn bếp rộn ràng tiếng cười, tiếng nói.

Mâm cơm tối được bày ra trên nền gạch mát rượi với những món rau vườn giản dị. Cả gia đình quây quần bên nhau trong tiếng kể chuyện ríu rít của hai cô gái.

Tắm xong, Lucy leo lên giường nằm duỗi chân tay để giãn cơ sau hai ngày đi bộ trên những con đèo. Cô thầm nghĩ, *"Niềm vui thật đơn giản. Ăn một bữa cơm giản dị thôi cũng thấy vui. Có một nơi để tắm rửa sạch sẽ cũng thấy vui. Có một chiếc giường để nằm mỗi tối cũng thấy vui. Nghe tiếng cười của bố mẹ, cả gia đình quây quần bên nhau, niềm vui đó thật sự đáng giá."*

Dù đã muộn nhưng cô không quên ghi lại nhật ký hành trình trong ngày. Mắt chăm chú nhìn màn hình điện thoại, tay gõ không ngừng còn miệng tủm tỉm cười, trông cô có vẻ đang thích thú vì khám phá ra điều gì đó. Vừa thấy Kyd leo lên giường, cô quay sang ôm lưng Kyd, "Cậu làm video đi, tớ viết xong nhật ký ngày hôm nay rồi. Có thơ nữa, đọc cho cậu nghe nha!"

Đôi bạn như hai đứa trẻ, ríu rít chuyện trò, rồi một cách tự nhiên, chìm vào giấc ngủ mà không chút lo lắng về cuộc sống.

Niềm vui có ở đâu xa

Niềm vui vẫn ở quanh ta đó mà

Vui là được gặp mẹ cha

Vui là một bữa cơm nhà đơn sơ

Vui khi đi bộ hàng giờ

Dấn thân, trải nghiệm không chờ mong chi.

Đói thì ăn, mệt thì nghỉ

Niềm vui nâng đỡ bước đi vững vàng

Nắng mưa, đèo núi chẳng màng

Gạt qua nỗi sợ, sẵn sàng tiến lên.

MẸ THIÊN NHIÊN
TÌNH YÊU VÔ ĐIỀU KIỆN

Nhà Kyd nằm tại một vùng quê ở thị xã Ninh Hòa, tỉnh Khánh Hòa. Ở quê Kyd, ai cũng thật giàu có - Lucy nghĩ vậy. Bởi vì nơi đây, mọi người được hít thở một bầu không khí trong lành, sạch sẽ mà không tốn tiền mua máy lọc khí như trong thành phố. Điều hòa và những chiếc quạt chính là gió từ thiên nhiên, miễn phí mà tốt vô cùng. Các loại rau xanh mướt phủ kín vườn, nhà nào nhà nấy sum sê cây ăn quả với rất nhiều loại quả ngon mà ở thành phố dù bỏ tiền ra cũng chưa chắc đã mua được hoa quả tươi và sạch như vậy.

"Kyd, ở quê thích thật, cậu dẫn tớ ra đồng lúa đi, tớ thích nhìn một cánh đồng đom đóm." - Ánh mắt Lucy háo hức.

"Ở đây không có đom đóm Lucy ạ, nhưng hoàng hôn ở những cánh đồng rất đẹp."

Ngày hôm sau, hai cô gái đi xe máy đến Nha Trang lấy hộ chiếu cho Kyd. Trong thời gian chờ lấy hộ chiếu, Kyd chở Lucy ra thăm biển. Nha Trang nổi tiếng với nhiều bãi biển đẹp tự nhiên. Bởi vậy mà thành phố này trở thành điểm du lịch nổi tiếng toàn thế giới. Không chỉ có nước biển trong xanh cùng

bãi cát dài trắng phẳng mịn, Nha Trang còn có nhiều đảo và vịnh hấp dẫn bởi nét đẹp hoang sơ. Vì chỉ có nửa ngày ở Nha Trang nên Lucy và Kyd lựa chọn việc nằm nghỉ ngơi và thiền định trên bãi cát để có thể kết nối nhiều nhất với thiên nhiên.

Sau khi gửi xe và lựa chọn một vị trí không quá nắng để cho Lucy có thể nằm, Kyd chạy ngay xuống biển, ôm lấy con sóng đang xô tới. Tắm ở sông, suối, biển là sở thích của Kyd nên cứ nhìn thấy nơi nào có nước là Kyd không ngần ngại lao xuống. Cô gái ra xa dần cho đến khi sóng chỉ là những đợt nước dập dềnh. Cô quay đầu lại gọi Lucy lúc này đang ngồi nghịch cát. Nghe tiếng bạn, Lucy ngẩng đầu lên, vẫy tay đáp lại. Rồi mặc kệ cho Kyd vẫy vùng thỏa thích trong nước, Lucy thả người về phía sau, nằm dài trên cát. Hơi ấm của cát lan tỏa khắp lưng, làm dịu cơn nhức mỏi đeo bám trên vai Lucy vì đeo ba lô. Cô áp tai xuống lắng nghe tiếng của những con sóng đang chạy lào xào, lăn tăn về phía bờ. Thi thoảng, những cơn sóng ùa tới mang theo muối biển mằn mặn, bám vào da, vào tóc, dinh dính. Mùi biển thật nồng. Cái nồng của muối và tôm cá được đun nóng bằng ánh mặt trời. Đây đó tiếng người du lịch đi bộ qua lại. Tiếng sóng, tiếng gió, tiếng con người, âm thanh từ các phương tiện giao thông, tất cả hòa quyện vào nhau như một bản nhạc sống động của sự sống. Lucy ngủ một cách ngon lành không để ý đến cô bạn của mình cũng đã lên bờ và đang nằm cạnh. Kyd mặc nguyên bộ đồ ướt, nằm vùi trong cát bên cạnh bạn. Cứ thế, cảm giác được biển ôm ấp, yêu thương trong vòng tay ấm áp giúp giấc ngủ của hai cô gái được no tròn.

Lấy xong hộ chiếu, Kyd dẫn Lucy rời Nha Trang, về thăm nhà ngoại cũng ở Ninh Hòa, cách nhà Kyd không xa. Ngoại đã 90 tuổi nhưng trông rất đẹp lão. Cái đẹp của sự khỏe mạnh, cái đẹp của dòng thời gian in dấu một cách tự nhiên. Người già là biểu hiện cho cả một nền văn hóa truyền thống lâu đời của một vùng đất. Nét phúc hậu và khỏe khoắn toát ra từ cụ như gợi lên một vùng quê trù phú tốt tươi, giàu đậm tình người.

Biết cháu gái đang trải qua hành trình dài trên đường, ngoại lấy ra đủ thứ hoa quả cho Kyd và Lucy ăn. Nào chuối, thanh long, na, ổi - những loại quả trong vườn, bề ngoài trông xù xì, queo quắt nhưng bên trong lại rất thơm ngon. Mấy quả chuối trông ngắn cũn, cong queo, nhưng lớp thịt chuối có độ dẻo vừa phải, vị ngọt thanh tự nhiên. Nghe ngoại bảo đây là "chuối dành cho gà" vì không đẹp mã, Lucy phá lên cười:

"Ôi, gà nhà ngoại sướng quá, con chỉ mong được ăn loại chuối này mỗi ngày thôi!"

Ngoại lấy một chiếc túi lớn, cho hai nải chuối vào để hai đứa xách về ăn trước khi đi.

Sau khi tạm biệt ngoại, Kyd chở Lucy phóng ra cổng, băng qua khu vườn của ngoại, lúc này trời sẩm tối. Bỗng tiếng Lucy hét toáng lên thích thú, "Ôi, đom đóm, cậu ơi, nhiều đom đóm quá. Chào các bé đom đóm, xin chào các bé!" Hét xong Lucy nhảy xuống xe, tay vẫy vùng trước mặt như muốn ôm lấy các bé đom đóm đang lập lòe khắp vườn.

"Ơ, không thể nào! Sao lại có đom đóm ở đây, tớ chưa từng thấy, ha ha!" Kyd vừa ngạc nhiên vừa cười phá lên thích thú.

Với cô, cảnh tượng trước mặt thật sự kỳ diệu, chưa từng xảy ra trước đó.

"Tớ đã xin vũ trụ mà! Cậu thấy chưa, chỉ cần có niềm tin, cậu có thể thu hút những điều cậu muốn, không có gì là không thể. Ôi, các bé đom đóm đẹp quá!"

Lucy phấn khích vô cùng, cô liên tục gọi và đưa tay ra chạm vào những chú đom đóm đang nhấp nháy trên không trung.

Trên đường về, Kyd vẫn không ngừng suy nghĩ. Từ bé đến giờ, chưa bao giờ cô gái nhìn thấy đom đóm ở khu vườn của bà. Tại sao hôm nay chúng lại xuất hiện ở đây? *"Chẳng nhẽ phép màu có thật, điều này thật kỳ lạ, nhưng nó đã xảy ra. Chẳng nhẽ chỉ cần niềm tin như Lucy nói?"*

Chia tay Khánh Hòa, Kyd và Lucy tiếp tục hướng về Phú Yên trên chiếc xe máy của mẹ. Lúc này bố mẹ Kyd đi một chiếc xe khác, hỗ trợ hai cô gái một đoạn hành trình.

Con đường nối Khánh Hòa và Phú Yên nằm trên một con đèo - đèo Cả. Nhìn từ trên cao, những cánh đồng xanh mướt căng tròn trong từng đợt sóng của gió. Rừng cây xanh sẫm, vươn mình khỏe mạnh, cường tráng dưới ánh mặt trời. Hai chiếc xe máy đi song song nhau, băng nắng, băng gió, tựa như đang bay giữa lưng chừng trời.

Sang địa phận Phú Yên là biển với màu xanh mát lịm. Màu xanh của biển như một viên ngọc mà thiên nhiên đánh rơi nơi đồi núi. Màu xanh thăm thẳm như màu mắt của một cô gái phương Tây nằm đắm đuối nhìn mây.

Ngồi sau lưng Kyd, Lucy càng có cơ hội ngắm biển một cách rõ nét. Cô xúc động trước màu xanh bao la, sâu thẳm của biển. Đó không đơn thuần là vẻ đẹp tự nhiên, mà đó là sự nuôi dưỡng của thiên nhiên dành cho con người. Biển như một người mẹ với tình yêu vô điều kiện, chữa lành, ôm ấp, bao dung và đáp ứng tất cả nhu cầu của những đứa con. Cô nghĩ đến mẹ mình, mẹ Kyd, bà ngoại Kyd và tất cả những người mẹ. Từ những món ăn mẹ nấu, từ những túi bánh, túi hoa quả mà ngoại gói ghém cẩn thận, trong đó là cả tình yêu thương vô cùng lớn. Tình yêu đó mênh mông không bờ bến như biển vậy. Có lẽ đó là lý do mà từ ngày xưa, rất nhiều câu hát ví lòng mẹ với biển cả.

Lucy chợt cảm nhận được rằng, ***tất cả các hành trình trong cuộc sống, dù lớn lao, mạo hiểm đến mức nào, đều hướng con người trở về với bản chất cơ bản nhất.*** Hành trình của cô và Kyd cũng vậy. ***Sự dấn thân không phải vì mục tiêu khám phá điều gì to tát, đơn thuần, nó gợi nhắc cho cô về những giá trị vô cùng đẹp đẽ mà đôi khi cô bỏ quên vì mải miết với những mục tiêu vật chất.*** Cô nhận ra tình yêu thiêng liêng của bố mẹ, của gia đình, và lớn hơn nữa là của người mẹ thiên nhiên, người mẹ trái đất. Nhờ tình yêu vô điều kiện đó, những đứa con được nuôi dưỡng, phát triển và trưởng thành. Lucy quay người ra sau, nhìn bố mẹ Kyd đang đi cách đó một đoạn. Họ thật đẹp dưới ánh nắng lấp lánh. Niềm xúc động xen lẫn niềm vui khó tả dâng lên trong lồng ngực Lucy, cô cảm nhận được lòng biết ơn vô cùng đang đầy ắp bên trong cô lúc này. *"Cảm ơn bố mẹ, cảm ơn mẹ thiên nhiên, cảm ơn hành trình này!"*

Có khi nào ta chậm lại một giây
Ngắm nhìn trời, nhìn nắng, nhìn mây
Ngắm thời gian, theo dòng thay đổi
Bước chậm thôi, chớ sống vội mỗi ngày.

Sống chậm thôi, mới thấy hết thảy
Từng hạt mưa, ngọn cỏ, hàng cây
Từng giọt nắng, cả hạt bụi bay trong gió
Mình bé thôi, sinh mệnh nhỏ giữa đất trời.

Có khi nào ta chợt thấy chơi vơi
Chẳng nhìn thấy lối đi và nơi đến
Chẳng nhìn rõ đâu bờ đâu bến
Nhớ chậm thôi,
và đi vào bên trong...

XUÔI DÒNG VÀ ĐÓN NHẬN

Đi hết đèo cũng đến lúc chia tay bố mẹ. Mẹ Kyd rơm rớm nước mắt nhìn Kyd và Lucy, vừa lo lắng, vừa quyến luyến. Mẹ nắm chặt tay hai đứa, cầu mong hai cô con gái luôn được bình an.

Trên cao là nắng chói chang. Dưới chân là cát nóng bỏng. Cả không gian chỉ có màu vàng của nắng. Thi thoảng, gió bốc cát lên rải khắp con đường. Cả không gian được ủ nóng từ sáng đến trưa, hơi nóng bốc lên hầm hập.

Lết chân trên cát đến khi thấm mệt cũng là lúc ra tới đường lớn. Đang lóng ngóng chuẩn bị sang đường thì một chiếc xe khách lớn phanh "kítttt" ngay bên cạnh.

"Ê, hai đứa, đi mô đó?" Người phụ lái giọng miền Trung hỏi với ra từ cửa giữa xe.

"Tụi em đi tới Đà Nẵng ạ." Lucy vừa trả lời vừa kéo tay Kyd bước lại gần.

"Lên nhanh, lên nhanh!" Anh vừa khuẩy tay, vừa thúc giục.

Nhìn hai cô gái vẫn chưa hết ngơ ngác, với chất giọng miền Trung ấm áp đặc trưng, anh lái xe cất giọng, "Xe đang đi

thì thằng kia nó bảo có hai đứa cần giúp nên anh quay xe lại. Gần chục cây số đấy!"

Rồi anh hỏi han chuyến đi của Lucy và Kyd. Sau khi nghe Lucy kể, anh ngạc nhiên, "Hai đứa bây không sợ à?"

Thấy hai cô gái nhìn nhau cười, anh nói tiếp:

"Ở Việt Nam mình, mấy đứa bây có khó khăn chi sẽ được người dân giúp đỡ, chứ đi sang các nước rồi, làm chi biết ngôn ngữ mà nhờ?"

Im lặng một lúc như suy tư điều gì, rồi anh nói tiếp, "Chà chà, hai đứa cũng liều thật. Phật ở trong tâm rồi thì tu ở mô cũng có Phật, chi mà phải đi xa làm chi hè."

"Em là em chịu! Đi sang nước khác có biết tiếng mô. Lần trước cả bọn sang Thái, công an Thái bắt lại kiểm tra, bên đó họ nghiêm lắm!" Anh phụ lái lắc đầu nguầy nguậy.

"Nói chi sang Thái! Mỗi ngày anh đi bộ không nổi năm cây số. Sáu ngàn cây số chắc chết. Thôi thôi, không dám nghĩ đến mô!" Anh lái xe vừa nói vừa cười. Thấy hai cô gái nhìn nhau tủm tỉm, anh nói tiếp:

"Thôi thì mỗi người một con đường, có duyên mới gặp được nhau, anh chỉ chúc hai em được bình an, học được cái chi đó rồi trở về!"

Biết Lucy và Kyd đi theo hướng tới cửa khẩu Lao Bảo (Quảng Trị), anh chỉ vào hai giường trống trên xe, bảo hai cô gái vào ngủ, tới Quảng Trị anh sẽ gọi dậy.

Từ Phú Yên đến Quảng Trị khoảng cách chừng 580 km, đi qua các tỉnh Khánh Hòa, Bình Định, Quảng Ngãi, Quảng Nam,

Đà Nẵng, Thừa Thiên Huế. Thời gian di chuyển bằng ô tô giữa hai địa phận này chừng 12 tiếng. Đêm đó, Lucy và Kyd chia tay anh lái xe tốt bụng, xuống xe tại thị trấn Cam Lộ, Quảng Trị lúc 0 giờ đêm.

Lững thững bước trong bóng tối, Lucya vừa ngái ngủ vừa sợ, nắm tay Kyd thật chặt. Xung quanh, bóng tối và sự vắng vẻ yên tĩnh bao trùm nơi đây. Hai bên đường là đồng ruộng và những mô đất trống, lác đác vài ngôi mộ nổi lên giữa cánh đồng. Trăng khuất sau mây, tỏa ra thứ ánh sáng nhạt nhòa, mờ ảo. Gió thổi nhè nhẹ, bất giác khiến Lucy lạnh cả sống lưng. Cô nhớ lại giấc mơ lạ lùng khi ngủ trên xe khách.

"Kyd, tớ sợ. Nãy tớ mơ thấy cô chú bộ đội dắt chúng mình xuống xe rồi đưa đi đâu ấy. Có khi nào mộ của cô chú gần đây không!" Lucy vốn nhát ma, sợ bóng tối nên giấc mơ kỳ lạ đó càng khiến cô lo lắng.

Nhìn bộ dạng của Lucy, Kyd thấy buồn cười. Thay vì an ủi bạn, cô được thể trêu nhiều hơn, "Vậy hả, chắc cô chú sẽ đưa mình tới chỗ nào đó an toàn."

Hai cô gái tiếp tục dò dẫm đi cho đến khi nhìn thấy một ngôi nhà sáng đèn. Kyd nhẹ nhàng bước vào sân, ngó nghiêng. Có vẻ mọi người trong nhà đều ngủ cả rồi. Cô chọn một góc trên thềm nhà rồi trải áo mưa xuống, lấy túi ngủ làm chăn. Xong xuôi, cô quay sang Lucy, thì thầm, "Nằm xuống, ngủ đi cậu!"

Lát sau, thấy Kyd đã ngủ ngon lành, Lucy quay sang ôm cánh tay bạn. Mắt cô vẫn đang mở to nhìn ngó xung quanh,

trong đầu vẫn chưa quên giấc mơ chập tối. Miên man với những suy nghĩ, một lúc sau, Lucy cũng thiếp đi vì thấm mệt.

Khác với cái nắng sớm và nóng nực ở miền Nam - những nơi hai cô gái đã đi qua, ở đây, buổi sáng trời se lạnh. Tiết trời vẫn là mùa xuân, mưa bụi bay lất phất. Mây tái nhợt phủ kín cả bầu trời. Hai cô gái dậy sớm, đánh răng rửa mặt rồi xếp gọn áo mưa, túi ngủ cất vào ba lô, tiếp tục hành trình khám phá quang cảnh xung quanh.

Với hai cô gái, việc đầu tiên sau mỗi lần thức dậy ở ngoài đường là tìm cây xăng hoặc trung tâm thương mại để vệ sinh, tắm rửa. Ở đây chỉ có đồng ruộng, nghĩa địa và những khu đất trống, nhà dân thì thưa thớt, thi thoảng mới thấy một, hai quán nước ven đường.

Đi chừng bốn, năm cây số thì ra tới đường lớn, thấy một cây xăng quân đội ngay đầu đường, Kyd và Lucy liền vào đó thay nhau tắm rửa, vệ sinh cá nhân.

Quảng Trị thuộc miền Trung Việt Nam, có biên giới với Lào và biển Đông. Chính nhờ vị trí địa lý chiến lược này mà nơi đây trở thành một trong những địa điểm trọng yếu trong các cuộc chiến tranh ở Việt Nam, với những trận đánh khốc liệt và quan trọng. Vì lẽ đó, mảnh đất này là quê hương của rất nhiều anh hùng dân tộc, và cũng là nơi chứng kiến những sự hy sinh anh dũng của các chiến sĩ để bảo vệ chủ quyền quốc gia, tự do dân tộc.

Ngày đầu ở Quảng Trị, Lucy và Kyd đi khắp các con đường ở thị trấn và có một giấc ngủ trưa thú vị trong ống

cống xây dựng. Tới chiều, hai cô gái vào ngôi chùa trên đường đi để tụng kinh cùng các sư thầy. Đây là chùa dành cho tăng, không cho phép phật tử nữ nghỉ lại.

Trời đã nhá nhem tối, ánh trăng đêm rằm len lỏi vào từng tán lá. Gió đu đưa trên những ngọn cây phía xa xa. Nơi đây vừa bình yên mà cũng thật huyền bí. Ngó nghiêng một lúc xung quanh chùa, hai cô gái quyết định ngủ tối dưới chân tượng Phật A Di Đà rất lớn trước cổng.

"Kyd, tớ đói, tớ xin Phật túi bánh nhé." Lucy phụng phịu.

Nhìn bộ dạng của Lucy, Kyd chỉ biết tủm tỉm cười. Hai cô gái hạ lễ túi bánh và chai nước. Xong xuôi bữa tối, cả hai nằm nép dưới tà áo của Phật để tránh sương đêm.

Nửa đêm, Lucy bị đánh thức bởi những giọt mưa lướt nhè nhẹ trên mặt. Cô kéo túi ngủ, co rúm người cho đỡ lạnh rồi tiếp tục giấc. Cho đến khi mưa nặng hạt, chiếc áo mưa bên dưới bị ngập nước, hai cô gái mới vội vàng thu dọn đồ đạc và di chuyển nhanh đến các chòi bán hàng gần đó. Sau khi ổn định chỗ nghỉ mới, cả hai quay lại giấc ngủ một cách ngon lành.

Có lẽ, khi tâm thế là sẵn sàng đón nhận tất cả các tình huống, bất kỳ hoàn cảnh nào cũng trở nên nhẹ nhàng và đơn giản...

TU SỬA - NHIỆM VỤ HÀNG ĐẦU

"Kyd nè, tớ cạo tóc giống cậu nha!" Lucy đưa tay vuốt vuốt cái đầu lởm chởm tóc của Kyd.

"Được, cậu cạo đi, tớ thích cậu cạo trọc, nhìn dễ thương ấy. Nhưng sao cậu có ý nghĩ đó?" Kyd nhìn bạn, đôi mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên.

Trước khi tới Ashram ở Đồng Nai, Lucy có 3 tháng tu tập tại một ngôi chùa ở Hà Nội. Thời gian đó cô đã cạo tóc, như muốn thử thách bản thân có đủ dũng cảm buông bỏ một thứ gì đó đã gắn bó với mình. Cô quyết định tự cạo sạch mái tóc ngang vai dù chưa được sự đồng ý của sư phụ trụ trì chùa. Khác với Lucy, Kyd thích phong cách một mái đầu không có tóc. Vì thế, từ ngày đầu Lucy gặp Kyd, chưa lúc nào tóc của Kyd dài quá hai phân.

"Tớ muốn bản thân luôn nhớ rằng, trong tất cả các nhiệm vụ ở đời sống vật chất, tu sửa bản thân là nhiệm vụ quan trọng nhất. Và tất cả hành trình trong cuộc sống, không riêng cuộc phiêu lưu tới Himalaya, đều là để tự soi chiếu,

quan sát bên trong bản thân mình!" Lucy giải thích cho Kyd về mong muốn cạo tóc của cô.

Vừa quyết định vậy, Lucy thực hiện ngay. Hai cô gái đi tới tiệm tóc bên đường, chỗ này chuyên hỗ trợ cắt miễn phí cho những người nghèo khó. Thợ cắt tóc còn rất trẻ, ở em toát lên sự chân thành, lương thiện. Nghe Lucy và Kyd kể hành trình tới Himalaya, em không chỉ không lấy phí cắt tóc cho Lucy mà còn chúc bình an tới hai cô gái. Trưa hôm sau, Lucy và Kyd vào chùa ăn trưa. Những ngày lễ hoặc mùng một và rằm, chùa thường chuẩn bị các mâm chay, mời Phật tử tới ăn. Ăn xong, khi đang lấy hành lý để đi ra ngoài, Lucy bị kéo tay bởi một bà cụ.

"Con ơi, bà muốn gặp con, con lại đây tí được không?"

Lucy quay sang cười với bà, cô gọi Kyd rồi cả hai cùng đi theo bà tới một chiếc bàn cạnh đó.

"Các con tối qua ngủ mô? Sáng ni bà mới biết các con không có chỗ ngủ." Bà nói với giọng lo lắng, chất giọng miền Trung nghe thật thân thương.

Điều kỳ lạ là bà nói rất nhiều về cả hai như đã biết nhau từ trước. Bà biết tính cách của hai cô gái và nói một số điều về hoàn cảnh từng đứa. Đôi mắt bà nhân hậu, nhưng dường như có thể nhìn thấy tất cả mọi điều về những người bà gặp.

"Hai con về nhà bà ngủ một hôm nha?"

Phần vì tò mò về bà, phần chưa muốn rời Quảng Trị vì giấc mơ hôm nọ, Lucy và Kyd quyết định nghỉ tối ở nhà bà.

Từ trước tới nay

Trùng trùng duyên khởi

Đâu do ai quyết

Thuận dòng, xuôi tâm...

KHÔNG CÓ - KHÔNG MẤT

Nhà bà đơn sơ trên một mảnh đất lớn, xung quanh là cây và hoa. Thi thoảng có các động vật nhỏ như rắn mối, chuột, ếch loanh quanh, bà gọi chúng là bạn. Bà sống một mình, giản dị. Bên trong phòng khách là bàn thờ Phật. Vì thường xuyên đi chùa đã được thời gian rất dài rồi, nên bà am hiểu Phật pháp, nhớ rất rõ lời kinh, câu kệ. Cứ ai cần hỗ trợ chỗ nghỉ là bà đưa về nhà. Thế nên ngôi nhà nhỏ của bà lúc nào cũng rộn ràng tiếng nói cười.

"Các con xem, nhà bà chỉ mỗi bàn thờ Phật, có gì đâu mà lo mất!" Bà cười, nụ cười của bà vừa phúc hậu, vừa hồn nhiên như một đứa trẻ.

"Mỗi sáng dậy, con phải sám hối nghe con. Nếu không nhớ bài kinh sám hối thì con niệm đơn giản thôi. Con xin sám hối những gì vô tình hay cố ý gây ra ở kiếp này và kiếp trước. Rồi mỗi bước chân đi, con vừa đi vừa niệm danh hiệu Phật, như vậy con sẽ được các Ngài bảo vệ!" Bà ân cần dặn dò Lucy và Kyd.

Rồi bà cầm tay Lucy, "Để bà xem cho con chuyến đi này có thuận lợi không nhé?"

Bà tuổi đã cao nhưng mắt vẫn sáng. Bà nhìn từng đường chỉ tay, hết lật ngửa lại lật úp đôi bàn tay của cô gái, rồi bà cười, "Con yên tâm, các con sẽ được an toàn."

Sau khi ăn bữa cơm chiều thanh đạm là các loại rau trong vườn, Lucy và Kyd được bà kể cho nghe những câu chuyện kỳ diệu bà đã gặp trong cuộc đời, giúp bà có niềm tin vào Phật pháp. Bà kể cả những mẩu chuyện vui ở trong chùa, ba bà cháu cùng cười rôm rả. Tối đến, bà trải chiếu, lấy chăn, tự tay giăng màn cho Lucy và Kyd ngủ trên chiếc giường ở phòng khách.

"Có phải lòng tốt thuần khiết của con người đang bị chi phối bởi vật chất không cậu, khi người ta nghĩ rằng mình sở hữu tài sản, họ lo sợ bị đánh cắp và họ đề phòng với tất cả mọi người? Bà không nghĩ bà có gì cả, vì thế bà vô cùng rộng lượng với những ai cần giúp đỡ." Kyd quay sang Lucy, đầy trăn trở.

"Ừ. **Con người không sở hữu nên cũng không cần lo sợ đánh mất bất kỳ thứ gì.**" Lucy trả lời.

Ngẫm nghĩ một lát, cô nói tiếp, "Từ miền Nam, tới miền Trung, chúng ta đã gặp thật nhiều người tốt. **Lòng tốt được trao đi một cách tự nhiên, không chút gượng ép, không cần nỗ lực. Họ giúp đỡ một cách vô điều kiện, không phân biệt vùng miền, bằng cấp, địa vị... Họ cũng không phán xét chúng ta. Tất cả mọi người, ai cũng có lòng từ bên trong.**"

Tiếng trò chuyện nhỏ và thưa dần, hai cô gái dần chìm vào giấc ngủ sau những tâm sự và chia sẻ về sự quan sát trên hành trình của họ, cho tới lúc này.

Ngày Lucy và Kyd chia tay bà để tiếp tục đi tới cửa khẩu Lao Bảo - biên giới Việt Nam và Lào, bà vẫn không quên nhắc nhở, "Con nhớ nhé, ngủ dậy thì nhớ sám hối nghe con, mình là người phàm, không tránh được việc mang tội. Rồi chưa kể những kiếp sống trước mình đã gây ra bao tội lỗi. Khi có bất kỳ tình huống nguy hiểm nào, con phải nhớ niệm Phật để được bảo vệ con nhé!"

Hai cô gái ôm bà trước khi đi. Tuy chỉ ở với bà thời gian rất ngắn nhưng Lucy cảm thấy bà gần gũi như bà ngoại của cô vậy. Giọng bà nghẹn ngào, "Các con đi bình an nghe, lúc nào tới nơi thì báo cho bà đỡ lo nghe con!"

Bà rơm rớm nước mắt nhìn theo bóng hai cô gái xa dần, tay không ngừng vẫy tạm biệt.

HIỆN TẠI
LÀ SỰ KẾ THỪA VÀ TIẾP NỐI

Trước khi rời Quảng Trị, Lucy và Kyd ghé thăm Nghĩa trang Liệt sĩ ở thị trấn Cam Lộ. Tuy đây chỉ là một nghĩa trang thị trấn nhưng có hàng ngàn bia mộ của các chiến sĩ. Mảnh đất thiêng này mang trong mình ký ức về sự hy sinh và lòng dũng cảm của biết bao người lính, người dân, trong các cuộc chiến. Tưởng nhớ những người đã hy sinh luôn là một phần không thể thiếu trong văn hóa và tâm hồn của dân tộc.

"Có lẽ cô chú bộ đội trong giấc mơ gợi nhắc người trẻ như mình cần phải biết lịch sử hào hung đã diễn ra ở mảnh đất anh dũng này, và cần phải biết ơn những chiến sĩ đã hy sinh để cho chúng ta có cuộc sống hòa bình, cậu nhỉ?" Lucy quay sang Kyd, đăm chiêu.

"Có khi nào cô chú bộ đội dắt mình tới đây không cậu?" Kyd cười, giọng nửa đùa nửa thật.

Cuộc viếng thăm nghĩa trang khiến cho tâm trạng của Lucy trở nên trầm lắng. Cô nhìn những cái cây bên đường. Lá vàng rụng xuống nhường chỗ cho lá xanh. **Lá vàng không mất đi, nó phân rã và nuôi dưỡng cho những mầm non**

đang bắt đầu nhú ra trên cành. Con người cũng vậy. Cuộc sống này đã có biết bao lớp người được sinh ra rồi mất đi. Lớp người sau lớn lên từ sự kế thừa những di sản và tinh hoa của lớp người trước. Cũng nhờ vậy mà những người trẻ như Lucy và Kyd mới có cuộc sống đủ đầy như hiện tại.

Lucy nhắm khẽ mắt, hít một hơi thật dài, rồi cô mỉm cười, lúc này lòng cô tràn ngập lòng biết ơn. Cô khẽ thì thầm, "Cảm ơn vì con được sinh ra. Cảm ơn hơi thở giúp con tồn tại. Cảm ơn cơ thể khỏe mạnh giúp con tu sửa mỗi ngày. Cảm ơn thật nhiều phước lành và tình yêu thương mà con nhận được..."

Quảng Trị là địa danh cuối cùng hai cô gái dừng chân trước khi ra khỏi lãnh thổ Việt Nam. Mảnh đất anh hùng và ấm áp tình người khiến cho Lucy và Kyd cảm thấy quyến luyến trước khi rời đi.

Bao nhiêu tiền mua hành vi tử tế

Bao nhiêu tiền cho lòng tốt thế gian

Đi khắp nơi thấy người tốt vô vàn

Để nhận ra yêu thương là vô hạn

Điều giá trị thường không miễn phí

Vậy mà sao lòng tốt được cho đi

Cứ trao thôi, chả diễn cầu kỳ

Bởi chúng ta đều giàu lòng tốt...

Chương ba

NHỮNG NGƯỜI BẠN LÁNG GIỀNG TỐT BỤNG

Tỉnh là say, say mới tỉnh, đời thật ngộ,

Ảo như thật, đến rồi đi, lẽ vô thường.

Dừng chân bước, định tâm, định hướng,

La bàn trong tâm, đi về phía yêu thương…

THẢM HỌA
KHI TRÁI ĐẤT NÓNG LÊN

"Alisa, chúng tớ đang ngồi ở bên trong sân bay, ngay tầng 1, cổng số 3. Cậu đi thẳng vào nhé!" Kyd nói chuyện với Alisa qua điện thoại.

Alisa là một người bạn mà Kyd và Lucy quen ở Diviners Ashram. Ngay khi biết hành trình tới Himalaya của hai cô gái, Alisa ngay lập tức liên hệ với Kyd để xin gia nhập. Cô ao ước được tới dãy núi "Hi Mã Lạp Sơn" này từ trước đó rất lâu rồi. Tuy nhiên, thời điểm Lucy và Kyd khởi hành, Alisa đang tham gia khóa thanh lọc ở một thiền viện tại Đồng Nai nên ba cô gái hẹn gặp tại Thái Lan. Từ Việt Nam tới Thái Lan có thể đi theo cung đường Việt Nam - Lào - Thái Lan, hoặc Việt Nam - Campuchia - Thái Lan. Biên giới Việt Nam - Lào giáp địa phận các tỉnh miền Trung Việt Nam, còn biên giới Việt Nam - Campuchia giáp địa phận các tỉnh miền Nam Việt Nam. Khác với cung đường của Lucy và Kyd, Alisa chọn đi qua Campuchia để tới Thái Lan.

"Alisa tới đâu rồi cậu?" Lucy sốt sắng hỏi ngay khi Kyd xong cuộc điện thoại.

Vừa dứt lời, bóng dáng một cô gái nhỏ nhắn, tay xách hai, ba chiếc túi đang nhớn nháo nhìn xung quanh. Nom bộ dạng Alisa như một bà mẹ vừa đi chợ về, Kyd và Lucy không nhịn được cười.

"Alisa, tụi tớ ở đây!" Kyd gọi to.

"Ôi, gặp được hai cậu rồi!"

Alisa bước nhanh về phía hàng ghế chờ, nơi Lucy và Kyd đang ngồi. Gương mặt rạng rỡ, cô đặt những chiếc túi xuống đất, tay mở túi, miệng không ngừng nói:

"Tớ đã mang rất nhiều hoa quả cho các cậu. Chuối này, sữa đậu nành này, xoài này. Đặc sản của Thái Lan là xoài đấy, ngon lắm. Trời ơi, các cậu không biết tớ đi một mình khổ cực như thế nào đâu. Chắc dựng được thành phim luôn đấy!"

"Cậu ngồi xuống ghế đi đã, rồi kể lại xem nào!" Lucy vừa buồn cười với bộ dạng của Alisa, vừa hồi hộp về hành trình của bạn.

"Ôi, tớ toàn ngủ gốc cây thôi. Ở Campuchia, lần đầu tiên tớ có trải nghiệm ngủ trong rừng. Mấy cậu biết sao không, một người đàn ông biết tiếng Việt giúp tớ đi một đoạn đường. Lúc gần về qua nhà ông ấy thì trời sắp tối nên ông bảo tớ ngủ lại nhà ổng cho an toàn. Cứ tưởng ông cho ngủ ở sân, ai dè ông chỉ vào cái rừng cao su của ông ấy rồi bảo, 'Mày ngủ đây đi, chỗ này an toàn.'"

Lucy và Kyd phá lên cười. Kyd trêu Alisa, "Ha ha, số phận cậu là gắn bó với cây mà, rồi cậu ngủ ở rừng hả?"

"Thì tớ tìm một gốc cây trong rừng đó để ngủ chứ sao. Ở Campuchia, nắng to lắm, tớ đi trên đường mà hai bên cứ thấy lửa cháy như chiến tranh, không rõ do nắng to quá hay dân đốt làm rẫy. Vừa đi vừa sợ."

"Ồ, cháy ư Alisa? Chúng tớ đi ở Lào cũng nắng to lắm, nhưng không thấy cháy. Chẳng nhẽ nắng to gây cháy rừng ư?" - Lucy băn khoăn.

Rồi Alisa tiếp tục câu chuyện:

"Ở Campuchia tớ không gặp được xe tải, lúc mệt quá thì có một xe máy cày đưa đi. Xe máy cày đi chậm lắm, kêu to ơi là to. Nhưng lúc đó tớ đi bộ mệt nên chỉ cần được ngồi trên xe là sướng lắm rồi. Giờ vẫn còn thấy nhớ cái xe máy cày."

Ngừng một lát để diễn tả cho Lucy và Kyd về chiếc xe máy cày, Alisa cũng phá lên cười khi thấy hai bạn cười lăn lộn trên ghế.

"Tớ còn bị lạc khi đi từ Campuchia sang Thái Lan. Cảnh sát Campuchia chặn lại, họ nói gì đó bằng tiếng Campuchia, tớ không hiểu được. Cuối cùng tớ nhất quyết đi mặc cho họ cản, đi một lúc thì phát hiện ra đấy là đường rừng. Trời ơi, không có ai trong cái khu rừng đó cả. Tớ phải tìm cách quay lại."

Lucy và Kyd chăm chú nghe Alisa kể. Không ngờ bạn mình có chuyến phiêu lưu ly kỳ và thú vị đến thế.

"Giờ cậu nghỉ chút đi, trưa rồi, chiều kể tiếp cho chúng tớ về những ngày cậu ở Thái Lan nhé, chúng tớ tò mò quá." Giọng Kyd ân cần.

"Các cậu ở Lào có gì hay không, kể tớ nghe đi?" Alisa nài nỉ.

"Không ly kỳ như cậu ở Campuchia đâu, giờ nghỉ đi đã!" Lucy đáp.

Alisa nằm xuống, đầu gối lên chiếc ba lô, ngón tay lướt nhanh trên màn hình điện thoại. Lúc này, cô cảm thấy thoải mái vô cùng khi được gặp lại các bạn sau chặng đường đi một mình.

Lucy gối đầu lên chân Kyd trong lúc Kyd ngồi đọc truyện tranh bằng điện thoại. Nghĩ đến lời kể của Alisa về việc cháy rừng ở Campuchia, cô trăn trở. Khi qua đất Lào, dọc con đường từ biên giới Việt Nam - Lào, tới biên giới Lào - Thái Lan, hai bên đường là những cánh đồng trơ trụi. Lúc này là tháng Ba, thời tiết ở Lào đang là mùa khô với đặc trưng là nhiệt độ cao và khô hạn. Từ sáng sớm, trời đã nắng. Dần về trưa, mặt trời càng lên cao, nắng càng trở nên gay gắt. Đất đai nứt nẻ thành những rãnh sâu. Ở khắp nơi, đất thô ráp và rạn nứt. Cây cối như những bộ xương gầy gò, trụi lá. Cỏ cháy vàng dưới nắng. Thi thoảng mới có một số cây cổ thụ lớn đã thích nghi với khí hậu khắc nghiệt này, nó vươn dài cành, tạo bóng mát, che chở cho những cây con bên dưới.

Hình ảnh cháy ở Campuchia và những mảnh đất khô cằn ở Lào khiến cô suy nghĩ. Cô đã nghe rất nhiều về "Trái đất nóng lên", nhưng cho đến khi chứng kiến những mảnh đất và biết bao loài thực vật quằn quại dưới cái nắng, cô mới thực sự cảm nhận phần nào sự nghiêm trọng của tình trạng nóng lên toàn cầu.

"Những rãnh nứt kéo dài xuống đất sẽ khiến đất suy yếu. Rãnh sâu làm cho đất giảm hấp thụ nước và có thể gây sạt lở. Đó là lý do mà ngày càng nhiều nơi sạt lở đất" Lucy thầm nghĩ.

Cũng như Việt Nam, Lào là đất nước phát triển chủ yếu bằng nông nghiệp. Tuy nhiên ở Lào không có sự phong phú về địa hình và thổ nhưỡng như Việt Nam. Nếu ở Việt Nam, địa hình đa dạng từ dãy núi cao đến đồng bằng và vùng đất đỏ ven biển thì ở Lào phần lớn là dãy núi và cao nguyên. Đặc điểm địa hình đó chi phối rất lớn đến thời tiết nên tuy cùng là quốc gia có khí hậu nhiệt đới gió mùa nhưng ở Lào mùa mưa và mùa khô rất rõ rệt, mùa khô từ tháng Mười một đến tháng Bốn, mùa mưa từ tháng Năm đến tháng Mười.

Lucy nhớ lại chia sẻ của anh lái xe chở hàng đã giúp Lucy và Kyd đi qua những cánh đồng và rừng ở Lào, "May mà các em đi mùa này đấy. Từ tháng Năm là mùa mưa, mưa to không đi được đâu. Dân ở khu vực này cũng chỉ làm một mùa, nghỉ một mùa. Ở đây, nắng thì cũng nắng rất gắt mà mưa cũng to dữ dội, thậm chí ngập lụt."

"Vậy nên nếu trái đất ngày càng nóng lên, khí hậu càng cực đoan với hạn hán và ngập lụt, nông dân sẽ gặp khó khăn rất lớn." Lucy thở dài, lòng cô chùng xuống.

Cô khẽ khép mắt, ngày tháng ở Lào - quốc gia láng giềng - trở lại trong tâm trí.

ÁNH MẮT VÀ NỤ CƯỜI
CON ĐƯỜNG KẾT NỐI TRÁI TIM

Sau khi rời Quảng Trị, Lucy và Kyd được một anh lái xe chở hàng đưa tới biên giới, tại cửa khẩu Lao Bảo. Tại đây, hai cô gái mua sim, đổi một ít tiền lẻ và làm thủ tục xuất nhập cảnh. Lần đầu tiên đứng ở biên giới hai quốc gia, cảm xúc vừa vui, vừa hồi hộp len lỏi trong lòng các cô gái. Lucy nắm chặt tay Kyd, "Mình ra khỏi Việt Nam rồi cậu ơi!"

"Tuyệt thật! Đây là lần đầu tiên tớ ra khỏi biên giới Việt Nam đó!" Kyd cười, mắt nheo nheo vì nắng.

Lucy kiểm tra định vị, tìm kiếm vị trí biên giới Lào - Thái Lan trên bản đồ điện thoại. Cửa khẩu Lào - Thái Lan nằm trên Cầu Hữu Nghị Lào Thái, cắt ngang sông Mekong, nối liền giữa hai tỉnh Savannakhet (Lào) và Mukdahan (Thái Lan).

Khoảng cách từ cửa khẩu Lao Bảo đến cửa khẩu cầu Hữu nghị Lào - Thái khoảng 180 km, đi qua địa phận tỉnh Savannakhet. Savannakhet là một tỉnh lớn và quan trọng của Lào. Tuyến đường nối giữa hai cửa khẩu là một trong những tuyến đường giao thông chính để vận chuyển hàng hóa qua biên giới, từ Việt Nam tới Lào, từ Việt Nam tới Thái Lan và ngược lại.

Vì gần biên giới hầu hết là rừng núi và những cánh đồng của người dân tộc thiểu số nên ở đây không có phương tiện giao thông công cộng. Nhà dân thưa thớt, hai bên đường hầu như không có quán xá.

Đang dừng lại bên đường để định vị và tránh nắng, Lucy chợt trầm giọng:

"Kyd, cậu nhớ hôm ngủ nhà bà ở Quảng Trị, tớ bật dậy trong đêm rồi lấy điện thoại bấm bấm không?"

"Ừ, lúc ấy cậu lẩm bẩm gì đó, tớ nghe không rõ."

"Tớ mơ thấy hai đứa mình đang ở nước ngoài, còn đeo một tấm biển ghi chữ nước ngoài nữa. Nội dung của tấm biển là: Chúng tôi không có tiền, chúng tôi cần giúp đỡ. Câu đó cứ văng vẳng trong đầu nên tớ ngồi bật dậy ghi lại."

Như vừa lóe lên một ý tưởng mới, hai cô gái quay sang nhìn nhau, "Chúng ta viết lại tấm biển bằng chữ Lào với nội dung đó nhé!"

Nói rồi Lucy dùng Google dịch, chuyển dòng chữ tiếng Việt Nam sang ngôn ngữ Lào. "Chúng tôi tới Thái Lan. Chúng tôi không có tiền. Cần sự giúp đỡ". Kyd nhận nhiệm vụ viết lại trên tấm bảng carton và đeo nó sau lưng.

Vừa xong, đi chừng một cây số, Lucy bỗng phát hiện có hai người đàn ông bám sát phía sau. Lucy lo lắng, giật tay Kyd, cả hai dừng lại. Hai người đàn ông đọc tấm bảng sau lưng Kyd, họ dùng điện thoại chụp ảnh hai cô gái rồi họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Lào.

Vì khu vực này gần biên giới Lào - Việt Nam nên vẫn có khá nhiều người biết tiếng Việt. Lucy nói tên quốc gia của mình và hy vọng hai người đàn ông đó biết tiếng Việt. Trông họ cũng giống người Việt Nam. Họ ăn mặc giản dị, gương mặt hiền lành. Một trong hai người tiến đến gần Lucy, bập bẹ tiếng Việt, "Ăn chưa?"

Lucy mừng rỡ vì có thể giao tiếp bằng tiếng Việt với họ. "Chúng tôi ăn bánh trên đường rồi ạ." Vừa nói, cô vừa dùng cử chỉ để ra hiệu.

"Cảnh sát!" Người đàn ông chỉ vào mình rồi giới thiệu bằng tiếng Việt.

Kyd nhanh tay kéo khóa ba lô của Lucy lấy ra hai tấm hộ chiếu đưa cho người đàn ông. Anh ta xem nhanh rồi trả lại Kyd.

Hai người đàn ông lại nói chuyện bằng tiếng Lào với nhau. Người đàn ông biết tiếng Việt móc vào túi quần, lấy ví ra và đưa cho Lucy một ít tiền Kip Lào, "Ăn uống đi!"

Đây là lần đầu tiên hai cô gái được một người của một quốc gia khác giúp đỡ, dù không thể chia sẻ hay nói chuyện với nhau một cách đầy đủ về chuyến phiêu lưu. Toàn bộ giao tiếp chỉ gói gọn trong mấy câu tiếng Việt ngắn ngủn nhưng Lucy tin rằng ánh mắt và nụ cười chân thành có thể chạm được lòng tốt thuần khiết bên trong bất kỳ ai, dù bất đồng ngôn ngữ.

Chia tay hai anh cảnh sát, Lucy và Kyd vui vẻ đi tiếp trên con đường vắng vẻ, chỉ có nắng và gió. Thi thoảng, từng cơn gió xoáy tròn bốc lá và bụi lên không trung rồi lại rải xuống mặt đường. Hai bên đường vẫn là những cánh đồng khô nẻ.

Đi mãi cũng bắt gặp hồ nước nhưng đã cạn, chỉ còn vũng nhỏ. Lâu lâu mới thấy người dân phóng xe máy đi qua.

May mắn cho Lucy và Kyd khi tuyến đường này rất nhiều xe chở hàng có biển số Việt Nam. Cả hai quyết định nhìn biển số xe và nhờ đến sự giúp đỡ, nhờ đó mà hai cô gái vượt qua được đoạn đường rừng rất dài, vào được thị trấn khi trời đã tối. Theo thói quen, Kyd nhìn khắp tìm chỗ ngủ. Chỉ có một ngôi nhà sáng đèn giữa bãi đất lớn bên đường. Kyd kéo tay Lucy đi về hướng ngôi nhà, cô gái trải áo mưa và lấy túi ngủ từ ba lô.

"Oài, tớ mỏi quá, mình ngủ sớm thôi!" Lucy ngồi bệt xuống, ngáp một hơi rất dài.

Kyd nhìn bạn cười, rồi cô ngước lên mặt tường cạnh cửa ngôi nhà. Trên đó được dán một số tờ giấy được viết bằng chữ Lào xen lẫn hình ảnh một số người Lào.

"Đây chắc là nhà văn hóa cậu ạ. Ảnh của những người kia chắc là để bầu cử nhiệm kỳ gì đó nhỉ?" Kyd nói với Lucy.

Lucy lúc này đã thấm mệt nên không buồn quan tâm đến xung quanh nữa. Cô nằm xuống, khép mắt thư giãn. Kyd ngồi cạnh, ngắm ánh trăng rằm, một sự hòa quyện tuyệt đẹp giữa bóng đêm và ánh sáng, một cảm giác quen thuộc thoáng hiện qua, cảm giác như cô đã từng biết nơi này...

Vừa nghỉ được chừng ba mươi phút thì một chiếc ô tô trắng phanh "kịchhhh" và dừng lại ngay bên cạnh ngôi nhà. Người đàn ông trong xe bước ra, đi nhanh tới chỗ Lucy và Kyd lúc này vừa ngồi dậy. Người đàn ông nói rất nhanh bằng

tiếng Lào, rồi khi thấy tấm bìa carton đang dựng ở tường, anh ta cầm lên đọc, vừa đọc vừa quay sang nhìn hai cô gái. Anh lại tiếp tục nói bằng tiếng Lào, nhưng lần này nhẹ nhàng hơn. Lucy mở phần mềm Google dịch để dễ dàng giao tiếp. Sau một hồi trao đổi, hai cô gái mới biết đây là trụ sở cảnh sát của xã, người đang nói chuyện với hai cô gái là một cảnh sát, và các cô không được phép ngủ lại vào buổi tối ngoài đường. Anh cảnh sát ra hiệu cho Lucy và Kyd lên xe, rồi anh lái tới một khách sạn gần đó, thuê phòng cho hai cô gái.

"Kyd, hôm nay chúng ta đã gặp những người cảnh sát thật tốt bụng. Trước khi đi, tớ đã nghe những câu chuyện nói rằng cảnh sát rất nghiêm khắc, họ có thể kiểm tra và yêu cầu các thủ tục với người nước ngoài khi đi du lịch trong đất nước của họ. Tớ đã khá lo lắng khi biết điều đó. Nhưng những người cảnh sát chúng ta gặp, họ vừa nghiêm khắc, vừa nhân hậu và thật giàu tình thương."

"Cảnh sát nghiêm khắc vì họ có trách nhiệm bảo vệ một quốc gia mà cậu. Kiểm tra giấy tờ là công việc của họ. Chúng ta chỉ nghe các thông tin để tham khảo thôi chứ không dính mắc vào đó rồi lo lắng!" Kyd lúc nào cũng là người trấn an Lucy và giữ cho cô gái tinh thần lạc quan, tích cực.

Lucy mỉm cười, cô nhớ lại những hình ảnh về trái đất trong tâm trí.

"Ừ, chúng ta đang đi trong ngôi nhà của mình, bầu trời kia là mái nhà, mặt đất là sàn nhà. Không có sự phân chia lãnh thổ, mình chỉ di chuyển từ phòng này sang phòng kia. Những người mình gặp đều là người thân trong gia đình mình.

Sự chân thành của mình sẽ chạm tới những đức tính đẹp đẽ, thuần khiết bên trong họ."

Ngày đầu tiên trên đất Lào của hai cô gái kết thúc bằng một giấc ngủ ngon lành trong khách sạn.

Ngày hôm sau, khi nằm nghỉ trưa ở bãi rơm cạnh chuồng bò, Lucy và Kyd được một anh nông dân Lào dúi cho một giỏ cơm nếp đầy ú. Bằng phần mềm Google dịch, hai cô gái có thể trò chuyện với anh thật dễ dàng và gần gũi.

Nếu như ở Việt Nam, gạo tẻ được sử dụng cho bữa ăn hàng ngày, thì ở Lào, cơm nếp mới là thức ăn chính. Từng hạt cơm ngắn, màu trắng sữa, căng tròn, kết dính vào nhau béo ngậy. Hương thơm của cơm nếp như sự hòa quyện của mùi đất, mùi nắng, mùi cây cỏ và mùi sữa từ lúa non, một mùi hương dịu nhẹ nhưng vô cùng đặc trưng, khó để quên được. Cơm nếp được đựng trong một chiếc giỏ tre nên có thể giữ ấm trong thời gian dài. Anh nông dân chuẩn bị sẵn từ trước để đi làm về là có thể dùng ngay. Thấy hai cô gái Việt Nam chưa ăn gì, anh mang ra cho hai cô gái, rồi anh đi vào nhà nấu thêm cơm cho mình.

Ngày thứ hai trên đất Lào, Lucy và Kyd đã tới biên giới Lào - Thái nhờ sự hỗ trợ của một anh lái xe chở hàng người Việt. Biên giới Lào - Thái nằm tại Cầu Hữu Nghị Lào - Thái bắc qua sông Mekong. Người dân cần mua vé đi qua cầu khi đi tới cửa khẩu này, sang tỉnh Mukdahan, nằm phía Đông Bắc Thái Lan. Đêm hôm đó, hai cô gái chia tay quốc gia láng giềng Lào, qua cửa khẩu Cầu Hữu Nghị Lào - Thái, đặt chân lên lãnh thổ Thái Lan.

HIỆU ỨNG LAN TRUYỀN CỦA LÒNG TỐT

Kyd với tay lấy túi hoa quả mà Alisa đưa tới. Cô cầm lên một trái xoài, "Ồ đây là xoài Thái ư?"

"Ăn đi cậu, ngon lắm đó!" Alisa nhanh nhẩu.

Những trái xoài căng mọng, màu cam sáng rất bắt mắt. Kyd đưa lên mũi, hít hà mùi thơm thanh ngọt. Rồi cô áp trái xoài vào má, cảm nhận lớp vỏ mượt mà, mát lịm. Sau khi xoa xoa trái xoài, Kyd đưa lên miệng, cắn thử một miếng. Quả đúng như những gì cô được biết về xoài Thái trước đó. Mùi thơm nhẹ nhàng, quyện trong vị ngọt tự nhiên, cùng một chút chua nhẹ đã tạo nên một hương vị vô cùng tươi mát.

"Ôi, tuyệt quá!" Kyd tấm tắc, "Trái cây thật là những tạo tác tuyệt vời từ vũ trụ."

Lucy nhìn sang Kyd, trêu đùa với bạn, "Mặt cậu như em bé phê sữa ấy, không bù cho cái hôm ăn xoài hái trộm ở chùa, đau bụng nhăn nhó cả đêm."

"Ủa, các cậu ở chùa nào? Sao Kyd lại đau bụng?" Alisa bỏ điện thoại xuống, ánh mắt đầy ngạc nhiên nhìn Lucy.

"Ngay sau khi tớ và Kyd đến Thái Lan, trong túi chỉ có một ít tiền lẻ thừa khi mua vé qua cửa khẩu. Sim điện thoại hoàn toàn mất sóng. Lúc đó trời đã tối, khoảng hơn chín giờ rồi, nên các cửa hàng bán sim đều đóng cửa, chúng tớ không thể dùng được bản đồ trên điện thoại để định vị và tìm chỗ ngủ tối. May là lúc lang thang tìm chỗ đổi tiền, tụi tớ gặp một gia đình biết nói tiếng Việt. Họ cho chúng tớ một ít tiền Bath Thái và thuê xe tuk tuk đưa chúng tớ tới chùa Diệu Giác gần đó. Đó một ngôi chùa của sư thầy người Việt Nam. Tớ và Kyd ở chùa gần một tuần." Lucy kể lại.

Kyd vừa ăn xoài vừa cười khúc khích khi nhớ lại sự cố đau bụng ở chùa.

"Vừa đến chùa, nhìn thấy cây xoài trĩu quả, Kyd đã hái luôn mấy quả xoài xanh mà chưa xin phép nên ăn xong đau bụng. Chắc là bị phạt vì ham ăn cậu ạ!" Lucy nhìn Kyd, rồi quay sang Alisa, vừa nói vừa cười.

"Vừa là vì Kyd đau bụng, lại cần nghỉ ngơi, tập trung thiền định nên chúng tớ ở lại chùa gần một tuần. Thời gian đó, thầy trụ trì về quê ở Huế, ở chùa không có ai nên các cô chú người Việt trong ban quản lý chùa cho chúng tớ ở một phòng riêng trong chùa. Ngày ngày tớ quét sân, Kyd tưới cây, rồi hai đứa lên thiền ở điện chính."

"Vậy là các cậu sung sướng hơn tớ rồi. Đến Thái Lan, tớ nằm ngủ trên bãi biển, tớ còn đầm người xuống cái đầm muối hồng vì trời nóng. Cậu tin được không, cả một cái đầm thế mà tớ đi xuống đó. Người dân xung quanh ai cũng nhìn tớ ngạc nhiên vì cả người tớ ướt sũng khi đi lên. Tớ ngồi ở chùa mà

mọi người đi qua đi lại không ai hỏi tớ, cho đến khi có một chị có thể nói tiếng Anh." Alisa vừa kể vừa cười. Cô hào hứng khoe những trải nghiệm đặc biệt của mình như một kỳ tích.

Với Lucy thì Alisa thật sự đặc biệt. Cô bạn có một thế giới riêng và không cần quan tâm đến sự phán xét xung quanh. Alisa thường ngồi trùm khăn phủ kín phần thân trên. Không ai biết cô làm gì sau tấm khăn đó. Lúc thì cô ngồi thiền, lúc thì cầm điện thoại, thậm chí Alisa thường ngồi như vậy để ngủ suốt đêm. Riêng việc đi một mình từ Việt Nam qua Campuchia rồi đến Thái Lan đã khiến Lucy nể phục bạn mình lắm rồi. Giờ nghe kể những trải nghiệm thú vị của cô, Lucy lại càng thấy nể. Cô ngẫm lại thời gian ở Thái Lan, mọi việc xảy đến với cô và Kyd thật nhẹ nhàng.

Thời tiết ở tỉnh Mukdahan khá giống Đà Lạt. Buổi sáng trời se lạnh, đến gần trưa thì nắng nóng và mát dần khi về chiều rồi lạnh vào buổi tối. Sau một đêm ngủ ở chùa, cô Tỵ - người được giao nhiệm vụ quản lý nhân sự ra vào chùa, đã đưa Lucy và Kyd đi mua sim điện thoại. Con đường từ chùa Diệu Giác tới điểm mua sim khoảng 3 km. Đường phố ở đây sạch sẽ. Các phương tiện giao thông và người đi bộ đi ở làn bên trái, ngược với ở Việt Nam. Mỗi lúc có người đi bộ xin qua đường, các loại phương tiện như ô tô, xe máy đều dừng hẳn lại để nhường đường cho người đi bộ.

Ở chùa năm ngày giúp Lucy và Kyd nghỉ ngơi sau gần nửa tháng đi từ Việt Nam tới Thái Lan. Chùa Diệu Giác nằm ngay tỉnh Mukdahan, là nơi sinh hoạt của cộng đồng người Việt Nam sống tại Mukdahan Thái Lan. Mọi người ở đây như

một đại gia đình người Việt. Các cô chú dù lớn tuổi nhưng chỉ cần thấy có người Việt Nam qua là sẵn sàng giúp đỡ rất nhiệt tình.

Lúc vừa tới Thái Lan, biết Lucy và Kyd đi bộ và ngủ trên đường, các cô chú ban quản lý chùa kịch liệt phản đối và ngăn cản, "Nguy hiểm lắm con! Ở Việt Nam, con ngủ như vậy không sao, nhưng ở đây ngủ lang thang vậy rất nguy hiểm. Cạnh chùa vừa có một vụ đột nhập cướp tài sản và bóp cổ đó. Ở đây, ban đêm không ngủ ngoài đường được đâu."

Nghe vậy, Lucy cũng bắt đầu ái ngại.

Mỗi ngày, Lucy và Kyd cùng nhau quét dọn, tưới cây, chăm sóc chùa. Có sẵn gạo của cô Phật tử mang đến nên Lucy và Kyd chỉ cần cắm cơm ăn hàng ngày. Sáng sáng, sau khi đi chợ về, cô Phật tử ghé chùa để đưa rau củ và hoa quả vì biết hai cô gái ăn chay.

"Kyd, chúng ta đã gặp thật nhiều người tốt. Cậu biết không, ngày trước, tớ rất ngại nhận sự giúp đỡ từ người khác. Tớ cảm thấy ngại ngùng khi làm điều đó." Lucy quay sang thủ thỉ tâm sự với Kyd khi cả hai chuẩn bị đi ngủ.

"Bây giờ thì sao, Lucy?" Kyd khơi gợi sự chia sẻ của bạn.

"Tớ nhận ra khi tớ giúp đỡ người khác mà không vì bất kỳ mong cầu gì cho bản thân, tớ cảm thấy vui vô cùng vì mình đã làm một việc ý nghĩa. Điều đó truyền động lực cho tớ tiếp tục giúp đỡ nhiều người hơn. Hoặc khi tớ được ai đó giúp đỡ một cách vô điều kiện, lòng tốt của họ đã khơi nguồn cảm hứng để tớ học hỏi và sống tốt đẹp hơn."

Nghe bạn nói vậy, Kyd nhớ ra câu chuyện của mình. "Tớ có một người bạn, bạn ấy thường chia sẻ những câu chuyện ý nghĩa trên mạng xã hội với mong muốn lan tỏa nhiều giá trị tích cực đến bạn bè. Tớ thấy cảm kích với những gì bạn ấy làm. Hành động tốt đẹp của người bạn ấy cũng đã khuyến khích và tạo động lực cho tớ làm điều tương tự, chia sẻ những bài học hay, những hành động tốt đẹp tới mọi người."

"Vậy có nghĩa là việc giúp đỡ ai đó và nhận sự giúp đỡ từ ai đó có thể tạo thành một hiệu ứng lan truyền trong cộng đồng. Việc chia sẻ những hành động tốt đẹp cũng kích thích người khác, tác động ảnh hưởng tích cực lên họ, khuyến khích họ tạo ra những hành vi tốt đẹp. Những hành động tốt đẹp này gieo mầm cho lòng từ bi và nhân ái trong xã hội." Lucy thầm nghĩ.

BUÔNG MỌI QUAN ĐIỂM ĐÓN NHẬN TRẢI NGHIỆM MỚI

Thời gian nghỉ ngơi và tập trung thiền định giúp Lucy và Kyd quan sát bên trong bản thân một cách rõ ràng hơn. Từ đó có thể làm sạch và thanh lọc tâm trí.

Khi không đi lại trên đường, cơ thể không có nhiều các hoạt động thể chất và không cần tương tác với các yếu tố ngoại cảnh, lúc này tâm trí có xu hướng hoạt động mạnh mẽ và sâu sắc.

Bản năng của não bộ con người là tự động tiếp nhận và xử lý một lượng lớn thông tin từ môi trường xung quanh. Trong quá trình sống, hình ảnh, âm thanh, mùi vị, cảm giác và các yếu tố khác trong môi trường được thu nạp vào tâm thức con người thông qua hoạt động của các giác quan: quan sát, nghe, sờ, và giác quan khác. Thông tin thu nạp này sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ, cảm xúc và hành vi. Việc tiếp nhận và xử lý một lượng lớn thông tin từ môi trường xung quanh là bản năng của bộ não. Nó diễn ra một cách tự động mà không cần bất kỳ sự cố gắng nào.

Khi cơ thể thư giãn, bộ não có thời gian và không gian để xử lý thông tin một cách tập trung và sâu sắc hơn. Điều này

dẫn đến việc tăng cường nhận thức về suy nghĩ, cảm xúc, và trạng thái tâm trí.

Ở Ashram, tất cả tình nguyện viên như Lucy và Kyd đều tuân thủ theo lịnh trình hàng ngày, trong đó có hoạt động tự soi chiếu và thiền định. Tự soi chiếu bản thân được xem là việc quan sát bản thân bao gồm cả suy nghĩ, cảm xúc, hành vi... trong từng hoạt động mỗi ngày, nhờ đó giúp cho quá trình tự nhìn nhận và đánh giá về chính mình, hướng tới những cải thiện và phát triển trong tương lai. Khi thực hành tự soi chiếu thường xuyên, việc quan sát tâm trí có thể giúp làm sạch và thanh lọc tâm trí, đồng thời tăng cường khả năng nhận thức về bản thân và môi trường xung quanh.

Trên hành trình tới Himalaya, hai cô gái cũng không quên tự soi chiếu và chia sẻ cho nhau những chiêm nghiệm của bản thân. Thời gian ở chùa, hoạt động này giúp Lucy và Kyd quan sát tâm trí khi nó đang hoạt động. Việc quan sát là chú ý tới những suy nghĩ, cảm xúc, trạng thái tâm trí mà không đánh giá chúng, không ngăn chặn chúng, chỉ nhận biết và chấp nhận. Bằng cách này, suy nghĩ và cảm xúc tự nảy sinh, tự tan biến mà không ảnh hưởng đến trạng thái tâm trí.

"Lucy biết không, hồi ở Ashram, cậu có rất nhiều soi chiếu trong một ngày. Tại sao cậu có thể làm được vậy. Tớ đã từng áp lực khi đến giờ soi chiếu vì không biết diễn đạt như thế nào?" Kyd bày tỏ.

Tại thiền viện Ashram, thời gian soi chiếu diễn ra từ bảy giờ rưỡi tối. Các tình nguyện viên ngồi thành vòng tròn cùng

với thầy. Lần lượt từng người sẽ bày tỏ về những công việc đã thực hiện trong ngày, sự quan sát bên trong khi thực hiện các công việc và từ đó tự đưa ra những kiến nghị, gợi nhắc cho chính bản thân mình để có sự cải thiện và chuyển hóa trên hành trình phát triển bản thân. Như vậy, thầy có thể đồng hành và giúp đỡ từng thành viên.

"Khi cậu thấy điều đó quan trọng và cần thiết trên hành trình phát triển của cậu thì cậu sẽ không còn cảm thấy áp lực. Việc quan sát bản thân hàng ngày giúp tớ nhận biết chính mình. Những điều không phù hợp trên tiến trình phát triển sẽ được thanh lọc dần." Lucy vừa nói, vừa nhìn Kyd. "Lúc nào cũng có thể soi chiếu Kyd ạ, ví dụ như khi vừa đến đây, tớ quan sát thấy dính mắc của mình nè!"

"Cậu dính mắc điều gì, có thể chia sẻ với tớ không?" Kyd tò mò.

"Ở một số nơi chúng ta đi qua trên đất nước Lào hoặc Thái Lan, các sư thầy ở chùa không ăn chay. Hoặc ở ngay chùa này, các Phật tử không tụng kinh hàng ngày. Ban đầu, tớ cảm thấy thật khác với những gì từ các sư thầy và ngôi chùa tớ từng biết. Tớ sử dụng quan điểm của bản thân mình, từ những trải nghiệm trong quá khứ, để phán xét điều khác biệt so với trải nghiệm cũ. Và tớ nhận ra tớ đang dính mắc với những quan điểm cá nhân, trải nghiệm cũ, thói quen cũ..."

Im lặng một lúc, Lucy nói tiếp, "Mỗi quốc gia, mỗi xã hội đều có văn hóa, tập quán, truyền thống tôn giáo riêng.

Thậm chí, mỗi con người trong một cộng đồng cũng có tự do ý chí và được quyền tự do lựa chọn hành trình trải nghiệm cuộc sống. Khi bị dính mắc bởi những nhận thức từ trải nghiệm hay thói quen cũ, chúng ta dễ trở nên bảo thủ, tự đóng mình trong cái lồng của tâm trí. Điều này gây ra khó khăn khi tới những môi trường mới, tận hưởng những trải nghiệm mới."

"Vậy, chắc cậu có giải pháp cho bản thân sau khi quan sát thấy điều đó rồi, đúng không Lucy?"

"Sau khi quan sát và nhận biết các dính mắc đó, tớ tự gợi nhắc bản thân mình: trước tiên cần tôn trọng tất cả những văn hóa, tập quán của bất kỳ nơi nào mình được biết, tôn trọng tất cả quy tắc, thói quen của bất kỳ cá nhân hay tập thể nào. Sự tôn trọng là tiền đề giúp tớ mở lòng và chấp nhận sự đa dạng của các nền văn hóa, cũng như sự đa dạng của các quan điểm trong xã hội. Đôi khi, việc dấn thân tham gia vào những thói quen mới, trải nghiệm mới cũng là cách chuyển hóa được những dính mắc đó. Khi không bị trói buộc bởi những dính mắc trong tâm trí, chúng ta sẽ vươn tới sự tự do thực sự và tận hưởng từng khoảnh khắc cuộc sống một cách trọn vẹn. Với tớ, tự do không phải là được làm những điều mình muốn, được ở nơi mình chọn hay đi đến nơi mình thích. Tự do là không bị ràng buộc bởi những dính mắc, không bị mắc kẹt trong tâm trí. Mỗi người đều có sự tương tác và kết nối trong một tập thể. Từ đó có những trách nhiệm khác nhau, gây ảnh hưởng lên nhau. Tự do là khi ở trong các kết nối nhưng không bị dính mắc bởi điều đó."

Chân biết mỏi nhưng tâm trí không mỏi,

Lang thang với những câu hỏi tháng ngày.

Chân dừng bước, tâm trí vẫn loay hoay,

Lạc trong ảo giác như người say giữa phố.

Tỉnh là say, say mới tỉnh, đời thật ngộ,

Ảo như thật, đến rồi đi, lẽ vô thường.

Dừng chân bước, định tâm, định hướng,

La bàn trong tâm, đi về phía yêu thương.

VŨ TRỤ LUÔN CÓ KẾ HOẠCH RIÊNG CHO MỖI NGƯỜI

Những ngày ở chùa đã giúp Lucy và Kyd nhận biết một số dính mắc của bản thân, từ đó buông bỏ và thanh lọc những thứ không cần thiết trên hành trình. Sau gần một tuần ở đây, Lucy cảm thấy cơ thể khỏe khoắn và tâm trí nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Kyd cũng đã vượt qua cơn đau bụng.

"Kyd, báo chí đưa tin về nội chiến ở Myanmar, có cả người Việt bị tử vong và mất tích bên đó. Tớ tìm thông tin về cửa khẩu Thái Lan - Myanmar nhưng có vẻ tất cả con đường đi vào quốc gia này đều bị đóng!"

"Có cách nào để băng qua Myanmar không cậu?" Kyd như cũng sốt sắng theo Lucy.

"Tàu và ô tô đều không vào được Myanmar. Họ phong tỏa ở cửa khẩu. Nếu đi vào lãnh thổ Myanmar liệu rằng có qua được cửa khẩu Myanmar - Ấn Độ không, hai nước này cũng đang căng thẳng ở biên giới." Lucy vừa vuốt điện thoại kiểm tra tin tức vừa trả lời.

Bỗng điện thoại Kyd đổ chuông, là cuộc gọi từ Alisa. "Alo, Alisa à, cậu đang ở đâu?"

Rồi Kyd và Alisa trao đổi một lúc về tình hình hiện tại.

"Alisa đang ở đâu cậu?" Lucy hỏi.

"Cậu ấy đến Thái rồi. Alisa nói rằng sư thầy của bạn ấy ở Myanamar cũng vừa thông báo về tình hình nguy hiểm ở đó. Chúng ta phải hủy bỏ kế hoạch đi qua Myanmar."

"Làm sao nhỉ, giờ đi qua Trung Quốc thì không có visa."

Hai cô gái cùng nhau nhìn bản đồ các quốc gia và tra cứu thông tin liên quan để tìm phương án tốt nhất.

"Bây giờ an toàn tính mạng là trên hết. Vì vậy chúng ta chuyển sang phương án băng qua Myanmar, không đi vào Myanmar nữa nhé. Để băng qua Myanmar có đường biển và đường bay. Nhưng khả năng đường biển vẫn bị chặn ở cửa khẩu. Chúng ta kiểm tra đường bay, chấp nhận việc bay thẳng từ Thái Lan tới Ấn Độ."

Sau mấy tiếng bàn bạc và lên kế hoạch mới thì Lucy và Kyd cũng đã đặt được vé máy bay với thời gian, chi phí phù hợp. Kyd thông báo cho Alisa và hẹn ngày gặp nhau tại sân bay.

Cuối cùng cũng đến ngày tạm biệt chùa và những cô chú người Việt tốt bụng.

Buổi sáng ngày Lucy và Kyd rời chùa, cô Tỵ lo lắng hỏi, "Giờ các con sẽ tới đâu?"

"Chúng con ra sân bay để bay tới Ấn Độ cô ạ. Ban đầu, hai đứa con dự định đi đường bộ băng qua Myanmar, nhưng báo chí đưa tin về nội chiến ở đó chưa chấm dứt, thậm chí còn căng thẳng hơn. Chính Phủ Việt Nam cũng đang bảo trợ

đưa người dân nước mình về nước để tránh nguy hiểm tính mạng. Các đường biên giới đi qua Myanmar đều bị đóng hoặc sẽ rất khó khăn khi đi qua đó. Vì vậy nên tụi con quyết định vượt qua Myanmar bằng đường bay để đảm bảo an toàn. Tối qua con đã đặt vé máy bay, chuyến bay khởi hành từ sân bay Suvarnabhumi, cách đây gần 700 km cô ạ." Lucy trả lời cô.

"Thế hai đứa con đi gì tới sân bay?" Vẫn vẻ mặt lo lắng, cô Tỵ tiếp tục hỏi. "Các con không biết tiếng, không biết đường thì đi thế nào? Đường ra sân bay xa lắm con!"

"Hai đứa con vừa đi bộ vừa đi xe bus cô ạ. Cô đừng lo, tụi con cũng đi như vậy từ Việt Nam đến Thái Lan mà. Có phần mềm bản đồ trên điện thoại đó cô!"

Lucy và Kyd được cô chở ra bến xe khách bằng chiếc xe máy điện ba bánh, có hai chỗ ngồi ở sau. Tất cả những trải nghiệm đều thật mới mẻ, kể các việc ngồi một chiếc xe điện như vậy. Ba cô cháu vừa đi vừa trò chuyện, tiếng cười giòn tan trong nắng sớm.

"Tới sân bay nhớ gọi cho cô nha, giữ liên lạc nghe con!" Giọng cô ấm áp, chất giọng miền Trung rất gần gũi.

"Dạ, con nhớ rồi! Cô đừng lo, chúng con sẽ gọi cho cô khi đến sân bay ạ!" Kyd nhanh nhảu đáp.

Chờ bóng cô Tỵ xa dần, Lucy và Kyd mới bắt đầu mở phần mềm bản đồ trên điện thoại để tìm các tuyến đường. Khoảng cách từ nơi này tới sân bay gần 700 km, nếu đi bộ hoàn toàn sẽ mất khoảng gần hai mươi lăm ngày. Thời điểm máy bay khởi hành tới Ấn Độ cũng khoảng khoảng gần một

tháng nữa. Lucy và Kyd lên kế hoạch việc bắt các tuyến xe bus giá rẻ để tiết kiệm chi phí và rút ngắn thời gian di chuyển.

Việc hỏi thông tin ở một nơi mà toàn bộ ngôn ngữ đều khác biệt thật không dễ dàng. Ở khu này, tiếng Anh không phải là ngôn ngữ phổ biến. Các biển hiệu xung quanh đều là chữ Thái Lan. Kể cả những lịch trình hay giá tiền của các tuyến đường đến các địa điểm, tất cả đều là chữ Thái. Những bác tài xế lái xe tuk tuk liên tục mời chào bằng tiếng Thái. Dù Lucy và Kyd cố giải thích cho họ để hỏi nhờ các điểm xe bus công cộng nhưng họ đều không hiểu ý.

Một bác lái xe tuk tuk đưa Lucy và Kyd tới gặp chị bán vé xe khách. Sau khi giao tiếp bằng Google dịch để tìm hiểu về các tuyến xe ở đây, hai cô gái mới biết địa phương này không có xe bus công cộng. Số tiền trong túi mà Kyd đang giữ cho cả hai không đủ để mua vé xe khách tới Bangkok. Loay hoay một lúc, Lucy thở dài, "Thôi, chúng ta cứ đi bộ nhé. Cứ đi tiếp đã rồi tính!"

Kyd đồng tình. Và cả hai dắt tay nhau, rời bến xe, đi hướng ra đường chính về phía thủ đô Bangkok.

Lucy bước chầm chậm, cô ngước nhìn bầu trời và cảnh vật xung quanh. Bầu trời trong xanh, thi thoảng những gợn mây trắng mỏng lơ lửng trôi nhẹ nhàng. Ánh nắng lúc này chưa gay gắt. Những vệt sáng len lỏi qua tán cây, phủ xuống mặt đường. Sáng sớm, xe cộ không quá đông đúc, con phố như đang nằm im lìm tắm nắng. Trên vỉa hè chỉ có Lucy và Kyd. Lòng Lucy chùng xuống. Cô cảm thấy có chút lo lắng và cảm giác không thoải mái đang ngự trong lòng mình. Cô bắt đầu

quan sát tâm trí và tự hỏi mình, *"Sự không thoải mái này bắt đầu từ đâu nhỉ?"* Đặt câu hỏi và quay ngược lại thời gian để tìm kiếm câu trả lời là cách mà Lucy vẫn thường thực hiện khi thấy bên trong xuất hiện những cảm xúc lạ.

"Có thể nó bắt đầu khi những kế hoạch không được thực hiện đúng như mong muốn. Lẽ ra mình và Kyd đã có thể đi xe bus, vừa đi vừa nghỉ tại các chùa ở trên đường. Như thế sẽ rất an toàn mà không lo trễ thời gian tới sân bay. Thậm chí nếu đi nhanh, cả hai sẽ tới được những thiền viện lớn ở Bangkok để trải nghiệm các khóa thiền ở đó."

"Đây có phải là sự dính mắc vào mong muốn của bản thân không?" Lucy băn khoăn. Rồi cô tự trả lời, *"Cuộc sống luôn có đầy những việc không như ý mình, nếu dính mắc vào ý muốn bản thân và những kế hoạch để đạt được mục tiêu sẽ khiến mình cảm thấy tiêu cực khi kết quả không như ý. Lập kế hoạch cho mục tiêu là việc cần thiết, nhưng biết đâu vũ trụ sẽ có một kế hoạch phù hợp hơn dành cho mình."*

Nghĩ đến đây, Lucy như gỡ được một nút thắt quan trọng. Cô tự gật gù với chính mình vì cảm thấy trong lòng nhẹ hơn. Rồi cô bắt đầu phân tích sâu hơn:

"Rõ ràng mình lập kế hoạch để có thể đến chùa nghỉ tối vì mình sợ. Mình sợ ngủ ở ngoài đường Thái Lan sẽ nguy hiểm như lời cô chú ở chùa dặn."

Thấy bạn vừa đi, vừa trầm ngâm suy nghĩ, Kyd đi chậm lại, nắm tay Lucy rồi nhẹ nhàng hỏi.

"Cậu đang nghĩ gì đó, Lucy?"

"Kyd, vùng an toàn của tâm trí là nơi mà trong đó con người cảm thấy thoải mái, không bị áp lực, căng thẳng, và có ít nỗi sợ. Ví dụ như ở một nơi nào đó trong thời gian dài, thực hiện những hành động lặp đi lặp lại thành thói quen, trò chuyện với những người thân thuộc... Nhờ cảm giác an toàn mà con người có thể bày tỏ suy nghĩ, cảm xúc hoặc hành động mà không sợ bị phán xét, chỉ trích hoặc từ chối. Đúng vậy chứ?"

Lucy đặt câu hỏi với ý nghĩa khẳng định những kiến thức cô biết trước đó. Và không đợi Kyd trả lời, cô nói tiếp, "Ai cũng mong muốn cảm giác thoải mái nên hầu hết sẽ thấy sợ bước ra khỏi vùng an toàn. Tuy nhiên khi bước ra khỏi vùng an toàn để đón nhận những trải nghiệm mới, chúng ta có cơ hội học hỏi điều mới và phát triển kỹ năng mới, mở rộng tầm nhìn, quan điểm và cách sống. Việc vượt qua vùng an toàn giúp phát triển sức mạnh nội tâm để đối mặt với các thách thức mới, thích nghi với mọi thay đổi trong cuộc sống. Đúng không cậu?"

Lucy lại tiếp tục thao thao với phát hiện mới của mình, "Nhưng việc vượt qua vùng an toàn là quá trình diễn ra liên tục vì cứ mỗi lần có một trải nghiệm mới, trải nghiệm đó lại trở nên dễ dàng, quen thuộc và vùng an toàn cũ được mở rộng. Ở trong vùng an toàn thì lại sợ bước ra khỏi nó. Vì thế nên chúng ta cứ liên tục vượt qua nỗi sợ bước qua vùng an toàn của mình."

"Tớ cũng nghĩ thế!" Kyd trả lời sau một tràng giảng giải của Lucy.

"Chặng đường đi từ Việt Nam qua Lào, tớ đã vượt qua vùng an toàn của bản thân. Nhưng cho đến khi tới Thái Lan, với những thông tin về sự không an toàn khi ngủ ngoài đường, tớ lại bắt đầu lo sợ. Chính vì lo sợ nên tớ đã lập kế hoạch về chặng đường tiếp theo là di chuyển bằng xe bus và tới các chùa để ngủ tối. Nhưng khi mọi việc không theo kế hoạch, tớ cảm thấy không thoải mái Kyd ạ!"

"Cậu còn nhớ những gì cậu chia sẻ không? *Chúng ta chỉ đang đi trong ngôi nhà của mình thôi, bầu trời kia là mái nhà, mặt đất là sàn nhà, tất cả những người trong ngôi nhà này là anh em. Không có ranh giới các lãnh thổ, không có khác biệt về quốc gia, và con người. Trái tim chân thành và sự thuần khiết sẽ chạm tới sự thuần khiết.* Tớ rất thích chia sẻ này của cậu. Vậy đâu còn nỗi sợ nữa đúng không?"

Lucy nhìn Kyd rồi nở một nụ cười. Nhắc nhở của cô bạn thân đã khiến Lucy trở nên thoải mái. Đúng vậy, dưới mái nhà bầu trời này, tất cả đều như nhau, sự thuần khiết sẽ chạm tới sự thuần khiết.

Lucy giữ chặt tay Kyd, đôi bạn vừa đi vừa hát trong nắng sớm. Mặt trời lên cao dần, ánh nắng bao phủ cả mặt đường vàng óng. Xe cộ bắt đầu đi lại đông đúc. Có vẻ như lúc này là giờ đi làm nên phố xá nhộn nhịp hơn.

Một chiếc xe máy đi ngang qua Lucy và Kyd rồi dừng lại. Anh lái xe quay đầu lại, nói bằng tiếng Thái với hai cô gái. Lucy và Kyd chạy về phía anh. Sau khi chắp tay chào, Lucy mở phần mềm dịch để có thể giao tiếp bằng tiếng Thái.

"Chúng em đến từ Việt Nam, chúng em đang đi tới sân bay Thái Lan!" Gõ chữ bằng tiếng Việt xong, Lucy chuyển thành tiếng Thái và đưa cho anh đọc. Anh trả lời bằng tiếng Thái qua phần thu tiếng của phần mềm dịch. Chờ anh nói xong, Lucy và Kyd chụm đầu vào chiếc điện thoại để đọc đoạn dịch, đại ý: Anh cũng đi đoạn đường này, anh có thể giúp các em một đoạn, cho đến khi anh rẽ về nhà anh.

Hai cô gái mừng rỡ, chắp tay cảm ơn anh, rồi leo lên xe.

"Thật kỳ lạ! Khi không còn dính mắc với kế hoạch của bản thân, không còn những lo lắng và nỗi sợ thì mọi việc xảy đến theo một kế hoạch mới cũng thú vị không kém!" Lucy thầm nghĩ.

SỰ THUẦN KHIẾT KHÔNG PHỤ THUỘC HÌNH TƯỚNG

Người anh Thái Lan trông thật giản dị. Vẻ ngoài thậm chí còn có phần lếch thếch. Anh mặc chiếc áo phông ngắn tay, quần vải ống cao ống thấp. Anh đi xe máy nhưng không đội mũ bảo hiểm, mái tóc rối bời vì gió. Thế nhưng ánh mắt hiền lành và nụ cười lương thiện của anh khiến Lucy cảm thấy thiện cảm. Thỉnh thoảng anh quay ra nói câu gì đó bằng tiếng Thái, rồi nhớ ra hai cô gái người Việt không hiểu, anh lại cười.

Trước kia Kyd thường ngại ngần trong việc giao tiếp với mọi người. Cô gặp khó khăn khi bày tỏ cảm xúc, suy nghĩ của chính bản thân mình. Vì vậy, việc kết nối và thấu hiểu người khác cũng là một thử thách không nhỏ của Kyd. Trái ngược với bạn, Lucy luôn thân thiện với tất cả những ai cô gặp. Chính vì vậy mà Kyd thích đi bên cạnh Lucy để học hỏi cách bạn mình giao tiếp. Còn Lucy cảm thấy thoải mái khi chia sẻ với Kyd những soi chiếu của bản thân trong việc kết nối với những người xung quanh.

Việc kết nối và thấu hiểu một ai đó, không chỉ bằng lời nói, ngôn từ, mà còn bằng tất cả các bộ phận cơ thể như cử chỉ,

ánh mắt, nụ cười, hành động, đặc biệt là bằng sự cảm nhận. Khi ở một quốc gia khác biệt về ngôn từ, việc kết nối càng trở nên khó khăn hơn. Lucy vẫn luôn nhớ lời dặn của thầy trước hành trình, "Hãy sử dụng ánh mắt chân thành của các em để giao tiếp. Nhớ là phải nhìn thẳng bằng ánh mắt chân thành, mọi người sẽ cảm nhận được sự chân thành trong trái tim các em." Chính nhờ vậy mà cô luôn dùng ánh mắt và nụ cười để có thể giao tiếp tại những quốc gia không cùng ngôn ngữ.

Ba anh em trên một chiếc xe máy, băng qua nhiều cánh đồng rộng lớn. Đôi lúc đường không bằng phẳng, cả ba cùng nẩy lên khi xe đi qua ổ gà. Có những đoạn đường lên dốc rất cao, rồi xuống dốc và uốn lượn, anh vẫn giữ vững tay lái để đảm bảo ba anh em không bị tròng trành.

Lucy lén nhìn anh qua gương chiếu hậu. Đôi mắt anh lúc nào cũng như đang cười. Cô thầm nghĩ, *"Nhìn hình dáng bên ngoài của một con người không thể đánh giá bên trong họ được. Trông anh thật tuềnh toàng, nhưng lại vô cùng thiện lương và tốt bụng.* ***Bỏ qua những đặc điểm về ngoại hình, trình độ, nhận thức... thì bản chất tất cả mỗi người là sự thuần khiết. Vậy mà cứ phán xét con người bởi hình tướng, dính mắc vào vẻ bên ngoài thì sẽ không thể chạm tới sự thuần khiết bên trong được."***

Đến trưa, anh dừng xe tại một ngã rẽ có nhiều con đường đan xen nhau. Anh ra hiệu cho Lucy và Kyd rằng mình phải rẽ sang một con đường khác. Hai cô gái xuống xe, đeo lại ba lô lên vai rồi chắp tay cảm ơn anh trước khi chia tay.

Đây cõ lẽ là đường cao tốc - Kyd đoán. Con đường rộng rãi, mặt đường phẳng và mịn. Hai làn đường được phân cách bởi một dãy cỏ ở giữa. Các phương tiện giao thông di chuyển với tốc độ rất nhanh. Vì đi với tốc độ cao nên không ai để ý tấm biển với dòng chữ được viết bằng tiếng Thái: "Chúng tôi tới Bangkok, xin giúp đỡ" sau lưng Kyd. Hầu như chỉ có ô tô. Xe máy rất ít. Mặt trời lên gần đỉnh đầu. Hơi nóng phả từ mặt đường lên khiến cho cái nóng càng trở nên bức bối. Địa phận này vẫn gần với Lào nên thời tiết khá giống Lào. Hai bên đường là những cánh đồng hoặc rừng cao su. Thái Lan có rất nhiều cánh rừng cao su. Đây là một trong những nước sản xuất cao su lớn nhất thế giới, và rừng cao su là một phần quan trọng của ngành nông nghiệp của quốc gia này.

Đôi má Lucy ửng lên vì nóng. Cô ngồi bệt xuống gốc cây ven đường, tay không ngừng lau mồ hôi đang lấm tấm khắp mặt.

"Nghỉ tí đi cậu, nóng quá, cho tớ ngụm nước!"

"Lucy, cậu như say rượu ấy?" Kyd bật cười khi nhìn đôi má Lucy rồi với tay sang hông ba lô lấy bình nước. Những giọt nước cuối cùng hết vèo chỉ trong vài giây.

"Ồ, phía ngôi đền nhỏ bên kia có mấy chai nước kìa cậu, chả lẽ các vị thần ở đây giúp mình?" Lucy vừa nói vừa gật gù với suy nghĩ đó.

Chưa dứt lời, Lucy đứng bật dậy. Cô đi nhanh sang phía ngôi đền nhỏ ở bên kia đường. Kyd đuổi theo sau, miệng tủm tỉm cười vì bộ dạng lúc này của Lucy. Đứng trước ngôi đền,

Lucy chắp tay cầu khấn rồi xin hạ lễ hai chai nước. Xong xuôi, cô quay người bước vội, "Đi nhanh sang bên kia đi cậu, nhỡ có ai phát hiện ra."

Kyd vẫn chưa nhịn được cười với hành động trẻ con này của Lucy. Cô vừa chạy vừa ôm bụng cười phá lên.

Cứ vừa đi vừa nghỉ, hai cô gái dự kiến tối nay sẽ dừng chân nghỉ tối tại một ngôi trường ở trong thị trấn gần đó. Hy vọng ngủ ở trong trường học sẽ an toàn.

TRÁI ĐẤT
KHÔNG PHÂN CHIA LÃNH THỔ

Trời về chiều, mặt trời như một quả cầu ửng đỏ lơ lửng ở phía chân trời. Bầu trời lúc này là sự pha trộn rất độc đáo của thiên nhiên giữa màu cam rực rỡ và màu hồng tím. Hai bên đường, cây cối trở nên sẫm dần càng làm nổi bật vẻ đẹp mơ mộng của hoàng hôn.

Lucy và Kyd vừa ngắm mặt trời, vừa trêu đùa nhau bằng cách nhảy lên chiếc bóng của bạn mình đang đổ dài trên đường. Chiếc bóng mờ mỗi lúc một mờ đi khi mặt trời đang lặn dần qua đường chân trời.

"Còn bao xa để chúng ta tới được trường học đó?" Kyd hỏi bạn vì Lucy thường có nhiệm vụ theo dõi đường đi trên bản đồ ở điện thoại.

"Khoảng chừng 12 km nữa cậu ạ. Mà kìa, có chiếc xe ô tô đang dừng lại phía trước mặt kìa Kyd!"

"Họ chờ chúng ta đó Lucy!" Kyd nháy nháy mắt, nói đùa với bạn vì biết Lucy lúc này đang rã rời chân tay vì đi bộ.

Cả hai bước ren rén qua chiếc xe, trong lòng chờ đợi một tiếng gọi từ người lái xe. Rồi hai cô gái đi dần lên trên vị trí chiếc xe đang đỗ.

"Bim bimmmm..." Tiếng còi xe vang lên. Kyd và Lucy quay người lại thì thấy người đàn ông trong xe đang vẫy tay với hai cô gái. Chờ cho cả hai tiến lại gần, người đàn ông hạ kính ô tô và bắt chuyện. Vẫn như thường lệ, cuộc giao tiếp được thực hiện thông qua phần mềm Google dịch. Trong xe còn có một người phụ nữ và hai bé gái. Họ là một gia đình sinh sống gần đoạn đường này.

"Tại sao các em không đi xe khách tới Bangkok? Các em không thể đi bộ ở đây được!" Người đàn ông trao đổi.

"Chúng em không đủ tiền đi xe khách. Chúng em cứ đi bộ rồi sẽ tới, không sao đâu ạ." Lucy gõ trên ứng dụng Google dịch rồi đưa máy cho người đàn ông đọc sau khi đã dịch.

"Đoạn đường này rất nguy hiểm, có rất nhiều cướp. Các em sẽ gặp nguy hiểm nếu tiếp tục đi bộ ở đây!" Người đàn ông vừa nói, vừa đưa bàn tay lên cổ, làm hiệu cứa vào cổ để ám chỉ sự nguy hiểm.

"Cướp ư?" Lucy nhíu nhíu mày, quay sang Kyd, giọng nửa ngờ vực nửa lo lắng.

Người đàn ông nói tiếp vào phần thu âm của Google dịch trên máy Lucy.

"Đúng vậy, ở đây rất nhiều cướp vào ban đêm."

Suy nghĩ một lúc, anh tiếp tục nói, "Bây giờ anh sẽ đưa các em đến điểm chờ xe khách, các em có thể chờ tiếp ở đó, được chứ?"

Đọc đoạn dịch xong, hai cô gái tỏ ra vui mừng vì nhã ý muốn giúp đỡ của người đàn ông tốt bụng. Cả hai cúi người ra hiệu cảm ơn rồi mở cửa xe bước vào trong.

"Các em tới Bangkok để làm gì?"

"Chúng em đi tới sân bay Suvarnabhumi để bay tới Ấn Độ. Chúng em có một khóa thiền ở trên dãy núi Himalaya!"

"Ồ, ở Thái Lan cũng có nhiều chùa dạy thiền lắm. Ở Bangkok có nhiều thiền viện nổi tiếng. Anh biết ở một thiền viện gần sân bay, có hàng trăm nữ tu sĩ tu tập ở đó đấy. Các em có tới đó không?"

"Sau khi tới Bangkok, nếu có thời gian, chúng em sẽ tới thăm các thiền viện ở đó ạ!"

Những lời đối thoại không phát ra âm thanh. Mọi người trong xe chuyền tay nhau chiếc điện thoại với phần mềm dịch. Sự kết nối bằng ánh mắt, cử chỉ, nụ cười khiến cho những con người vừa mới quen trở nên gần gũi tựa như bạn bè vậy.

Người đàn ông vô cùng thiện cảm và dễ mến. Anh vừa trò chuyện với hai cô gái, vừa lái xe, thi thoảng quay sang nựng bé gái đang ngồi cùng mẹ ở ghế bên cạnh. Cả gia đình họ trông thật hạnh phúc.

Chiếc xe dừng lại trước một siêu thị, người vợ bế bé gái đi vào mua đồ ăn cho cả nhà. Lúc lên xe, cô dúi vào tay Lucy và Kyd vài chiếc bánh mì kèm mấy chai nước mát. Lucy hồn nhiên bóc chai nước và tu ừng ực cho thỏa cơn nóng khát sau khi đi bộ cả ngày. Kyd quay sang nhìn bạn bị trào nước ra cả

áo mà không nhịn được cười. Kyd thích sự hồn nhiên ở Lucy. Mỗi lúc nghe Lucy nói một điều gì đó ngây ngô là Kyd lại cười thích thú. Cả việc chứng kiến Lucy khát đến mức cô bạn lén lút chắp tay xin chai nước ở một đền thờ cũng khiến Kyd vừa thương vừa buồn cười. Suốt quãng đường từ Việt Nam tới Thái Lan, dường như điều mà Kyd cảm nhận rõ ràng nhất chính là sự hồn nhiên, trong sáng, chân thành của hai cô gái đã chạm tới lòng tốt của tất cả mọi người. Cô thích câu nói mà Lucy chia sẻ, ***Sự thuần khiết sẽ chạm tới sự thuần khiết.***

Người đàn ông dừng xe lại, anh quay xuống nhìn Lucy và Kyd rồi dùng cử chỉ để ra hiệu hai cô gái chờ mình trên xe. Nói rồi, anh mở cửa xe bước ra ngoài, chạy về hướng trạm dừng xe khách. Sau chừng năm phút, anh quay lại.

"Có chuyến xe khách tới Bangkok lúc chín giờ tối, các em đi chuyến đó được không?"

"Thời gian thì không vấn đề nhưng em không đủ tiền mua vé. Trong túi em chỉ có một ít Bath thôi ạ." Lucy trả lời, tay móc ra những tờ Bath lẻ còn lại.

"Ồ, đừng băn khoăn về vé, anh sẽ trả tiền!"

Rồi không để Lucy và Kyd kịp phản ứng, người đàn ông tiếp tục chạy về trạm dừng xe khách. Lucy và Kyd bước ra khỏi ô tô, chạy đuổi theo.

Chỉ năm phút sau, Lucy và Kyd đã nhận được vé xe khách đi Bangkok. Người đàn ông còn dúi vào tay Lucy một ít tiền để ăn uống mặc cho cô gái ra sức từ chối. Trong lòng

Lucy xúc động khó tả. Ở một nơi xa lạ nhưng không hề có cảm giác xa lạ. Giữa những con người lần đầu tiên gặp nhưng không hề có cảm giác gặp nhau lần đầu.

Có lẽ sự phân chia lãnh thổ, phân biệt vùng miền, phân biệt trình độ văn hóa, nhận thức, tôn giáo... chỉ là những sự phân chia do xã hội tự đặt ra. Còn giữa những linh hồn, sự kết nối đã tự nó ở đó, bằng tình yêu, bằng tất cả những gì trong trẻo và thuần khiết nhất.

HIỆN TẠI
LÀ HIỆN THỰC CỦA TÂM TRÍ

Khác với Mukdahan, thời tiết ở thủ đô Bangkok nóng và có vẻ oi bức. Bangkok là một thành phố lớn với nhiều tòa nhà cao tầng, nhiều bê tông kiên cố khiến cho thành phố này có mức nhiệt cao hơn ở khu vực các tỉnh lân cận. Điều mà hai cô gái dễ dàng nhận thấy khi bước chân đến Bangkok là ở đây cây xanh không nhiều. Đó cũng là tình trạng chung của các thành phố lớn. Tuy có nhiều công viên và khu vực trồng cây xanh nhưng số lượng cây vẫn rất hạn chế so với quy mô của thành phố. Vì thế mà cái nóng ở Bangkok dường như bứt rứt, ngột ngạt và khó chịu hơn ở các vùng nông thôn.

Buổi sáng, giờ đi làm là lúc giao thông hỗn loạn nhất. Đủ các loại phương tiện ùa ra đường. Xe ô tô, xe máy, xe tuk tuk, xe bus... dòng xe cộ tấp nập, đan xen vào nhau, hòa lẫn trong hỗn hợp các loại âm thanh: tiếng động cơ, tiếng còi xe, tiếng nói chuyện. Lucy cảm thấy hoa mắt với cảnh tượng đông đúc, lộn xộn này. Cô giữ chặt tay Kyd đang cố gắng lách mình trong dòng người đi bộ chen lấn trên vỉa hè. Kyd kéo tay bạn bước lên cầu vượt dành cho người đi bộ.

Cầu vượt dành cho người đi bộ khá phổ biến ở Bangkok. Hầu hết các tuyến phố đông đúc đều có cầu vượt để đảm bảo cho người đi bộ không gặp rủi ro khi băng qua đường. Cầu vượt có mái che rất hiện đại nên dù thời tiết nắng hay mưa cũng không ảnh hưởng đến việc đi lại của những người đi bộ trên cầu.

Lucy vừa đi, vừa nhìn dòng người hướng đối diện. Hầu hết là người trẻ, trang phục công sở rất lịch sự. Trên tay ai cũng cầm một chiếc điện thoại. Họ vừa đi vừa lướt điện thoại. Thi thoảng mới ngước mắt lên để tránh nhau. Cảnh tượng này không hề xa lạ với Lucy. Cô vẫn thường thấy điều tương tự diễn ra tại các thành phố lớn ở Việt Nam. Tất cả mọi người đều bận bịu với công việc và những tin tức trên mạng xã hội. Dọc các quán nước vỉa hè, trong các trung tâm thương mại, thậm chí là những cửa hàng ăn uống, ai ai cũng có một chiếc điện thoại trên tay. Đó là vật bất ly thân với mỗi người. Tất cả con người đang trở nên thân thiết với điện thoại hơn chính người thân của mình. Hầu hết mọi người thích đọc tin tức, hóng các tin giật gân trên mạng xã hội nhiều hơn là dành thời gian để tận hưởng cuộc sống.

"Cuộc sống là đây ư? Vậy mà trước kia mình đã sống như vậy. Cả ngày chỉ biết công việc. Người bạn thân nhất là điện thoại. Mọi việc từ sáng đến tối được lập trình sẵn như một chú robot. Mỗi sáng dậy, nghĩ đến việc đi làm cũng trở thành áp lực nhưng không thể thoát nổi cái guồng quay đó. Chả biết vì điều gì. Chả hiểu sống vậy để làm gì!" Lucy thầm nghĩ khi hồi tưởng lại cảnh tượng ngày xưa của mình. Cô thấy chính bản thân

mình trong những gương mặt vội vã, hối hả mà cô đang gặp trên đường.

"Nếu cả một cuộc đời trôi qua như vậy, cố gắng kiếm thật nhiều tiền, sở hữu thật nhiều tài sản, có được một chức vụ để mọi người kính nể, và khi chết đi không mang theo được bất kỳ thứ gì... Vậy cả một đời nỗ lực đạt những thứ đó để làm gì khi càng cố gắng thì càng áp lực, càng bất an, và sức khỏe càng trở nên giảm sút?" Cô đã suy nghĩ như vậy khi quyết định rời khỏi guồng quay bận rộn đó để lựa chọn một cuộc sống giản dị hơn, ít mong cầu hơn trong thiền viện.

Nếu chỉ sống hết trong một ngày

Yêu thương trong tôi sẽ dâng đầy

Sẽ sống với trái tim đầy khát vọng

Ước muốn gánh bớt bao buồn đau

Nếu chỉ sống hết trong một ngày

Xin mang yêu thương cho mọi người

Xin luôn yêu em như ngày mới yêu

Xin cho nước mắt thôi ngừng rơi...

Lucy vừa đi vừa ngâm nga bài hát mà cô yêu thích như để quên đi cái nóng. Đi bộ ở thành thị đông đúc có vẻ nhanh đuối sức hơn đi bộ dọc các làng quê. Đi một lúc, Lucy lại lắc lắc tay Kyd, "Cậu, cậu! Nghỉ xíu đi, ngồi bên đường này nè, tớ nóng và mệt!"

Nhìn gương mặt nhăn nhó đáng thương của Lucy mà Kyd không cầm được lòng. Lâu lâu Kyd lại lôi chai nước trong ba lô ra uống rồi đưa cho Lucy.

"Cậu, mấy cái cây xa xa kia đang chào chúng mình kìa, nó rung rinh lá vẫy tay đó, cậu thấy không?" Lucy quay gương mặt đỏ ửng sang phía Kyd. Đôi mắt long lanh như vừa phát hiện ra một điều kỳ diệu nào đó. Chỉ một phút trước gương mặt này vừa làm điệu bộ nhăn nhó, giờ đã cười ngay được khi nhìn thấy cây cối.

"Chào các em! Xin chào em nha!" Lucy vẫy tay và gọi lớn.

Nhìn dáng tinh nghịch trẻ con lúc này của Lucy, Kyd cười một cách thích thú. Kyd hướng về phía cành lá đang đung đưa, "Chào bạn nha!"

"Cậu có tin là cây cối cũng có thể giao tiếp không? Các bạn ấy vẫn chào tớ mỗi lúc gặp tớ trên đường đấy, cậu tin không?" Lucy vừa kể, vừa nhớn cái mắt to tròn lên vì lo bạn không tin những điều mình nói.

Rồi không cần biết Kyd tin hay không, Lucy tiếp tục. "Này nhé, mỗi lúc đi qua chiếc cây nào đó, tớ sẽ chào. Cành lá bỗng dưng rung rinh. Các bạn ấy chào lại tớ. Tớ cảm nhận được điều đó. Cậu cứ thử như vậy xem, Kyd!"

Câu chuyện về sự giao tiếp với cây dường như xua tan cái nóng và mệt của hai cô gái. Một điểm chung giữa hai người bạn là sự yêu thích đối với thiên nhiên và công việc làm vườn. Kyd thích chăm sóc cây, cô gái yêu các loài động vật. Lucy thích trồng rau và xem cây cối, động vật như những người

bạn. Hồi ở Ashram, Kyd suốt ngày mò mẫm một mình trong vườn. Lúc thì cắt lá úa cho cây, lúc thì đi khám phá các loại cây quả trong vườn. Có những hôm, Kyd mang về cả một rổ hoa atisô đỏ rực để cho Lucy nấu nước. Đôi lúc Lucy quên mua chanh, Kyd sẽ là người đi tìm hái quất hoặc cam trong vườn để Lucy chế biến các món ăn. Trước mỗi khóa học dành cho cộng đồng, Lucy và Kyd cùng nhau đi khắp vườn truy lùng những buồng chuối xanh và búp hoa chuối để chế biến thay vì ra chợ. Lucy gieo hạt trồng rau, Kyd sẽ là người cuốc đất tạo thành luống và tìm cách kéo dòng nước thải từ bếp ra vườn để tưới cây. Ở thiền viện, tất cả các dung dịch tẩy rửa đều từ thiên nhiên, nên nước thải rửa bát cũng không hề độc hại. Mỗi lần hái một loại cây nào đó, Lucy thường thủ thỉ với Kyd, "Này nha, trước khi hái lá hay quả, tớ sẽ hỏi xem bạn lá cây nào, bạn quả nào sẵn sàng chuyển hóa thành con người. Hái xong, tớ sẽ cảm ơn các bạn ấy." Lucy lại nhoẻn miệng cười. "Mình ăn thứ gì vào cơ thể thì thứ đó chuyển hóa thành mình mà. Vậy nên đó là lý do tớ ăn chay. Tớ chọn việc thu nạp những nguồn năng lượng từ thực vật, tớ cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng hơn!"

Từ điểm dừng của xe khách tại Bangkok tới sân bay Suvarnabhumi Thái Lan còn khoảng 45 km, Lucy và Kyd quyết định đi bộ thong thả vì tới ngày bay còn những hai tuần. Thời tiết nắng, đi bộ liên tục thấm mệt, đến trưa, hai cô gái quyết định đi vào một trung tâm thương mại để nghỉ ngơi tránh nắng. Với số tiền ít ỏi được những người tốt bụng hỗ trợ, việc ăn bánh mì và uống nước mát có vẻ thích hợp nhất trong hoàn cảnh này nên Lucy và Kyd không mất nhiều thời gian để mua đồ ăn. Mua xong hai túi bánh mì sandwich và chai nước,

hai cô gái đi một vòng trung tâm thương mại để tìm chỗ ngồi ăn và nghỉ ngơi. Quan sát thấy tầng trên cùng dành cho các cửa hàng sửa chữa đồ điện tử hoặc các cửa hàng tài chính, lượng khách trên đó không nhộn nhịp như các tầng thương mại phía dưới. Lucy kéo chiếc ghế dài có sẵn ở trước cửa một cửa hàng điện tử vào góc sâu khuất tầm nhìn người qua lại. Cô thả người xuống, tựa lưng vào tường. Cô dùng gương mặt đáng thương và đôi mắt nài nỉ, phụng phịu với Kyd.

"Cậu ơi, cậu... Chúng ta có thể ngủ một mạch đến năm, sáu giờ tối không? Buổi tối trời sẽ mát, lúc đó mình đi bộ cho đỡ mệt. Tớ có thể đi đến mười hai giờ đêm luôn. Cậu nha!"

Lucy chu cái vành môi lên, nắm lấy cánh tay Kyd lắc lắc liên tục, "Đi mà cậu, nài nỉ, nóng quá tớ đi hết nổi!"

Kyd chỉ biết gật đầu và cười với cái điệu bộ này. Đôi bạn, người ngủ nằm, người ngủ ngồi trên chiếc ghế, không quan tâm đến những gì đang diễn ra xung quanh.

Sau khi ngủ một giấc thật say, Lucy tỉnh dậy, vươn người như một chú mèo lười. Cô gái quay sang bạn, "Đi tiếp thôi cậu nhỉ, chắc ngoài kia mát hơn rồi!"

Lúc này là bảy giờ tối, Bangkok trở nên nhộn nhịp. Nếu ban ngày là sự tấp nập bởi người đi làm, đi học, thì ban đêm thành phố sôi động bởi các hoạt động giao thương, mua bán. Trước trung tâm thương mại, các sạp hàng bán thực phẩm chế biến sẵn cùng các loại rau củ quả đầy màu sắc. Cạnh đó là những gian hàng thời trang với đầy đủ các loại trang phục, giày dép, phụ kiện hoặc đồ thủ công mỹ nghệ. Dọc con phố là

các cửa hiệu được giăng đủ ánh đèn đầy màu sắc. Tại một số góc phố, đền thờ được bật đèn chiếu sáng làm nổi bật nét kiến trúc tinh tế và thêm phần linh thiêng.

Lucy và Kyd vừa đi vừa ngắm phố xá. Buổi tối, gió trời xua đi hơi nóng phả ra từ phương tiện giao thông hoặc các thiết bị điện. Hầu hết các tuyến phố đều đông đúc bởi những người bán hàng và người dân đi mua sắm. Thi thoảng, đan xen những con hẻm vắng vẻ và yên tĩnh hơn. Thành phố cũng tựa như một con người vậy, lúc ồn ào, náo nhiệt, lúc trầm lặng, bình yên. Mỗi nét đều mang một vẻ đẹp riêng của nó. Sự giao thoa của những vẻ đẹp đối lập tạo nên sự sống động, quyến rũ.

Trời dần về khuya, hai cô gái đi càng lúc càng xa trung tâm thành phố. Các quầy hàng thưa thớt dần. Các cửa hiệu và trung tâm thương mại trở nên vắng bóng. Người đi ngoài đường mỗi lúc một ít. Con đường nằm im trong khoảng không tĩnh lặng. Có lẽ, đây là khoảng thời gian nghỉ ngơi của nó sau một ngày bận rộn. Hai bên đường, những hàng cây xanh sẫm bởi sự pha trộn của màu ánh đèn và màu bóng tối. Các ngôi nhà vẫn sáng đèn, có căn hộ sáng bên trong, có căn hộ đã tắt bên trong nhưng vẫn còn điện ở xung quanh nhà.

Lucy ngồi xuống ở ghế chờ xe bus, cô vừa ngáp vừa nói với Kyd, "Chúng ta ngủ ở đây được không cậu?" Với cô bây giờ, mọi nỗi sợ đều đã tan biến. Cô chỉ cần được ngủ.

"Ừ, ngủ ở đây cũng được!" Kyd nhanh chóng đồng tình.

Nhưng chỉ mấy phút sau Lucy đã bật dậy, giọng cô có vẻ vừa mệt vừa cáu kỉnh, "Muỗi nhiều quá, thôi đi tìm chỗ nào ổn hơn đi!"

Hai cô gái lại dắt tay nhau thất thểu bước trên con đường vắng. Lúc này là mười một giờ đêm, chỉ cần phát ra tiếng động nhỏ trên đường cũng khiến mấy chú chó sủa lên inh ỏi. Đôi lúc, Kyd mò mẫm đi vào một cái ngõ nhỏ để tìm chỗ ngủ thì thấy chó chạy ra sủa, cô lại vội vàng lùi ra.

"Đi vào trường học không cậu? Một đoạn nữa là có trường học!" Kyd vừa nhìn bản đồ trong điện thoại vừa nói, giọng đã thấm mệt.

Lucy không buồn ý kiến nữa, cô chỉ muốn đặt mình xuống bất kỳ nơi nào ngủ được, "Đâu cũng được, tớ buồn ngủ lắm rồi cậu ạ!"

Đi chừng năm phút thì một cái ngõ xuất hiện. Phía cuối con ngõ là một cánh cổng lớn dẫn vào một ngôi trường to và đẹp. Đèn ở cổng trường vẫn sáng. Có lẽ đó là một ngôi trường trung học. Khuôn viên trường được bao phủ bởi hàng rào bằng cây. Hầu hết những hàng rào cây ở khu vực này được cắt tỉa đều tăm tắp trông như những bức tường cây vuông vắn. Nhìn thấy ánh đèn hắt ra từ phòng bảo vệ, Kyd nhẹ bước phía trước, Lucy nhón chân theo sau, cả hai chui vào một lùm cây ngay cạnh cổng trường. Chỗ đó có một cái gờ xi măng nhô ra đủ cho hai cô gái ngồi dựa vào nhau. Lucy lấy áo khoác, trùm kín người rồi nhắm mắt lại. Chừng hai phút sau, cô thấy Kyd xoay qua xoay lại, giọng có chút cáu nhẹ, "Đi chỗ khác thôi, muỗi quá, tớ không ngủ được!"

Lucy khoác áo vào rồi bước nhẹ nhàng theo sau Kyd đi ra khỏi con ngõ. Bóng hai cô gái thất thểu vì mệt và buồn ngủ. Ánh đèn đường vàng nhạt phủ kín phố. Dọc hai bên đường

là những chiếc ô tô đậu im lìm. Đang bước thì bỗng phía sau, một chú chó vừa đuổi theo vừa sủa. Vài giây sau, ba, bốn chú chó lao ra từ một chiếc cổng đang mở. Cả đám chó đứng thành đàn, con sủa, con tru lên như sói. Rồi cả đám như được bắt nhịp, cùng nhau ngẩc mõm lên trời và tru. Ban đầu Lucy và Kyd còn giật mình vì tiếng chó sủa, sau nhìn cảnh chó tru mà cả hai không nhịn nổi cười, vừa cố gắng bước thật nhanh, vừa ngoái cổ nhìn lũ chó đáng yêu đang tru tréo.

Tiếng tru nhỏ dần, bóng lũ chó cũng mờ mờ trong màn đêm. Tình cờ Lucy quay người ra sau thì phát hiện một chú chó trắng đang đuổi theo. Như bị phát hiện, chú chó cúp đuôi, cúi gầm mặt xuống và chạy nhanh hơn, vượt lên phía trên hai cô gái.

"Ủa, nó chạy đi đâu thế cậu nhỉ?" Lucy tỉnh cả ngủ, quay sang hỏi Kyd.

Khi chú chó trắng lao lên phía trên cách chừng hai mươi mét, bỗng từ một chiếc cổng khuất trong hàng rào cây, một đàn chó lao ra. Chúng vừa sủa, vừa lao vào chú chó trắng. Một trận chiến diễn ra giữa các chú chó. Cả đàn chó chừng bốn, năm con, lông màu nâu vàng, đứng ở vòng ngoài sủa cổ vũ, chỉ một con màu đen lực lưỡng và hung dữ nhất chiến đấu với chú chó trắng.

Lucy và Kyd đứng sững lại không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Sau vài phút bần thần, Lucy kéo tay Kyd sang làn đường bên kia để vượt lên đám chó đang ẩu đả.

"Cậu, lấy kẹo trong túi đi, ném vào chúng nó!" Lucy sốt ruột khi nhìn thấy chú chó trắng bị tấn công. Kyd vội mở ba lô,

lấy ra một nắm kẹo, ném mạnh vào phía đám chó. Một, hai con chó đứng ngoài phát hiện có vật lạ bay đến, chúng bắt đầu tập trung vào những chiếc kẹo.

"Ném thêm đi cậu, bọn nó không thấy hay sao ấy!"

Lần này Kyd lấy nhiều kẹo hơn, cố gắng ném mạnh vào con chó đen. Cả đàn chó chuyển hướng chiến đấu sang việc tìm kiếm những chiếc kẹo. Lợi dụng lúc đám chó hung hăng không để ý, chú chó trắng thoát ra khỏi vòng vây, chạy về hướng ngược lại.

"May quá, giải tán được rồi!" Lucy thở phào.

Đi một quãng xa rồi những Lucy vẫn nghĩ đến đám chó. Cô băn khoăn về chú chó trắng và hành động kỳ lạ của nó. Rõ ràng nếu nó không lao lên thì cả cô và Kyd không thể biết được mối nguy hiểm từ một đàn chó phía trước. Chả nhẽ chú chó trắng chạy lên phía trước để cảnh báo?

"Kyd, cậu có nghĩ con chó trắng nó giúp mình thoát khỏi nguy hiểm không?"

Dường như cơn buồn ngủ vẫn đeo bám nên Kyd ậm ờ cho qua chứ không để ý đến những suy nghĩ của Lucy lúc này.

"Tớ chắc chắn là nó giúp mình cậu ạ, mọi việc kỳ lạ lắm!" Lucy tiếp tục nói, không mấy quan tâm đến vẻ mặt ngái ngủ của Kyd.

Đi thêm chừng mười phút hai cô gái ra tới một con phố lớn. Hình ảnh và những suy nghĩ về đám chó được bỏ lại đằng sau. Lúc này đã gần mười hai giờ đêm, điều duy nhất mà Lucy

và Kyd có thể nghĩ được là ngủ. Nhìn thấy một siêu thị Seven Eleven bên kia đường, Kyd hỏi Lucy, "Cậu khát nước không?"

"Cậu định vào mua nước à? Cậu hỏi luôn xem họ có mở xuyên đêm không nhé, mình ngủ bên cạnh cái siêu thị này cho an toàn vậy!"

Hai cô gái băng qua đường, Kyd chạy vào trong mua nước, Lucy đi qua đi lại xem xét địa bàn xung quanh siêu thị. Bên trái siêu thị là một quán ăn vừa đóng cửa, người chủ đang dọn dẹp bàn ghế và đồ đạc. Bên còn lại, mấy người thanh niên Thái đứng hút thuốc và nói chuyện. Loay hoay một lúc, Lucy quyết định ngồi luôn trước siêu thị, gần cửa ra vào. Cô gái buồn ngủ đến mức có thể ngủ với tư thế ngồi trong khi chờ Kyd.

Kyd quay lại, tay cầm chai nước, vừa bóc nắp chai vừa nói, "Họ mở xuyên đêm luôn cậu ạ, mình ngủ đây nha!" Biết Lucy đang thiu thiu ngủ, Kyd ngồi xuống bên cạnh, uống vội ngụm nước mát.

"Cậu, tớ hối hận quá, chắc vì câu nói của tớ lúc ở trong trung tâm thương mại, lúc đó tớ hứa với cậu là sẽ đi đến mười hai giờ đêm, giờ nó ứng rồi!" Như nhớ lại câu nói của mình lúc trưa, Lucy vừa nhăn nhó, vừa phụng phịu, đôi mắt vẫn lim dim vì mệt. Nhìn vẻ mặt của Lucy, Kyd không nhịn nổi cười dù đang kiệt sức vì đi bộ cả ngày.

"Lần sau trước khi hứa điều gì, tớ sẽ cẩn thận. Giờ tớ sợ quá rồi, chưa gì mà vừa nói đã ứng nghiệm!"

Lucy tiếp tục than thở trong khi Kyd không thể dừng cười trước điệu bộ đáng thương của cô bạn.

"Hi!" Là tiếng của một cô gái trong chiếc xe bán tải trước siêu thị, đưa tay ra vẫy Kyd và Lucy và chào bằng tiếng Anh.

Thấy cô gái gọi mình, Kyd chạy về phía chiếc xe. Lucy cũng chậm rãi đứng dậy rồi bước ngay sau Kyd. Cô gái trẻ mang một chiếc khăn đen trùm kín đầu, chỉ hở đôi mắt to tròn và đen nhánh. Trang phục của cô trông giống như một người Hồi giáo. Trên xe, ngồi bên cạnh cô là một chàng trai người Thái. Họ có thể là một cặp đôi hoặc vợ chồng trẻ.

Thấy Kyd và Lucy bước tới, cô gái bước xuống xe. Qua giao tiếp bằng tiếng Anh, Kyd chia sẻ về hành trình và điểm đến hiện tại, cô gái ngỏ ý giúp đỡ, "Các bạn có muốn tới sân bay luôn không, chúng mình có thể đưa bạn tới đó!"

"Có phiền cho hai bạn không, giờ đã khá muộn rồi?" Lucy ngần ngại hỏi.

"Không phiền đâu, giờ chúng mình đi qua sân bay!"

Lucy và Kyd vui vẻ đồng ý trước lời đề nghị giúp đỡ của người bạn nước ngoài. Trao đổi xong với Lucy và Kyd, cô gái vẫy chàng trai lái xe xuống. Họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Thái Lan rồi cả hai người đi ra phía sau, mở cửa thùng xe. Anh chàng người Thái nhanh nhẹn leo vào thùng xe, hạ tấm nệm xuống, rồi ra hiệu cho Lucy và Kyd leo lên, nằm nghỉ trên đó. Cửa thùng xe được mở một nửa trong quá trình di chuyển để Kyd và Lucy không bị nóng.

Nằm trong thùng xe, Lucy và Kyd nhìn nhau, khoái chí.

"Lần đầu cậu nằm trong thùng xe đúng không, Kyd? Hồi trước chuyển nhà, tớ nằm thùng xe cùng với đồ đạc, nhưng không mở cửa như thế này!"

"Thú vị quá cậu ạ, hành trình này thật nhiều trải nghiệm vui!" Kyd cười sảng khoái, quên luôn cả cơn buồn ngủ vừa nãy.

"Đúng là phải đi đến mười hai giờ như lời nói của tớ thật. Lần sau tớ hứa không vạ miệng nữa, luật hấp dẫn vận hành nhanh thật sự!"

Cả hai cười lớn vì câu nói tưởng như vu vơ trong lúc mệt mỏi lại trở thành sự thật.

Đôi khi chỉ khởi lên một ý nghĩ trong tâm trí, tưởng chừng như vô thưởng vô phạt, nhưng ý nghĩ đó sẽ hấp dẫn những sự việc có tần số tương ứng.

Từ trong thùng xe nhìn ra ngoài, ánh đèn đường lập lòe trong màn đêm thật đẹp. Thi thoảng, quầng sáng của đèn đường, đèn các cửa hiệu, và đèn các phương tiện đan xen vào nhau, tạo nên những vệt sáng không đồng đều, nhiều màu sắc, mờ ảo, lấp lánh. Gió mát rượi khiến cho hai cô gái như được ru ngủ thêm một lần nữa. Cây cối và phương tiện giao thông bên ngoài như đang lùi dần về phía sau. Lucy mở điện thoại kiểm tra phần mềm bản đồ, chiếc xe đang di chuyển đúng theo hướng sân bay, có lẽ chừng hai mươi phút nữa sẽ tới. Cô quay sang Kyd lúc này đang ngủ, áp mặt vào vai bạn rồi khép nhẹ mắt, thư giãn.

Sau khi tới sân bay Suvarnabhumi, hai người bạn Thái Lan đưa Lucy và Kyd vào bên trong, hướng dẫn từng địa điểm có thể mua đồ ăn và ngủ tối. Trước khi tạm biệt nhau, cô gái chạy đi mua một túi đồ ăn gồm bánh mì và nước uống đưa cho Lucy rồi dúi vào tay Lucy một tờ tiền Bath Thái.

“Bạn hãy giữ một ít tiền để ăn uống những ngày tới nhé!” Cô gái vừa nói vừa nhìn Lucy, ánh mắt trong trẻo và ấm áp vô cùng. “Bất kỳ lúc nào tới Thái Lan, hãy liên hệ với chúng tôi nhé!”

Cảm động trước lòng tốt của hai người bạn mới gặp, Lucy và Kyd chỉ biết chắp tay cảm ơn và trao cho họ những cái ôm thật chặt thay cho lời tạm biệt.

Chương bốn

ẤN ĐỘ, QUỐC GIA CỦA NHỮNG VỊ NGỌT

Trên những mảnh đất tôi qua.

Rác thải nhiều hơn những bông hoa.

Người già lang thang

Trẻ em không nhà cửa.

Nhưng, nơi đó không hề lạnh giá

Bởi tia nắng nụ cười, tôi đã gặp

Từ ngọn lửa trái tim, tôi đã thấy

Và tôi biết, sự sống nở hoa…

DẤN THÂN VÀ CHẤP NHẬN

Chuyến bay đáp tới sân bay Delhi, Ấn Độ lúc hai mươi hai giờ địa phương. Từ trên máy bay nhìn xuống, đèn điện như những đốm sáng lập lòe, san sát nhau, tạo thành từng mảng phản chiếu lên không trung khiến bầu trời ửng vàng.

Lúc này đã muộn, ba cô gái quyết định ngủ lại sân bay để đảm bảo an toàn ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Alisa vừa đi vừa chăm chú vào chiếc điện thoại, "Ôi, không có sóng các cậu ơi, tớ chưa chuyển vùng sim điện thoại." Rồi cô gái tiếp tục mò mẫm trên chiếc điện thoại của mình.

Lucy khoác tay Kyd, cô nhớ lại bài báo về vụ hãm hiếp nữ khách du lịch ở Ấn Độ, trong đầu cô bắt đầu đan xen nhiều suy nghĩ. Sau cùng cô tự trấn an mình, *"Đừng sợ! Nỗi sợ sẽ thu hút những điều tương ứng. Nếu xảy ra điều gì thì đó là điều cần xảy ra và mình hoàn toàn đón nhận, dù đó là điều không như ý. Mình cần tin tưởng vào mọi sự sắp đặt. Bất kỳ trải nghiệm nào trên hành trình cũng mang lại giá trị và bài học."*

Nhìn vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ của Lucy, dường như Kyd cảm nhận được sự lo lắng của bạn. Kyd nắm chặt tay Lucy, "Từ lúc bắt đầu hành trình tới bây giờ, tớ rất thích chia sẻ của

cậu: Sự thuần khiết sẽ chạm tới sự thuần khiết. Tớ cũng có một trải nghiệm đấy, cậu muốn nghe không, Lucy?"

"Ồ, chia sẻ cho tớ đi Kyd!" Lucy bắt đầu hướng sự tập trung sang bạn.

"Tớ thấy rằng: *Tất cả mọi nỗi sợ đều rất đáng yêu. Đừng nhìn nhận nó theo hướng tiêu cực. Chỉ cần nhận biết nó, nó sẽ không cản trở hành trình của mình.*"

Như nhận ra được điều gì đó, Lucy mỉm cười, "Cảm ơn cậu!"

Sau khi tìm được vị trí để nghỉ ngơi buổi tối là băng ghế chờ, cả ba đặt ba lô xuống, ngồi thở phào nhẹ nhõm. Nhờ kết nối được mạng internet của sân bay, Kyd mở điện thoại và thông báo về việc hành trình đã tới Ấn Độ để thầy và mọi người ở Ashram an tâm.

Quay sang Alisa, thấy cô bạn ngồi bần thần, Lucy bèn hỏi, "Cậu nghĩ gì vậy, Alisa?"

"Tớ sợ! Ở đây không an toàn, đã có nhiều vụ cưỡng hiếp nữ giới. Bao giờ chúng ta sẽ gặp thầy? Thầy sẽ dẫn mình đi đúng không cậu?" Giọng Alisa chậm rãi đầy lo lắng.

"Không, chúng ta tự đi tới Himalaya chứ Alisa. Có lẽ ta gặp thầy ở đó." Lucy đáp.

"Ôi, không, sao lại thế? Tớ tưởng sang Ấn Độ là có thầy hỗ trợ hành trình bên này rồi? Làm sao mình tới Himalaya một mình được?" Giọng Alisa đầy hoảng hốt.

Lucy thấy vẻ mặt Alisa càng lúc càng lo lắng thì không nhịn được cười. Cô tủm tỉm, "Hành trình giờ mới thực sự bắt đầu, cậu ạ. **Thay vì sợ, hãy dùng toàn bộ năng lượng cho niềm tin. Hãy tin rằng mọi hành trình dù kết quả ra sao thì cũng thành công bởi những giá trị nhận được!**"

Trong nhóm, Kyd là người sử dụng tiếng Anh tốt nhất nên cô được giao nhiệm vụ đi xin nước nóng để pha mì tôm. Alisa cầm ba hộp mì tôm chay đi cùng bạn. Cô giống như một đứa trẻ, vừa nãy còn sợ, nhưng thấy bạn đi xin nước, cô chuyển ngay trạng thái, hớn hở chạy theo Kyd. Lucy nhận nhiệm vụ ngồi lại trông hành lý.

Cảnh sát ở đây mặc đồ rằn ri thật đẹp. Họ cao to và dắt theo những chú chó khỏe mạnh, trông giống như diễn viên đóng cảnh sát đặc vụ trên phim mà Lucy từng xem. Sân bay thật nhiều cảnh sát, họ đi kiểm tra suốt đêm. Ở băng ghế chờ, người ngủ lại nhiều nên ghế nào cũng kín. Thi thoảng, có máy bay hạ cánh, từng đoàn khách đi ra đi vào, phòng chờ sân bay lúc nào cũng tấp nập.

Ăn uống xong xuôi, Lucy và Kyd gối đầu lên chân nhau ngủ ngon lành. Alisa vẫn còn nghĩ đến nỗi sợ, cô ngồi trùm kín chăn cho đến sáng.

Ở sân bay, nếu không nhìn đồng hồ sẽ mất khái niệm thời gian vì đèn lúc nào cũng sáng, không phân biệt được ngày đêm. Thi thoảng, Lucy ngóc đầu lên nhìn xung quanh. Nhiều người đàn ông đang ngồi nói chuyện. Có cả những em bé ngủ trên tay mẹ. Một số phụ nữ lớn tuổi trải tấm vải lớn xuống

sàn nhà, nằm cuộn mình trong khăn. Nhìn đồng hồ trên điện thoại, lúc này vẫn còn quá sớm, cô lại khép mắt ngủ tiếp.

Buổi sáng ở những con phố gần sân bay Delhi rực rỡ sắc màu của hoa. Đường rộng thênh thang, hai bên đường là những dãy hoa nhiều màu sắc. Có lavender, hoa cúc, cả những loại hoa lạ lùng mà các cô gái chưa từng thấy ở Việt Nam.

"Woah, hoa đẹp quá! Chụp ảnh đi các cậu!" Alisa reo lên rồi sà vào những bông hoa bên đường.

Mặc cho Alisa đang cầm điện thoại tung tăng khắp nơi để chụp ảnh, Lucy và Kyd vẫn nắm tay nhau đi tiếp. Quá nhiều làn đường và xe cộ khiến cho các cô gái băn khoăn không rõ đi bộ ở lối nào. Đây là lần đầu tiên họ tới Ấn Độ. Từ Việt Nam, qua Lào, Campuchia, Thái Lan, cuối cùng là đến đây, giao thông và văn hóa hoàn toàn khác nhau nên các cô gái tập trung quan sát để hòa nhập vào môi trường mới.

Gặp bãi cỏ ở một vườn hoa, Lucy và Kyd ngồi xuống thiền dưới ánh mặt trời. Alisa vẫn mải miết chụp ảnh.

"Nhiều xe tuk tuk giống ở Thái Lan kìa Kyd!" Lucy quay sang bạn nói.

Từ sân bay Delhi tới Himalaya còn khoảng gần hai 2.000 km, các cô gái quyết định thử các phương tiện giao thông giá rẻ ở Ấn Độ. Xe bus là lựa chọn đầu tiên.

Ở bến xe bus đủ các loại xe. Xe tuk tuk đậu kín đường. Taxi và những người dân đứng chen chúc chờ xe. Thi thoảng một chiếc xe bus đi qua. Họ chen lấn nhau, bám vào cửa để leo

lên xe. Có xe bus mà trong đó chỉ toàn đàn ông, cũng có xe bus chỉ toàn phụ nữ, hoặc cả hai.

Ngôn ngữ chính ở đây là tiếng Hindi, lúc này điện thoại không có mạng internet nên việc hỏi thông tin giữa đám đông chen chúc trở nên khó khăn với các cô gái. Đôi khi không có thông tin, bị cô lập hoàn toàn với môi trường ngoài khiến bản năng sinh tồn của họ mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

"Cứ nhảy liều lên một xe bus đi, xem đến đâu!" Alisa bắt đầu sốt ruột.

Ba cô gái quyết định bước lên một xe bus có nhiều phụ nữ. Xe quá đông nên cả ba phải đứng bám vào những thanh sắt trong xe. Lucy cố chen lên gần người đàn ông đang thu tiền vé, cô ra hiệu hỏi giá vé thì được biết vé xe bus miễn phí đối với phụ nữ.

"Họ ưu tiên phụ nữ và miễn phí cho phụ nữ nè Kyd!" Lucy lách người quay về phía Kyd đang đứng, hớn hở nói.

"Ừ, ở hàng ghế ngồi cũng có chữ 'Lady' kìa!" Kyd vừa quan sát xung quanh vừa nói.

Hầu hết phụ nữ trên xe đều được ngồi, chỉ có đàn ông đứng bám vào các thanh bám để giữ thăng bằng. Đường phố tấp nập nên xe bus phanh liên tục. Mỗi lần phanh gấp hoặc gặp ổ gà, cả đoàn người cùng nhảy lên rồi đổ dồn vào nhau. Thay vì mệt, ba cô gái nhìn nhau cười thích thú với trải nghiệm mới mẻ này. Nhờ lần nhảy bừa đó, các cô gái quyết định sẽ di chuyển trong Delhi bằng xe bus để tiết kiệm thời gian đi bộ mà không tốn kém chi phí.

Sự dấn thân và chấp nhận tất cả mọi tình huống xảy đến luôn dẫn tới một con đường phù hợp nhất.

Trưa hôm đó, sau khi rời xe bus, trong lúc loay hoay tìm chỗ có đồ ăn giá rẻ, cả ba được một anh xe lam tốt bụng đưa đến một Gurudwara - đền thờ của đạo Sikh. Anh bập bẹ vài câu tiếng Anh, ra hiệu rằng ở đây sẽ có đồ ăn miễn phí cho tất cả mọi người.

Đó là một ngôi đền có kiến trúc đồ sộ với gam màu trắng rất thanh thoát và trang nghiêm. Tòa nhà to lớn trông vừa giống nhà thờ, lại vừa giống tòa lâu đài trong những câu chuyện cổ tích. Trên đỉnh là mái vòm hình tròn, với đường cong mềm mại, thân thiện, nhưng không làm giảm đi sự linh thiêng. Gurudwara là nơi tập trung để thực hành tâm linh, tìm kiếm bình an tinh thần của những người theo đạo Sikh - một trong những tôn giáo lớn ở Ấn Độ.

Lucy nhìn quanh, khi trông thấy một người đàn ông lớn tuổi, đầu vấn khăn, chòm râu dài và bạc đang ngồi ở cổng, cô hớn hở khoe với Kyd, "Kyd, đó có phải là một vị Guru không?"

Trong suy nghĩ của cô, ở Ấn Độ có rất nhiều vị Guru, họ là những người tu tập lâu năm, có kiến thức uyên thâm về mọi lĩnh vực trong cuộc sống. Hình ảnh vị Guru trong tưởng tượng của cô có một bộ râu dài và gương mặt phúc hậu. Từ lúc ở Việt Nam, cô luôn mong được gặp và tiếp xúc với họ vì đó là những bậc đại trí tuệ.

Ba cô gái đi qua cổng, bước vào sân. Bên trong được chia làm nhiều khu vực. Lucy chỉ tay về phía một tòa điện lớn, "Chúng mình vào kia đi, đó có thể là điện chính!"

Khu vực được xem là điện chính rất lớn và uy nghiêm. Ở ngoài cửa là một chiếc giỏ đựng những chiếc khăn nhiều màu sắc. Tất cả mọi người khi bước vào điện chính phải che kín đầu bằng khăn. Họ chạm tay xuống đất với sự kính trọng trước khi bước vào không gian linh thiêng này. Ba cô gái quan sát và làm theo nghi lễ của những người đi trước, quỳ gối cung kính trước khu vực đài thọ - Harmandir Sahib. Khu vực đài thọ là nơi tôn nghiêm nhất trong điện chính, các họa tiết hoa văn được điêu khắc để trang trí trông rất đẹp mắt. Đây cũng là nơi cuốn kinh sách linh thiêng của đạo Sikh được trưng bày rất tôn nghiêm, cao quý. Cuốn sách được đặt trên một đài cao, và được bảo quản trong phủ. Ở khu vực đài thọ còn có một người bảo trì, chịu trách nhiệm đọc các bài kinh và dẫn lễ cầu nguyện.

Các tín đồ đạo Sikh đi vòng quanh khu vực đài thọ, vừa đi vừa chắp tay cung kính thể hiện sự kính trọng với cuốn kinh sách linh thiêng và những lý tưởng cao đẹp của đạo. Sau khi cầu nguyện, mọi người được phát bánh ngọt hoặc một nắm đồ ăn đã chuẩn bị sẵn trong chiếc nồi nhỏ cạnh khu vực đài thọ.

Sau khi ăn xong chiếc bánh ngọt vừa được phát, Lucy vẫy Kyd và Alisa ra hiệu ngồi xuống phía dưới nghỉ ngơi một lúc. Cả ba cô gái ngồi nhắm mắt thư giãn sau một buổi sáng lang thang, nhảy lên nhảy xuống xe bus nhiều lần.

Một người phụ nữ đưa tay chạm vào vai đánh thức Lucy lúc này đang lim dim đôi mắt. Người phụ nữ trông thật đẹp và phúc hậu. Lucy không biết diễn tả về bà thế nào. Đôi mắt

trong veo và sâu thẳm. Trông bà giống một người phụ nữ Đông Âu nhưng bà mang một tấm khăn trùm đầu, như nghi lễ của người đạo Sikh vậy. Nụ cười của bà khiến Lucy cảm thấy nhẹ nhàng và thoải mái. Bà nói, "Con đừng lo lắng về Himalaya, hãy trải nghiệm hành trình này. Đi tới các ngôi đền, ở đó sẽ có những bữa ăn miễn phí cho con."

Bà vừa nói vừa dang cánh tay ra. Trước mắt Lucy xuất hiện những đĩa thức ăn vô cùng phong phú và đẹp mắt. Những món ăn Ấn Độ mà cô chưa bao giờ được ăn. Lucy với tay ra phía những chiếc đĩa để xem có phải ảo giác không. Tất cả biến mất. Cô chợt tỉnh. "Ồ, hóa ra là một giấc mơ. Một giấc mơ thật lạ."

Lucy quay sang nhìn Kyd và Alisa lúc này cũng vừa mở mắt, cô thầm thì, "Chúng ta đi ra ngoài thôi."

Lúc này đã gần một giờ chiều, mọi người kết thúc nghi thức cầu nguyện và đi vòng ra ngoài, đến một khu vực chung ở cạnh điện chính.

"Hình như gần đây có bếp. Tớ thấy mùi thơm của bánh các cậu ạ!" Alisa tuy đã mệt vì đói nhưng thấy mùi thức ăn liền nhanh nhẹn trở lại. Cô vội vàng chạy lên phía trước, nơi có mùi bánh tỏa ra. Chưa kịp đi vào trong thì một người đàn ông lớn tuổi, đầu vấn khăn, đứng ở cửa, ra hiệu cho Alisa vị trí cất giày và ba lô. Chờ cho Lucy và Kyd bước tới, ông chỉ vào tấm thảm dài bên trong ngôi nhà, ý bảo rằng cả ba hãy ngồi xuống ở đó.

Không gian bên trong khá rộng, sức chứa lên đến cả trăm người. Dưới sàn là những tấm thảm màu lông chuột

hình chữ nhật, dài, được trải thành bốn hàng dọc. Tất cả mọi người lần lượt ngồi thứ tự trên tấm thảm đó. Ai cũng được phát khay và cốc. Khi tất cả mọi người đã có đủ khay và cốc, một nhóm người tình nguyện viên, hầu hết là đàn ông, một tay cầm chiếc xô đựng đồ ăn, một tay cầm muỗng múc đồ ăn vào khay cho từng người.

Khu vực này được gọi là Langar - phòng ăn từ thiện, nơi cung cấp bữa ăn miễn phí cho tất cả mọi người, không phân biệt đẳng cấp, tôn giáo. Langar được xem là biểu tượng của tình đoàn kết, thương yêu và sẻ chia trong cộng đồng, nơi mà tất cả mọi người đến từ các tầng lớp xã hội đều có thể ngồi bên nhau, cùng thưởng thức bữa ăn trong sự bình đẳng.

Các món ăn trong Langar được các tình nguyện viên nấu và phục vụ. Lucy nhìn các món ăn trong khay với ánh mắt đầy lạ lẫm. Mỗi lần nhận được một muỗng đồ ăn, cô đều hỏi tên gọi và cố gắng nhớ tên chúng. Vừa ăn, cô vừa cảm nhận hương vị để đoán những loại thực phẩm có trong đó. Đặc điểm chung của tất cả món ăn ở đây là vị cay. Bữa trưa hôm đó có khoảng bốn món. Tất cả đều là đồ chay. "Dal" là một loại súp đậu xanh cùng các loại gia vị như ớt, hành. "Chawal" là cơm trắng, được ăn cùng với dal. "Sabzi" là món hỗn hợp của các loại rau. "Chapati" là loại bánh được làm từ bột mì, có hình tròn trông rất đáng yêu, có thể ăn cùng dal hoặc sabzi.

Kyd thích thú quan sát và bắt chước cách ăn của những người Ấn Độ. Họ khéo léo dùng tay trộn đều chawal cùng dal và sabzi, sau đó họ sử dụng một cách tinh tế những ngón tay nắm đồ ăn đưa từ khay tới miệng rất nhanh và gọn. Dường như

cấu trúc của con người hoàn chỉnh một cách đặc biệt để có thể làm được tất cả mọi việc mà không cần bất kỳ dụng cụ nào. *"Thiết kế của đũa và thìa có lẽ bắt nguồn từ cấu trúc linh hoạt của bàn tay và các ngón tay mà."* Lucy thầm nghĩ.

Việc ăn bằng tay trong văn hóa ẩm thực Ấn Độ là cách để kết nối với thực phẩm. Cầm và giữ thức ăn trong tay sẽ tạo ra sự liên kết trực tiếp với đồ ăn. Người ăn có thể cảm nhận độ cứng, mềm, nóng, lạnh, khô, ướt... hoặc màu sắc, hương vị của thực phẩm. Điều này khiến cho cảm nhận về thức ăn trở nên gần gũi hơn, sinh động hơn.

Kyd đưa bàn tay lên, ngắm nhìn các ngón tay đầy màu sắc. Cô miết miết hai đầu ngón tay, cảm giác "dính dính" này thật thú vị. Những hạt cơm tròn trịa trong các ngón tay. Hạt cơm dẻo và đầy đặn như căng tròn nắng và gió. Cả cánh đồng lúa vàng óng hiện lên trong tâm trí Kyd khi cô vo tròn thức ăn trong tay mình. Dường như việc ăn bằng tay khiến cho con người kết nối sâu sắc với thiên nhiên và cảm nhận lòng biết ơn đối với những phước lành đang nhận được.

Thiên nhiên luôn đáp ứng một cách đầy đủ mọi nhu cầu của con người. Việc ăn uống vừa đủ, không lãng phí là một cách để bày tỏ sự trân trọng với những người tạo nên đồ ăn, bày tỏ lòng biết ơn đối với người mẹ thiên nhiên vĩ đại. Chính vậy mà trong Langar thường có những câu danh ngôn nhắc nhở cộng đồng tôn trọng thức ăn, không lãng phí những món quà trù phú mà thiên nhiên ban tặng. Điều này khiến cho ba cô gái cảm thấy một sự tôn kính dành cho những giá trị cao đẹp của đạo nơi đây.

"No quá các cậu ạ! Đưa khay và cốc đây, tớ rửa hộ cho!" Alisa cười tươi sau khi được ăn no đủ. Cô cầm khay và cốc của cả ba đi rửa. Lucy và Kyd đi lấy hành lý và giày rồi vòng ra phía cửa chính chờ Alisa.

"Kyd, lúc đến Ấn Độ, tớ cứ bị vội, vì tớ nghĩ đến cái đích là Himalaya. Tớ chỉ nghĩ làm sao để đạt cái mục tiêu đó sớm nhất. Nhưng vừa nãy, ở trong điện chính, lúc nhắm mắt thư giãn sau khi cầu nguyện, tớ mơ thấy hình ảnh một người phụ nữ vô cùng phúc hậu. Bà cười và nói với tớ: *Hãy tận hưởng những trải nghiệm trên hành trình. Tới các ngôi đền sẽ có đầy đủ đồ ăn miễn phí!*"

"Vậy mình sẽ tìm đến các ngôi đền để nghỉ tối nhé Lucy!" Kyd đồng tình.

TÌNH YÊU THUẦN KHIẾT KHÔNG PHÂN BIỆT QUỐC GIA, TÔN GIÁO

Trời về chiều, xe cộ trở nên đông đúc. Tiếng còi xe inh ỏi khắp phố. Xe tuk tuk, xe bus, ô tô và cả những chiếc xe chở rau củ, hoa quả và bánh ngọt đứng đầy hai bên đường. Lucy đi sau Kyd, vừa đi vừa nhìn xung quanh một cách lạ lẫm. Tất cả biển hiệu và giọng nói đều là tiếng Hindi. Bỗng có một đoàn người đi qua, gương mặt bôi đủ các loại phấn nhiều màu sắc. Trông họ như vừa bước ra từ một lễ hội hóa trang.

Theo chỉ dẫn của Google Map, ba cô gái tìm đến một ngôi đền trong ngõ. Ở cổng đền là tượng một vị thần có hình dạng thân người đầu voi được điêu khắc rất đẹp mắt với nhiều màu sắc hài hòa.

"Đây là đền thờ đạo Hindu." Alisa lên tiếng. Cô là người thích khám phá và am hiểu về các tôn giáo, không chỉ đạo Phật. "Vị thần có hình dáng thân người, đầu voi là thần Ganesha, biểu tượng của sự bảo vệ, may mắn và che chở."

Nhìn bên ngoài, đền có kiến trúc khá đồ sộ, vừa giống một ngôi nhà nhưng vẫn mang vẻ trang nghiêm bởi nhiều

họa tiết chạm trổ độc đáo. Kyd đẩy cổng bước vào. Ngay giữa sân là một cái chuông lớn được treo ngang tầm với của tay. Cạnh đó là tượng của các vị thần người Ấn Độ được chạm trổ vô cùng tinh xảo. Theo sau các cô gái, một số người dân cũng đang bước vào cổng đền. Có lẽ họ đến để cầu nguyện hoặc làm lễ. Một người bước tới kéo chuông. Việc rung chuông ở trong đạo Hindu được xem là một hành động biểu hiện lòng thành kính với các vị thần. Âm thanh của chuông có khả năng kích hoạt tần số năng lượng cao, mang lại bình an và xua đuổi những năng lượng không tốt.

Mọi người lần lượt đi vào phòng lớn bên trong đền, thực hành nghi lễ ở khu vực chính, nơi đặt tượng các vị thần. Ba cô gái bước theo sau, đi một vòng quanh để tham quan những nghi lễ. Xung quanh khu vực chính có các gian thờ nhỏ. Các gian này giống căn phòng vuông vức nhỏ nhắn, được trang trí bởi đèn, hoa, nến và hương. Trong các gian thờ nhỏ, một vài người thực hiện cầu nguyện hoặc nghi lễ riêng.

Lucy kéo tay Kyd đi ra ngoài. Bên cạnh phòng thờ chính của đền, có một số phòng nhỏ. Lucy quan sát các phòng rồi nói với Kyd, "Hình như phòng đó có người, họ đang ngồi trong kia kìa, mình gặp họ xin nghỉ lại nhé!"

Vừa dứt lời thì một bé gái bước ra. Cô bé tỏ ra vui vẻ khi thấy Lucy và Kyd. Cô chào Lucy và Kyd bằng tiếng Anh rồi giới thiệu tên mình, "Lisour". Việc gặp và tiếp xúc khách nước ngoài khiến Lisour cảm thấy phấn khích.

Sau khi nghe Kyd ngỏ ý xin nghỉ tối ở đền, Lisour trả lời, "Các chị chờ em hỏi ý kiến bố nhé. Ông là người quyết định việc đồng ý cho các chị ngủ lại đêm nay!"

Nhờ có sự phiên dịch của Lisour mà ba cô gái có thể giao tiếp với cả gia đình người Ấn Độ. Bố Lisour là một người trông coi đền và tổ chức nghi thức cầu nguyện hoặc các nghi lễ khác cho người dân tại đền. Đây là lần đầu tiên ông đồng ý cho người lạ ngủ lại qua đêm. Phần vì ông không nhìn thấy sự nguy hiểm nào từ ba cô gái nhỏ nhắn người Việt, phần vì sự bày tỏ chân thành từ các cô gái về hành trình tới Ấn Độ đã khiến ông động lòng và quyết định giúp đỡ. Có lẽ khi không thể giao tiếp bằng ngôn ngữ, ánh mắt và nụ cười là phương tiện tốt nhất để có thể thể hiện sự chân thành.

Đêm đó, ba cô gái được ngủ trong một căn phòng nhỏ sau khi được phục vụ bữa tối với những món ăn Ấn Độ do mẹ và chị gái của Lisour chuẩn bị. Như thói quen thông thường, Alisa ngồi một góc, trùm kín khăn để thiền trước khi ngủ. Lucy và Kyd nằm thoải mái trên tấm đệm.

Lucy nghiêng người, quay sang Kyd, "Hôm nay, chúng ta được ăn uống rất no đủ và có một chỗ ngủ an toàn. Cậu thấy điều gì không Kyd, đây là lần đầu tiên họ cho người lạ ngủ lại đấy, chúng ta thật may mắn."

"Chứ không phải vì sự chân thành đã chạm tới lòng tốt của họ à?" Kyd nhớn nhớn mắt, cười thích thú với bạn.

"Đúng vậy, hôm nay chúng ta được ăn trưa ở một đền thờ đạo Sikh, ngủ tại đền thờ đạo Hindu. Sự thành thật, chân thành luôn được tiếp nhận bởi trái tim cởi mở. Khi không phân biệt quốc gia, không phân biệt tôn giáo, không phán xét về nhận thức, tất cả chúng ta đều là những linh hồn với tình yêu thương thuần khiết."

CON NGƯỜI ĐANG NGẬP TRONG RÁC CỦA CHÍNH MÌNH

Sau khi chia tay gia đình Lisour, ba cô gái tiếp tục đi theo hướng ra khỏi thủ đô Delhi. Xe bus chỉ miễn phí cho phụ nữ trong Delhi nên khi ra khỏi thành phố, cả ba quyết định đi bộ. Việc đầu tiên cần làm ngay lúc này là tìm một nơi bán sim để có thể sử dụng mạng internet. Toàn bộ hành trình đều dùng bản đồ trên điện thoại và giao tiếp bằng phần mềm dịch nên việc không có internet khiến mọi việc trở nên khó khăn hơn.

Con đường từ Delhi hướng ra Haryana - một bang thuộc miền Bắc Ấn Độ khá nhiều xe cộ đi lại. Xe tuk tuk có vẻ là phương tiện giao thông công cộng phổ biến ở đây. Các xe tuk tuk chở đầy ắp người liên tục xiêu vẹo chạy qua. Ai cũng ngoái lại nhìn ba cô gái người Việt lang thang trên phố. Các cửa hàng tạp hóa bên đường không bán sim cho người nước ngoài vì họ không thể đăng ký sim bằng hộ chiếu. Vậy nên các cô gái tiếp tục đi hướng ra đường lớn để tìm các cửa hiệu điện thoại.

Khu vực này ở ven thành phố Delhi, giáp ranh Haryana nên rất nhiều xe khách. Mỗi lần một chiếc xe chạy qua sẽ bốc theo bụi bay lên mù mịt. Hai bên đường lổm nhổm rác, túi nilon

và các loại phế thải không thể phân hủy. Nhìn những đống rác ngổn ngang, chiếm hết cả vỉa hè, lan ra lòng đường, Lucy chạnh lòng. Cô nhớ lại hình ảnh những bãi rác chất chồng cao hơn dãy nhà cao tầng mà cô nhìn thấy khi đi xe bus ở Delhi. Rồi cô nhớ lại những con sông đầy chai nhựa, những con phố đầy túi nilon mà cô đã bắt gặp từ khi đi ở Việt Nam, qua tới Lào và Thái Lan. *"Có bao giờ con người bị ngập trong rác không? Rác đang sinh sôi nhanh hơn sự sinh sản của loài người. Hầu hết là các loại rác phân hủy chậm như túi nilon hoặc chai lọ nhựa."* Cô thầm nghĩ.

Nhìn ra xa, trên những bãi rác, thấp thoáng bóng dáng của người vô gia cư đang lang thang lượm lặt. Thậm chí có nhiều em bé loanh quanh chơi trên rác.

"Chúng ta đang sống trên rác, chúng ta bị ngập trong những bãi rác do mình tạo ra ư?" Lucy không thể ngừng suy nghĩ khi nhìn thấy những hình ảnh này. *"Đó là lý do mà thầy của mình dành bao nhiêu năm để kêu gọi việc không sử dụng túi nilon, hạn chế các loại chai lọ nhựa."*

Ở Ashram, khi đi chợ, các tình nguyện viên sẽ mang theo túi vải để đựng rau củ quả. Nếu mua những thực phẩm có nước như tàu hũ, mọi người sẽ mang sẵn theo một chiếc hộp lớn. Đặc biệt, tất cả học viên khi tới Ashram đều được tuyên truyền về việc không sử dụng túi nilon trong quá trình tham gia các khóa học. Thậm chí phế thải là chai lọ nhựa được khuyến khích sử dụng tái chế thay vì vứt đi. Điều này góp phần hạn chế sự gia tăng rác. Mỗi người thay đổi một chút

sẽ giúp mỗi gia đình và cộng đồng có ý thức về việc giảm tải lượng rác thải.

"Một lượng lớn rác thải khó phân hủy và cả khí thải từ các phương tiện đang gây ra sự ô nhiễm trong không khí, đất, nước... Thậm chí chất độc từ chất thải khiến cho con người ngày càng mắc nhiều loại bệnh truyền nhiễm. Dịch bệnh hô hấp, thậm chí cả những dịch bệnh về da, tiêu hóa... đang ngày càng phổ biến ở khắp nơi. Rác thải dưới những con sông cũng khiến cho nhiều sinh vật chết dần. Ôi, có phải loài người đang tự hủy hoại chính mình không?"

Lucy bước đi nhưng trong lòng nặng trĩu khi nghĩ về điều này. Cô quay người ra phía sau, Alisa trùm kín khăn, bước chậm rãi. Phía trước, Kyd vừa đi vừa né những đống rác, tay bịt kín mặt để tránh bụi mỗi khi có xe chạy qua. Trời dần về trưa cũng là lúc Kyd nhìn thấy những cửa hàng điện thoại lấp ló trước mặt. Kyd chọn một cửa hàng gần nhất rồi ra quay ra vẫy Lucy và Alisa. Thay xong sim và tiếp tục đi một quãng nữa thì Alisa gọi với phía sau:

"Các cậu ơi, nghỉ đi! Tớ mệt và đói quá!"

Vừa lúc đó họ nhìn thấy bên đường có một ngôi đền đạo Hindu. Lucy quay lại nói to với Alisa, "Nghỉ trong đền này nha cậu ơi!" Rồi cô dắt tay Kyd đi vào lề đường về phía đền.

Đây là một ngôi đền nhỏ, bên trong là tượng các vị thần và một khoảng bé đủ để mọi người có thể đứng cầu nguyện hoặc thực hiện nghi lễ. Alisa ngồi bệt xuống bên cạnh cửa đền. Kyd và Lucy cũng ngồi xuống. Phía trước đền là một khoảng

đất trống, trên đó có ba, bốn người phụ nữ và những đứa trẻ đang ngồi nghỉ. Họ có thể là người vô gia cư. Lucy móc tay vào ba lô lấy ra một nắm kẹo, đi tới chỗ các em bé đang ngồi. Cô đưa nắm kẹo, phát cho các bé.

Những người phụ nữ trông thật tội nghiệp. Có cả người lớn tuổi, chừng sáu mươi, bảy mươi tuổi. Hồi ở Ashram, Lucy và Kyd từng được nghe chia sẻ của một người bạn Ấn Độ về tình trạng bất bình đẳng nam nữ trong xã hội cũ ở Ấn Độ. Thông thường đó là sự ưu tiên nam trong việc cung cấp dịch vụ giáo dục hoặc cơ hội nghề nghiệp. Thậm chí, ở một số nơi, bạo lực đối với phụ nữ trong gia đình vẫn là một vấn nạn đáng báo động. Ở Ấn Độ, số lượng phụ nữ vô gia cư lớn hơn nam giới. Họ có thể là nạn nhân của những vấn đề liên quan đến bất bình đẳng giới tính trong gia đình và xã hội.

Những mảnh đất không chiến tranh

Nhưng sự hủy hoại gây ám ảnh

Bởi vũ khí mạnh hơn súng đạn

Những chất độc

Những mảnh đất không chiến tranh

Nhưng có cuộc chiến sinh tồn

Con người vật lộn để tồn tại

Thiên nhiên bị tàn phá

Trên những mảnh đất tôi qua

Rác thải nhiều hơn những bông hoa.

Người già lang thang

Trẻ em không nhà cửa.

Nhưng, nơi đó không hề lạnh giá

Bởi tia nắng nụ cười, tôi đã gặp

Từ ngọn lửa trái tim, tôi đã thấy

Và tôi biết, sự sống nở hoa.

LÒNG TỐT VỐN LÀ ĐIỀU TỰ NHIÊN

Một chiếc ô tô dừng lại bên vỉa hè, ngay trước mặt đền. Người đàn ông lịch thiệp bước xuống. Theo sau anh là một bé trai ăn mặc rất đẹp. Trông họ giàu có và quyền quý. Người đàn ông hướng mắt về phía ba cô gái, vẫy tay chào bằng tiếng Anh. Anh tiến dần về phía đền. Nhìn thấy vẻ mặt thất thểu của các cô gái, anh cất tiếng hỏi:

"Các bạn có muốn ăn chút bánh ngọt không?"

Alisa như bừng tỉnh khi nghe người đàn ông mời ăn. Cô gái đã quá mệt và đói khi đi bộ cả sáng giữa nắng nóng. Lucy quay sang nhìn bộ dạng của bạn, tủm tỉm cười đáp lời, "Cảm ơn anh nhiều, chúng tôi đi ngang qua đây, chúng tôi đều đang rất mệt và đói!"

Người đàn ông tốt bụng quay sang nói bằng tiếng Hindi với cậu bé đi cùng. Rồi anh quay lại nhìn các cô gái, nói với chất giọng ấm áp, trìu mến:

"Đó là con trai tôi, toàn bộ khu đất này là đất của chúng tôi. Chúng tôi sống ở đằng kia. Con trai tôi sẽ về lấy bánh cho các bạn."

Không chỉ các cô gái được ăn bánh mà cả những người phụ nữ và trẻ em vô gia cư cũng được phát đồ ăn. Hình ảnh đó khiến Lucy cảm thấy thật ấm áp. Khi nghe Kyd chia sẻ về hành trình tới Himalaya của ba cô gái, người đàn ông cẩn thận dặn dò một số điều để các cô được an toàn trên chuyến đi. Anh đề nghị các cô cứ nghỉ ngơi ở đền cho đỡ nắng, sau cùng anh đưa tay tạm biệt và tiến về phía chiếc ô tô đang đỗ để rời đi.

"Bánh ngọt thật!" Kyd cầm chiếc bánh lên, nhấm nháp từng chút một.

"Đồ ăn ở đây, các hương vị thật rõ ràng và đậm đà. Cay thì cũng rất cay, mà ngọt cũng rất ngọt, không nhập nhằng giữa các vị!" Lucy nhận xét sau khi ăn hết chiếc bánh. Alisa thì khỏi nói, chỉ cần được ăn uống đầy đủ là cô gái cười tít mắt.

Ngày hôm đó, các cô gái dừng chân và nghỉ ngơi trong một Gurudwara - ngôi đền của người đạo Sikh ở Sonipat, thành phố thuộc bang Haryana. Lần này Lucy mới hiểu rõ hơn về diện mạo và trang phục của những người theo đạo Sikh mà cô thường nhầm với một vị Guru. Đàn ông trong đạo Sikh thường để râu và tóc dài. Chòm râu của họ được chăm sóc rất kỹ lưỡng. Râu được gội, cắt tỉa thường xuyên và vuốt thẳng xuống tạo thành một khối đồng đều, cứng cáp. Nhờ bộ râu, trông phái mạnh trở nên nam tính hơn, tự tin hơn, quyền lực hơn và can đảm hơn. Ngoài đặc trưng là bộ râu, những người đàn ông theo đạo Sikh thường quấn một chiếc khăn trên đầu, gọi là turban. Đó là biểu tượng của danh dự và cao quý trong đạo Sikh.

Ở Gurudwara, ba cô gái được đón tiếp bởi một người đàn ông lớn tuổi và một gia đình trẻ. Tất cả họ là người trông nom và chăm sóc cho đền. Hàng ngày, họ tổ chức các buổi cầu nguyện, thực hiện các nghi lễ, giữ gìn sự trang nghiêm và sạch sẽ của Gurudwara. Người chồng trẻ tên là Inder, anh thường xuyên hát trong các nghi lễ của người đạo Sikh. Bữa tối ở đây thường bắt đầu lúc chín hoặc mười giờ tối. Người phụ nữ trẻ, vợ của Inder, chuẩn bị bữa tối cho ba cô gái. Bữa tối có cơm (Chawal), Chapati, Sabzi và Dal. Đây có lẽ là những món ăn rất phổ biến trong bữa ăn hàng ngày của người dân nơi đây.

Lucy chắp tay cảm ơn người phụ nữ trẻ. Cô mỉm cười và chỉ lên trời, "Đừng cảm ơn tôi, hãy cảm ơn Chúa!"

Đêm đó, Alisa treo võng giữa những cái cây lớn trong vườn để ngủ. Lucy và Kyd ngủ trong một gian phòng lớn bên cạnh điện chính. Toàn bộ sàn được phủ bởi thảm. Trên bốn bức tường được treo tranh mười vị Guru và những bức hình về lịch sử của đạo. Trong đạo Sikh, các vị Guru là người sáng lập, lãnh đạo và truyền giảng giáo lý. Không những vậy, họ còn là những bậc thầy trí tuệ, có nhiều đóng góp cho cộng đồng, mang lại công bằng và trật tự xã hội.

Chờ cho Kyd trải xong nệm, Lucy thả người xuống một cách sảng khoái. Cô xoa xoa cái bụng căng tròn, "Ôi, tớ sẽ béo lên vì ăn quá nhiều!"

Kyd luồn tay vào ba lô kéo chiếc túi ngủ ra, cười cười nhìn Lucy, "Thế mai cậu đừng ăn nữa!"

"Nhưng đồ ăn ở đây ngon quá, tớ vẫn muốn nếm thử các món Ấn." Lucy cười gượng gạo vì không giấu được sự háu ăn của mình.

Như nhớ lại được điều gì đó, Lucy nói tiếp, "Lúc nãy tớ cảm ơn vợ Inder, chị ấy trả lời: Đừng cảm ơn tôi, hãy cảm ơn Chúa. Tớ cảm động vì câu nói này. Họ xem việc giúp đỡ ai đó là một điều bình thường."

"Tớ nhìn thấy một đàn kiến đi lang thang trên sân, và Inder đã mang thức ăn ra cho chúng, rải ở ngay tổ của chúng. Họ thật tử tế!" Kyd chia sẻ.

Nghe Kyd nói, Lucy càng cảm nhận rõ hơn về những gì đang nảy ra trong đầu cô.

"Lòng tốt vốn tồn tại sẵn bên trong một linh hồn thuần khiết. Không cần phải nỗ lực hay cố gắng để làm việc tốt. Khi bỏ qua tất cả những dính mắc với quan điểm, phán xét, mong cầu... thì lòng tốt thể hiện một cách tự nhiên. Nó vốn là tự nhiên."

Sáng sớm hôm sau, Lucy và Kyd vào điện chính tham gia nghi lễ cùng những người đạo Sikh. Các nghi lễ thường bắt đầu từ 5 giờ sáng với những bài kinh dài xen lẫn những bài hát. Khoảng 6 giờ, mọi người đã đến khá đông. Họ cầu nguyện, nghe thuyết giảng và thực hành một số nghi thức tôn giáo. Inder là người hát chính, hỗ trợ Inder là một cậu bé đánh trống khoảng chừng 11 tuổi. Tiếng hát của Inder cao vút và trong trẻo. Tuy không hiểu được ngôn ngữ nhưng Lucy cảm nhận được một điều gì đó thật đẹp trong bài hát. Nó khiến

cho lồng ngực cô rung cảm. Sự rung động tràn đầy tình yêu thương. Tất cả tế bào trong cơ thể như cộng hưởng cùng tần số của âm nhạc. Toàn bộ các bộ phận rung rinh theo giai điệu, môt cảm giác bình an tràn ngập. Cả bầu không khí bao quanh được thanh lọc bởi tiếng hát, nó trở nên tinh khiết, khiến cho hơi thở nhẹ nhàng, khoan khoái.

Kết thúc nghi lễ lúc 7 rưỡi sáng, mọi người ngồi bên nhau, cùng uống trà và ăn bánh. Người vợ trẻ đưa tay ra hiệu hỏi Lucy cảm nhận như thế nào về đồ ăn Ấn Độ. Lucy chắp tay cảm ơn và đáp, "Bánh Ấn Độ ngọt, trà Ấn Độ rất ngọt, và trái tim người Ấn Độ cũng thật ngọt ngào!"

Tất cả mọi người cười òa lên thích thú. Dường như không còn bất kỳ rào cản ngôn ngữ, sắc tộc, tôn giáo hay giới hạn nào giữa những con người mới gặp.

VÙNG AN TOÀN
NƠI SẢN SINH MỌI ĐÍNH MẮC

Những ngày sau đó, hành trình tiếp tục bằng việc đi bộ qua Sonipat và nhảy nhầm lên một chiếc xe khách tới thành phố Panipat. Panipat và Sonipat là hai thành phố của bang Haryana, cách nhau chừng 60 km. Việc di chuyển bằng xe khách mất khoảng một tiếng rưỡi. Giờ đây ngôn ngữ không còn là khó khăn nữa khi các cô gái giao tiếp bằng ánh mắt chân thành và nụ cười thân thiện. Nhờ vậy mà trên đường đi, họ nhận được sự hỗ trợ của một anh lái xe đưa tới bến xe khách, sự chỉ dẫn của một cô bé biết tiếng Anh ở trên chuyến xe tới Panipat. Từ Panipat, theo chỉ dẫn của bản đồ, các cô gái tìm đến ga tàu để di chuyển hướng đến Himalaya.

Nhìn hàng người dài ở ga tàu chờ mua vé, Lucy loay hoay, đi tới đi lui trong phòng chờ ga tàu. Kyd nhìn lên các bảng chỉ dẫn được treo trên tường và khu vực mua vé.

"Hình như tấm bảng kia thông báo hành trình kìa Lucy!" Kyd kéo Lucy và chỉ tay về phía tấm bảng.

Lucy lấy điện thoại, mở phần mềm dịch hình ảnh và đưa máy lên trước tấm bảng. "Đây là một số quy định khi mua vé tàu cậu ạ!"

Ga tàu ở đây thật nhộn nhịp và đông đúc. Vì chỉ có một bàn bán vé nên liên tục hàng người nối tiếp nhau, trông họ có vẻ vội vã. Dưới sàn nhà, la liệt người nằm, ngồi, đủ tư thế. Có người già trải chăn, gối để ngủ, có cả những em bé.

Nhìn xung quanh không thấy thông tin về các hành trình, Lucy bối rối, "Chúng ta sẽ mua vé đi đâu?"

"Tìm ai đó để hỏi đi cậu, ai biết tiếng Anh ấy!" Alisa sốt sắng.

Lucy nhìn quanh để tìm một ai đó có thể giải đáp giúp mình những thủ tục ở đây. Cô tiến lại phía hàng người đang đứng xếp hàng, ánh mắt cầu mong sự giúp đỡ của Lucy chạm tới một chàng trai trẻ trong hàng đợi. Anh bước ra khỏi hàng, đi về phía Lucy. Alisa và Kyd cũng chạy lại.

Chàng trai ra hiệu cho Lucy chờ mình, anh mở điện thoại ra gọi điện và trao đổi bằng tiếng Ấn Độ với một ai đó. Chừng hai phút sau, một chàng trai khác chạy đến. Họ là hai anh em, đi cùng nhau trên chuyến tàu sắp tới. Sau khi nghe Kyd kể lại về hành trình và mong muốn hiện tại của ba cô gái là di chuyển bằng tàu tới bất kỳ thành phố nào ở hướng Bắc, gần Himalaya, hai chàng trai dùng điện thoại tra thông tin và thảo luận với nhau điều gì đó. Cuối cùng, nhờ sự giúp đỡ của hai anh em người Ấn Độ mà cả ba cô gái có thể lên tàu tới Jammu - một thành phố thuộc bang Jammu và Kashmir, miền Bắc nước Ấn, cách dãy núi Himalaya chừng 300 km.

Chuyến tàu khởi hành lúc 9 giờ tối nên ba cô gái ngồi chờ ở trong sân ga. Một điều mà Lucy nhận thấy là người dân

ở đây không ngại ngùng với việc nằm dưới mặt đất. Ở khắp nơi, những người phụ nữ trải khăn và nằm nghỉ trực tiếp trên đất. Có lúc là cả gia đình cùng ngồi ăn uống quây quần bên nhau trên mặt đất, không cần phải để ý hay lo lắng đến những ánh nhìn của người xung quanh. Điều này thật thoải mái.

Đang mải mê với dòng suy nghĩ thì tiếng còi tàu từ xa vọng tới, Lucy nhìn đám đông xung quanh. Họ bắt đầu đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi. Mọi người nhốn nháo xách hành lý tiến về phía đường ray. Khi tàu vào ga, người người chạy theo các toa tàu trống. Họ bám vào cửa để leo lên. Có toa thì cả đám đông cùng chen lấn để vào bằng được bên trong. Tiếng la mắng, tiếng trẻ con khóc, cả những tiếng quát lớn khiến cho cảnh tượng càng thêm hỗn loạn. Cuối cùng ba cô gái cũng hòa vào đám đông chen lấn, xô đẩy để lên tàu. Có vẻ như với loại vé rẻ chỉ có thể mua được một chỗ đứng ở trên tàu.

Lucy nép người giữa đám đông chen chúc, khu vực lên xuống giữa hai toa tàu. Cô nhón người lên nhìn vào bên trong toa. Có giường nằm nhưng hầu như đã kín chỗ. Nhiều người nằm la liệt trên sàn. Cả toa tàu dường như không còn chỗ trống nào để nhét thêm bất kỳ ai vào đó. Cô quay sang Kyd và Alisa, mỗi đứa một góc ở cửa ra vào toa bên cạnh. Phía bên đó đỡ đông hơn vì khu vực cạnh nhà vệ sinh. Dù sao ở trước cửa nhà vệ sinh vẫn thoải mái hơn bị ép giữa một đám đông chỉ toàn đàn ông. Nghĩ vậy, Lucy lách người đi về phía Kyd và Alisa.

"Chúng ta sẽ đứng như này cả đêm ư?" Lucy bắt đầu lo lắng.

"Ngồi đây đi các cậu!" Alisa vừa nói vừa trải tấm vải lên sàn, trong góc cửa ra vào của toa. Ba cô gái ngồi xuống,

chân đan chặt cứng vào nhau. Chốc chốc Lucy lại nhích nhích để đổi tư thế. Cô phụng phịu với Kyd, "Ôi, tớ đau chân, ngồi như này cả đêm ư, chết mất!" Lâu lâu, Lucy lại ngóng vào hai toa tàu hai bên để xem có may mắn nào không, biết đâu sẽ dư một chỗ trống đủ cho cả ba khi khách xuống tàu. Tia hy vọng cứ nhạt nhòa rồi tắt dần khi mà đến mỗi ga, số lượng người lên tàu lại đông hơn. Khu vực các cô đang ngồi trở nên chật cứng người.

Trời về khuya, càng lúc càng lạnh. Lúc ở sân ga, Lucy và Kyd đã xem trước nhiệt độ tại Jammu để chuẩn bị trang phục phù hợp. Biết trời sẽ lạnh khi lên các thành phố trên cao nên các cô gái đã mặc sẵn áo ấm. Tuy nhiên ở trên tàu có vẻ lạnh hơn vì gió. Ngủ trong một tư thế không mấy dễ chịu giữa cái lạnh là một trải nghiệm thực sự tồi tệ mà Lucy cảm nhận thấy từ đầu hành trình đến lúc này. Cô co rúm người, rúc tay vào áo Kyd, "Lạnh và mỏi cậu ơi, trải nghiệm này thật không dễ chịu!"

Kyd vòng tay ôm bạn, chiếc áo khoác của cô gái có lót bông bên trong nên có thể giữ ấm cho cả hai. Alisa dùng khăn trùm kín đầu, ngồi im thin thít. Lúc này chỉ mới 12 giờ, dự đoán khoảng 5, 6 giờ sáng tàu mới đến Jammu. Lucy rùng mình lo sợ khi nghĩ đến năm tiếng sắp tới ngồi ở trạng thái này.

Từ ga tàu ở thành phố Panipat tới tới ga Jammu, tàu sẽ dừng lại ở khoảng mười ga để hành khách có thể lên và xuống. Mỗi lần dừng lại, số người lên nhiều hơn số người xuống nên lượng người đứng ngày mỗi đông. Vì vị trí này gần nhà vệ sinh nên cứ 10, 15 phút lại có người ra vào. Tiếng khạc nhổ và

các thể loại mùi không mấy dễ chịu cứ thể tỏa ra xung quanh. Bên ngoài nhà vệ sinh là bồn rửa tay nên thi thoảng nước bắn xuống, sàn ướt nhẹp. Lucy chuyển từ tâm trạng lo sợ sang trạng thái chán nản, bất cần và sau đó là chịu đựng vì không có phương án nào tốt hơn. Cô gục đầu vào vai Kyd. Kyd và Alisa vẫn ngồi im, thi thoảng thấy Lucy ngọ nguậy, Kyd lại xoa xoa lưng Lucy, an ủi cô bạn.

Khoảng 3 giờ sáng, tàu dừng lại đón khách, tiếp tục có rất nhiều người nhảy lên. Tiếng một em bé thu hút sự chú ý của Lucy, cô hướng mặt về phía phát ra tiếng nói thỏ thẻ của đứa trẻ. Một bé trai, chừng 4, 5 tuổi đứng cùng bố. Cậu bé dường như không để ý sự chen chúc xung quanh. Cậu thích thú di chân nghịch vệt nước đang chạy trên sàn. Cậu đưa tay xoa xoa thanh nắm lên xuống ở cửa. Cậu khám phá bất kỳ thứ gì trong tầm mắt với ánh mắt ngây thơ, trong trẻo.

"Tại sao trẻ con không thấy khó chịu với không gian đông đúc, bốc mùi này nhỉ? Chúng vẫn có thể thích thú để khám phá xung quanh." Lucy thầm hỏi. *"Mình đã từng đi tàu, được ngồi hoặc nằm rất sạch sẽ, nên mình khó chịu với hoàn cảnh hiện tại. Còn đứa trẻ kia, nếu đây là lần đầu tiên đi tàu thì nó đâu có hình mẫu nào để so sánh. Trải nghiệm đi tàu trong quá khứ là một trải nghiệm nằm trong vùng an toàn, ở đó có sự thoải mái của cơ thể. Vậy việc không dám vượt ra khỏi vùng an toàn, hay nói cách khác là dính mắc với vùng an toàn sẽ khiến cho con người khó chấp nhận các trải nghiệm mới, khó thích nghi với tất cả hoàn cảnh."*

Lucy tiếp tục với những tự vấn của bản thân để tìm ra gốc rễ của sự khó chịu ban đầu. Rồi dường như hiểu được

vấn đề, cô khẽ khép mắt lại. Lucy thở một hơi thật sâu và dài, rồi bắt đầu tập trung vào nhịp thở của mình.

"Thở thật nhẹ nhàng, chậm rãi... Đúng vậy, từng nhịp thở nhẹ nhàng. Chỉ cần quan sát những cảm xúc đang lần lượt xuất hiện bên trong. Những cảm xúc không mấy dễ chịu khi mọi việc xảy ra không như ý muốn. Chỉ đơn giản là quan sát thôi..."

Cuối cùng đoàn tàu cũng tiến vào ga Jammu lúc 6 giờ sáng. Lucy gọi Alisa lúc này đang ngủ phía sau tấm khăn trùm trên đầu. Kyd tỉnh từ trước đó vì sàn ướt và lạnh. Cô và Lucy đứng lên và nép người vào nhau để giữ ấm.

SỰ PHÁT TRIỂN KHÔNG ĐẾN TỪ SỰ DỄ DÀNG

Bước xuống ga, việc đầu tiên của các cô gái là tìm điểm mua sim điện thoại vì Jammu là thành phố ở trên cao, sim sử dụng ở Delhi dường như không hoạt động. Nhờ sự giúp đỡ của một hành khách các cô gái gặp ở ga, công việc này nhanh chóng được thực hiện. Có vẻ như Jammu là thành phố du lịch nên việc giao dịch mua bán sim rất nhanh thông qua người bán sim lưu động. Anh ta chạy khắp nơi tới điểm khách gọi. Chỉ vài thao tác, trong vòng năm phút, sim mới đã được kích hoạt và có thể sử dụng.

Jammu là một thành phố thuộc bang Jammu và Kashmir. Dù trời quang và nắng nhẹ nhưng cái lạnh vẫn len lỏi trong từng tia nắng. Không khí vừa có chút se lạnh, vừa được sưởi ấm bởi ánh nắng nên rất dễ chịu. Bởi vậy mà cây cối ở đây vô cùng tươi tốt. Đường phố sạch sẽ và thông thoáng. Nhìn thấy người đàn ông đang quét rác bên đường, Lucy cảm nhận được niềm vui nhẹ thoáng qua. Kyd lắc tay cô, "Cậu xem kìa, tương lai tất cả thành phố ở đây sẽ sạch sẽ và không còn rác thải trên đường nữa!"

Alisa vươn vai, hít thở mạnh. Miệng cô mở to để không khí có thể đi vào sâu vào bên trong cổ họng. "Aaaaaa.... Thích quá, ở đây mát mẻ và thật nhiều cây cối!"

Thi thoảng ba cô gái bắt gặp những chú bò đứng ngơ ngác trên phố. Alisa thích thú chạy tới, sờ soạng, vuốt ve cặp má của chúng. Bò ở đây rất thân thiện và không có vẻ lo lắng hay sợ hãi con người. Chúng đi lại tự do bên vỉa hè. Người dân đi qua thường dừng lại cho bò ăn, âu yếm chúng một cách thân thiện và gần gũi.

Alisa chia sẻ sự hiểu biết của mình, "Ấn Độ thờ thần bò, họ rất tôn trọng bò vì đó là con vật linh thiêng các cậu ạ. Bò được xem như một người mẹ, vì tất cả chúng ta đều uống sữa bò và được nuôi dưỡng từ sữa bò."

Ở Jammu cũng có khá nhiều đền. Thành phố này không chỉ là một thành phố du lịch, nổi tiếng bởi khí hậu mát mẻ, thiên nhiên đa dạng mà còn nổi tiếng là một thành phố của các đền thờ. Các đền thờ được xây dựng to và đẹp, trông giống một cung điện nhưng vẫn mang vẻ tôn nghiêm của một trung tâm tôn giáo. Ở đây có cả đền thờ đạo Sikh và đạo Hindu.

Ngày hôm ấy, ba cô gái đi tới một đền thờ đạo Sikh và nghỉ ngơi tại đó sau một đêm mất ngủ trên tàu. Gurudwara ở Jammu không chỉ có các bữa ăn miễn phí cho tất cả người dân và du khách mà còn cho lưu trú miễn phí. Điều này như biểu hiện rõ nhất cho lòng hiếu khách, tinh thần sẻ chia, tương trợ và phụng sự một cách bình đẳng của những người đạo Sikh.

Sau một ngày nghỉ ngơi tại Gurudwara, ba cô gái tiếp tục lên đường, hướng đến dãy núi Himalaya. Nhìn trên bản đồ,

con đường từ Jammu đi tới Himalaya hầu hết là đường đèo, thậm chí nếu không kịp đi qua đèo vào buổi tối, có thể sẽ phải ngủ lại trên đèo.

"Cậu tìm xem có ngôi đền nào không, mình cố gắng đi tới đó vào buổi tối vậy!" Lucy hỏi Kyd, lúc này đang cầm điện thoại xem chỉ dẫn đường.

"Có mấy ngôi đền của đạo Hindu cậu ạ!"

Cả ba tiếp tục đi theo chỉ dẫn của bản đồ. Những đoạn đèo uốn lượn lúc lên lúc xuống khiến cho việc đi bộ thêm chút thử thách. Đường đi có lúc len qua những khu đất trống, vắng vẻ, có lúc quanh co mép đèo. Lang thang trong những khoảng đất trống khiến Lucy cảm thấy chán nản và lo lắng, cô liên tục hỏi vẻ sốt ruột, "Sắp tới đường lớn chưa cậu?

"Gần rồi cậu ơi, một đoạn nữa nha!" Kyd động viên bạn.

"Ôi, tớ mệt, cho tớ nghỉ được không?" ALisa thì vừa thở hổn hển vừa nài nỉ xin nghỉ vì quá mệt.

Hết đoạn đường vắng lại đến đường đèo. Trên đèo có rất nhiều khỉ. Chúng có bộ lông màu nâu xám, mặt đỏ gay gắt như say rượu. Thấy khỉ, Alisa phấn khích quên cả mệt, "Aha, khỉ kìa, nhiều khỉ chưa kìa các cậu!"

"Khỉ đít đỏ phải không, đít của nó màu đỏ đấy!" Lucy thích thú.

Khỉ bám rất giỏi trên những vách đá hoặc đu đưa trên những cành cây hai bên đèo. Chúng có vẻ không sợ người, thậm chí có con còn chạy theo các cô gái, vừa chạy vừa nhìn

ra hiệu xin đồ ăn. Có con khỉ mẹ không quan tâm đến người đi đường. Nó mải mê bắt rận cho các bé khỉ con rồi đưa lên miệng cắn. Tuy khỉ là loài thân thiện với người nhưng cũng có con nhăn mặt, nhe răng, tỏ vẻ hung dữ như phòng vệ.

Cung đường này xe cộ đi lại không nhiều. Thi thoảng có người dừng lại vì muốn giúp đỡ nhưng vì xe không đủ chỗ nên lại đành tạm biệt các cô gái. Đi mãi cũng hết đường đèo và ra tới đường lớn. Lúc này cả ba đã thấm mệt sau cả một ngày giãi nắng. Quanh đây không tìm thấy một khách sạn hay ngôi đền nào. Nhà dân thưa thớt, hầu hết đều đóng cửa.

Mặt trời xuống dần, ánh chiều sẫm màu cam pha chút hồng, rồi tắt hẳn. Bầu trời chuyển màu xanh tím. Khi ở Việt Nam, qua Lào, rồi Thái Lan, Lucy đã chấp nhận việc có thể ngủ ở ngoài đường bất kỳ lúc nào, nhưng khi sang một quốc gia mới, những thử thách cùng các rủi ro mới lại khiến cô gái lo lắng. Dường như lúc nào cũng phải sẵn sàng tâm thế bước qua vùng an toàn để chấp nhận tình huống không mong muốn là không có chỗ nghỉ đêm.

Khi đi trên đèo, mệt mỏi thể xác cộng thêm những suy nghĩ bên trong tâm trí khiến cho sự mệt mỏi tăng lên nhiều lần. Bất lực hơn là không nhìn thấy chỗ nào đủ an toàn để có thể yên tâm nghỉ tối. Gương mặt cô, ban đầu còn nhăn nhó vì mệt mỏi. Sau, cả mắt và miệng đều chảy sệ, không buồn ngẩng lên nhìn đường nữa. Tiếp đến là trạng thái "đơ". Rồi cô bắt đầu buông những rối rắm trong tâm trí, *"Thôi, chả nghĩ nữa, chấp nhận tất cả mọi tình huống có thể diễn ra!"* Lạ lùng là chân cô bắt đầu nhẹ hơn sau khi tâm trí dừng suy nghĩ. Cơ thể bắt đầu

vượt qua trạng thái mệt mỏi trước đó. Trạng thái hồi phục diễn ra từ từ bên trong giúp cô tiếp tục những bước chân vững vàng trên đường đèo.

Dường như sự phát triển tâm thức không đến từ những khoảng thời gian dễ dàng mà tới từ những giai đoạn thử thách, mệt mỏi. Khi cơ thể đạt đến ngưỡng giới hạn, cần sự đối diện, nỗ lực và kiên trì để vượt qua. Vượt qua được trạng thái đó, nhận thức về chính bản thân sẽ thay đổi, không còn tự giới hạn mình bởi những quan điểm trong tâm trí.

"Nhà màu hồng kia có phải một ngôi đền của đạo Hindu không cậu?" Lucy lắc lắc tay Kyd khi nhìn thấy bên kia đường thấp thoáng một ngôi nhà.

"Chúng ta sang đường đi!" Kyd nhìn theo hướng tay chỉ của Lucy.

"Alisa, sang đường bên kia cậu ơi!" Lucy quay ra sau gọi Alisa lúc này vẫn đang cắm mặt xuống đất mải miết đi.

Sang tới nơi, Lucy và Kyd đi trước, bước vào trong sân. Đây đúng là một ngôi đền. Ngôi nhà màu hồng chính là một gian thờ rộng rãi gồm ba bức tượng của ba vị thần Hindu đặt ở một góc. Cạnh đó là một căn phòng nhỏ. Có hai người đàn ông lớn tuổi ngồi ngay trước phòng. Sau khi chào hỏi bằng tiếng Anh, Lucy ngỏ ý với người đàn ông trẻ hơn, "Chúng cháu có thể ngủ lại đây đêm nay không? Chúng cháu nằm ở sân này cũng được."

Người đàn ông đáp lại bằng những câu tiếng Anh ngắn gọn, "Ngủ ở đây? Đêm nay? Được!"

Sự mệt mỏi, lo lắng tan biến hoàn toàn khi nghe câu trả lời của ông, Lucy rối rít cảm ơn, gương mặt không giấu được sự vui mừng. Ông ra hiệu cho ba cô gái theo mình vào gian nhà chính, nơi có các bức tượng thần Hindu. Ông chỉ vào tấm thảm lớn trên sàn, chỗ gần cửa và nói, "Đêm nay... Ngủ đây... Được chứ?" Rồi lại mau chóng bước ra cửa, chỉ tay sang trạm xăng dầu bên cạnh, nói: "Tắm và vệ sinh cá nhân bên kia. Tôi đi nấu cơm chiều, được chứ?"

Đêm hôm đó, không chỉ ba cô gái ngủ trong phòng thờ chính mà bên cạnh còn có nhiều người khác. Một người đàn ông đi tới phía các cô gái, kéo tấm chăn mà Lucy và Kyd đang trùm đầu. Ông nói điều gì đó bằng tiếng Ấn Độ. Phần vì mệt, phần vì sợ, Lucy và Kyd nằm im ra vẻ đã ngủ say. Người đàn ông thả mép chăn lại vị trí cũ rồi rời đi. Lúc này Lucy và Kyd nằm im trong chăn, chỉ nghe tiếng của những người đàn ông lớn tuổi nói chuyện bằng tiếng Ấn Độ. Tiếng họ mỗi lúc một nhỏ và chìm dần trong màn đêm. Alisa vẫn ngồi với khăn trùm kín đầu bên cạnh.

Sáng hôm sau, sau bữa sáng, ba cô gái chia tay hai người đàn ông ở đền. Trước khi đi, Lucy bảo Kyd, "Viết lại tấm bảng sau lưng nha cậu!" Tấm bảng cũ được một người đàn ông sống ở Sonipat viết giúp bằng tiếng Hindi khi biết hành trình tới Himalaya của các cô gái. Kyd ngạc nhiên, "Cậu muốn viết câu gì?"

"Tới Ladakh. Cần giúp đỡ. Xin cảm ơn!"

Vừa nói là làm luôn, Lucy kéo tấm bìa carton cũ, quay mặt sau ra, viết dòng chữ bằng tiếng Anh lên đó.

TỰ DO LÀ KHI THOÁT KHỎI CHIẾC HỘP TÂM TRÍ

Ladakh nằm trên dãy núi Himalaya, cách vị trí hiện tại khoảng tầm 700 km. Trong chuyến retreat tháng Tư tới, thầy sẽ dẫn học viên tới Leh và Ladakh để thực hành một số hoạt động tâm linh, tham quan các tu viện nổi tiếng. Leh là một thành phố ở Ladakh, được mệnh danh là trung tâm du lịch nổi tiếng với các tu viện Phật giáo. Văn hoá ở Leh ảnh hưởng bởi Phật giáo Tây Tạng, chính vì vậy nơi đây thu hút nhiều tu sĩ, Phật tử và cả khách du lịch tới thực hành tâm linh hoặc tham gia các khóa học về nghi lễ Phật giáo tại các tu viện. Mục đích ban đầu của Lucy và Kyd khi thực hiện hành trình tới Himalaya chính là đến Ladakh để thăm các tu viện lớn, tham gia khóa đào tạo của thầy. Vì vậy nên Lucy viết luôn đích đến vào tấm bìa carton, hy vọng sẽ tìm được một chiếc xe nào đó đưa về hướng Ladakh.

Vừa đi ngang trạm xăng dầu bên cạnh đền thì bỗng có tiếng gọi lớn, ba cô gái quay đầu lại. Một người đàn ông trên chiếc xe bồn chở xăng bước xuống, tiến về phía các cô. Anh ta đọc dòng chữ trên tấm bìa sau lưng Kyd, đoạn quay sang nhìn Kyd, ánh mắt trìu mến, anh cất lời hỏi bằng tiếng Anh:

"Các em tới Ladakh à? Là khách du lịch đúng không?"

"Vâng, chúng em từ Việt Nam, chúng em đang đi tới Ladakh!" Kyd trả lời.

"Các em có thể đi cùng đoàn của anh. Cả đoàn anh tới bãi tập kết gần thành phố Srinagar."

Kyd quay sang Lucy, ánh mắt đang ngơ ngác vì không hiểu Srinagar là chỗ nào. Vừa đúng lúc Alisa chạy lại, nhanh nhảu:

"À, anh đó bảo đi cùng, chắc họ đi hướng Ladakh đó các cậu!"

"Srinagar gần Ladakh đúng không anh?" Lucy hỏi.

"Đúng vậy, đó là một thành phố gần Ladakh!"

"Ồ, vậy cho chúng em đi cùng đoàn các anh nhé!" Lucy lập tức ngỏ ý xin được gia nhập với đoàn xe sau khi đã chắc chắn về hướng mà đoàn xe di chuyển.

Đó là lần đầu tiên các cô gái được trải nghiệm ngồi trên một xe bồn chở xăng. Những người lái xe bồn này đều theo đạo Sikh, tên của họ thường có thêm chữ "Singh". Cả nhóm gồm năm người đi trên ba chiếc xe bồn về điểm tập kết của công ty xăng dầu. Phần đầu của xe bồn là khoang lái. Bên cạnh ghế lái xe có thêm 1 chiếc giường nhỏ được thiết kế cho lái xe nghỉ ngơi trên các chuyến đi đường dài. Trong khoang lái, có đầy đủ các loại đồ ăn sẵn, nước uống, sữa và cả một chiếc bếp nhỏ với nồi, khay cơm... để có thể ăn uống bất kỳ lúc nào trên hành trình.

Những chiếc xe bồn chở xăng di chuyển rất chậm trên con đèo. Họ đi từ sáng đến tối khuya mới bắt đầu dừng nghỉ.

Đường đi tới Srinagar chủ yếu là đèo và núi non hiểm trở. Hầu hết chỉ có ô tô di chuyển trên những cung đường này. Thi thoảng có những khúc cua gấp với độ dốc lớn khiến ba cô gái ngã dúi dụi vào nhau. Thông thường trên một chiếc xe sẽ có một lái chính và một phụ lái. Tuy nhiên Butta Singh lái một mình nên ba cô gái ngồi cùng xe với anh. Butta không nói tiếng Anh, việc giao tiếp chỉ bằng cảm nhận, đôi khi không hiểu được nhau, Lucy lấy phần mềm dịch trên điện thoại để Butta có thể trao đổi. Lúc mới lên xe, nghe anh giới thiệu tên, Alisa thốt lên:

"Ồ, Butta, tên anh giống tên Đức Phật quá!"

Lucy và Kyd phá lên cười, sự trùng hợp ngẫu nhiên nhưng thú vị. Butta ngơ ngác vì không hiểu các cô gái nói gì, anh mỉm cười, nét mặt phúc hậu. Dáng người và điệu bộ của anh cũng thật chất phác. Butta nói bằng tiếng Ấn Độ thông qua phần mềm dịch, "Chúng ta là một gia đình, được chứ?" Nói rồi anh gọi về cho vợ và các con để khoe những người bạn mới.

Mọi người trên đoàn xe ai cũng quan tâm đến ba cô gái người Việt. Raija Singh - người đàn ông đầu tiên hỏi chuyện các cô gái, lái một chiếc xe khác, tuy nhiên mỗi lúc đoàn xe dừng nghỉ ngơi, anh luôn chạy về phía xe Butta để hỏi han các cô. Anh dẫn Lucy và Kyd xuống mua đồ ăn, thậm chí quan tâm hỏi han cả những nhu cầu rất cơ bản như tắm rửa, vệ sinh cá nhân, sự quan tâm chân tình như của một người anh trai dành cho những đứa em của mình vậy.

Xế chiều, đoàn xe dừng lại bên lề đường đèo để nấu ăn. Những người đàn ông tụm lại, người rửa rau củ, người vo gạo. Butta dẫn ba cô gái sang bên đường để chụp ảnh cùng thiên nhiên nơi đây. Dù trên núi nhưng cây cối ở đây hoa nở rộ đầy màu sắc. Có lẽ, ở nơi núi rừng, cây được nuôi dưỡng bởi khí trời trong lành và những ánh nắng tinh khiết nên nét đẹp cũng vô cũng trong trẻo. Những bông hoa màu hồng khá giống hoa anh đào chen chúc nhau trĩu cành. Trên vách đá, những bông hoa vàng mọc từ những cành được đâm ra từ đá, một nét đẹp vừa mạnh mẽ, vừa mềm mại. Kyd thích thú leo lên một phiến đá lớn, gọi to:

"Bật nhạc đi Lucy!"

"A, thích quá, các cậu nhảy đi, Lucy, Kyd!" - Alisa cười tít mắt, cô cũng gọi lớn.

Thiên nhiên, tự nó đã là những điệu nhảy vô cùng sáng tạo. Điệu nhảy của gió tạo thành những đợt sóng dập dềnh trên ngọn hoa lau. Điệu nhảy của cây là một tổ hợp chuyển động của những chiếc lá ve vẩy, ngọn của chúng lắc lư hai bên, những cành nhỏ lúc rung rinh nhẹ nhàng khi xoắn xít.

Raija chia cho mỗi người một khay cơm, ăn kèm Dal và Sabzi. Alisa vừa ăn vừa xuýt xoa, "Chà, ngon quá, các anh thật giỏi!"

Cả đoàn vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả trong ánh đèn điện thoại. Lucy nhìn từng gương mặt trong đoàn xe, cô thấy thật ấm áp, "Butta, Raija, từ giờ hãy gọi chúng em là Lucy Singh, Kyddy Singh và Alisa Singh."

Tất cả phá lên cười vì ý tưởng đáng yêu này.

Kết thúc bữa tối, đoàn xe tiếp tục di chuyển trong đêm. Lúc này là 9 giờ, Butta chỉ vào chiếc giường nhỏ bảo các cô gái nằm xuống. Anh tiếp tục lái xe đi xuyên đêm sau khi đã lấy chăn gối cho ba cô gái.

Như thường lệ, Alisa ngồi một góc, trùm kín khăn. Kyd và Lucy nằm nép vào bên trong chiếc giường nhỏ cạnh ghế lái. Lucy mở những bài thiền ca mà cả cô và Kyd cùng yêu thích. Cô cảm nhận được sự an yên lan tỏa khắp cơ thể. Cô quay sang Kyd lúc này đang ngâm nga theo những giai điệu.

"Cuộc sống của các anh lái xe thật thú vị cậu nhỉ, có thể ăn uống, nghỉ ngơi bất kỳ nơi nào trên đường đi. Xe là nhà. Rừng núi là nhà. Những con đèo là nhà. Khắp nơi là nhà, và tất cả mọi người đều là gia đình. Butta xem chúng ta là gia đình. Raija luôn luôn quan tâm đến sự thoải mái của chúng ta. Tất cả mọi người không xem chúng ta là khách du lịch ngoại quốc. Không có khoảng cách, không phán xét. Chỉ có sự ân cần, ấm áp. Chỉ có những trái tim rộng mở."

Ngừng lại vài giây như để nhớ điều gì đó, Lucy tiếp tục nói, "Tớ nhớ về những gì tớ nhận ra được khi ở Thái Lan. Tự do không chỉ là thoải mái lựa chọn nơi ở, công việc hay nơi đến, mà tự do thực sự là khi không còn dính mắc trong tâm trí. Tự do thực sự là khi thoát ra khỏi chiếc hộp tâm trí."

Cô mỉm cười với những suy nghĩ của mình, rồi đôi mắt nhẹ nhàng khép lại, Lucy chìm dần trong những ngôn từ và giai điệu của bài thiền ca "Tự do".

Mình là cụm mây bay - Cũng như trời xanh cao

Là cánh chim ngàn - Dang đôi cánh thật xa

Mình là một bông hoa - Với muôn ngàn nắng ấm

Là đất mẹ hiền - Gìn giữ bao mầm xanh

Và mình tự do - Khi trái tim đã mở ra

Luôn có thảnh thơi - Vì nguồn tâm trong sáng...

"Lucy, dậy đi, có cảnh sát!" Kyd vừa lay Lucy vừa gọi lớn. Cô tiếp tục quay sang gọi Alisa, "Alisa, dậy đi cậu ơi!"

Lucy mở dần đôi mắt đang ngái ngủ nhìn ra ngoài. Butta lúc này đã xuống xe xuất trình giấy tờ. Anh đang cố trình bày về điều gì đó liên quan đến các cô gái. Xung quanh rất nhiều cảnh sát. Họ mặc quân phục rằn ri, vai khoác súng, vẻ rất nghiêm trọng.

"Ôi, có chuyện gì thế cậu?" Lucy dụi mắt, hốt hoảng hỏi Kyd.

"Tớ không biết, xe bị dừng."

"Cả đoàn xe hay mỗi xe của mình?"

Kyd ngó ra bên ngoài tìm kiếm các xe khác trong đoàn, "Hình như các xe trước đã đi rồi, chỉ mỗi xe Butta bị giữ thôi!"

Một cảnh sát đứng ở cửa xe, yêu cầu các cô gái xuất trình hộ chiếu và visa để kiểm tra. Hai, ba người khác lần lượt đi đến, họ phỏng vấn các cô về việc du lịch tại Ấn Độ. Butta vẫn đang giải thích với một cảnh sát khác ở đằng xa, khuôn mặt anh có vẻ căng thẳng. Đoàn cảnh sát khá đông, mười đến mười lăm người, thậm chí hơn thế. Đây có thể là một chốt kiểm soát cảnh sát lập lên. Himalaya là dãy núi đi qua nhiều

quốc gia như Ấn Độ, Bhutan, Nelpan, Trung Quốc và Pakistan nên việc kiểm soát an ninh khi tới đây có phần chặt chẽ. Khu vực này lại gần biên giới Pakistan nên các chốt cảnh sát dày hơn để kiểm soát ngăn chặn các hoạt động thâm nhập bất hợp pháp. Hơn nữa, con đường tới Srinagar là đường núi cao hiểm trở với nhiều yếu tố phức tạp của địa hình, thời tiết, các chốt kiểm soát như để phần để đảm bảo an toàn và có sự hỗ trợ kịp thời cho các xe lưu thông nếu gặp bất kỳ sự cố gì.

Cuối cùng thì mọi việc cũng ổn. Cảnh sát thông báo đã hoàn tất kiểm tra giấy tờ sau chừng mười lăm phút. Butta vào xe, anh thở phào nhẹ nhõm, quay sang Lucy và Kyd nói điều gì đó bằng tiếng Hindi. Anh khởi động xe, đôi mắt cố gắng mở to, tập trung vào màn đêm đen trước mặt.

Con đường trên núi chỉ một màu đen kịt. Ngồi trong xe nhìn ra ngoài, hai bên đường được bao phủ bởi bóng tối, các cô gái chỉ cảm nhận được độ gồ ghề, lên xuống của con đường bằng những cú nẩy người, nghiêng trái, nghiêng phải khi nằm trong xe. Những tài xế đi trên cung đường này phải thật sự tập trung vì mây cản trở tầm nhìn. Mây trộn lẫn ánh đèn tạo nên một màu vàng đặc, giấu đi những chướng ngại vật trên đường.

Sau hơn một ngày, đoàn xe đã tới điểm tập kết ở một điểm ven thành phố Srinagar. Ba cô gái khoác ba lô xuống xe. Đoàn xe đứng xung quanh. Những cái ôm chia tay trong sự quý mến khiến ba cô gái cảm thấy lưu luyến vô cùng. Raija dẫn các cô tới điểm xe bus để bắt xe vào thành phố. Anh hướng dẫn cách đi tới Ladakh, đưa số điện thoại cho Lucy và không quên ân cần dặn dò, "Nếu các em gặp bất kỳ khó khăn nào, hãy liên hệ cho anh nhé!"

ĐỪNG DÍNH MẮC VÀO ĐÍCH ĐẾN

Thành phố Srinagar là thủ phủ mùa hè của bang Jammu và Kashmir - vùng lãnh thổ liên bang miền Bắc Ấn Độ. Nhờ được bao quanh bởi các dãy núi thuộc hệ thống Himalaya và nằm cạnh con sông Jhelum nên thiên nhiên Srinagar vô cùng nên thơ, hấp dẫn.

Vừa bước vào thành phố, điều đầu tiên đập vào mắt các cô gái chính là nơi đây có rất nhiều binh lính. Trong bộ quân phục gọn gàng, được trang bị đầy đủ mũ bảo hiểm, súng ống, đạn dược, trông họ thật trang trọng và chuyên nghiệp. Srinagar là thành phố giáp biên giới Pakistan nên an ninh ở đây luôn được kiểm soát chặt chẽ để bảo vệ và duy trì trật tự. Cũng có thể vì giáp Pakistan nên tôn giáo chính ở Srinagar là Hồi giáo. Điều này có thể thấy rõ khi đi ngoài đường, người dân chủ yếu mang trang phục đạo Hồi. Những người phụ nữ mặc áo dài, đeo khăn che kín mặt, cổ, tóc. Đàn ông mặc quần áo dài kèm những chiếc mũ trùm đầu, thường là màu sáng.

Như một thói quen, điều đầu tiên các cô gái nghĩ đến là tìm một Gurudwara để nghỉ ngơi vì theo kinh nghiệm gần một tháng ở Ấn Độ, đền của đạo Sikh là nơi có thể xin nghỉ

qua đêm miễn phí hoặc nếu có thì chi phí cũng rẻ. Tuy nơi đây chủ yếu là đạo Hồi nhưng vẫn có những Gurudwara lớn dành cho tín đồ của đạo này cũng như du khách ở khắp nơi đến tham quan. Lucy mở định vị trên bản đồ, tìm vị trí của Gurudwara gần nhất, ba cô gái cùng đi tới đó. Lúc này là tháng Tư, thời tiết ở Srinagar đang là mùa xuân. Nhiệt độ ban ngày khá mát mẻ và dễ chịu. Buổi sáng sớm và đêm là lúc lạnh nhất, đôi lúc có mưa. Nhờ có khí hậu như vậy mà cây cối nơi đây xanh mướt và tràn đầy sức sống. Thiên nhiên tươi tốt, khí hậu mát mẻ, nhiều cảnh quan đồi núi, sông hồ đã góp phần giúp Srinagar trở thành khu du lịch tuyệt vời ở Ấn Độ.

Từ Srinagar đi tới Ladakh theo đường bộ khoảng chừng 300 km, qua khoảng 5 thị trấn và thành phố. Tuy nhiên, khó khăn mà các cô gái bắt đầu gặp phải là đường bộ tới Ladakh hiện đang bị đóng cửa vì tuyết. Tuyến đường từ Srinagar tới Ladakh đi qua con đèo Zoji La, nằm ở độ cao hơn 3.500 m, thường xuyên bị tuyết phủ dày vào mùa đông. Mùa xuân, nhiệt độ tăng dần lên, băng tuyết tan chảy gây ra lở tuyết và lở đất càng khiến cho việc di chuyển trên đó gặp nhiều khó khăn hơn, nguy hiểm hơn, vậy nên chính quyền nơi đây thường yêu cầu đóng cửa cho tới tháng Năm, tháng Sáu, sau khi lớp băng tuyết được xử lý hoàn toàn, không gây nguy hiểm cho người dân cũng như khách du lịch khi đi lại trên tuyến đường này.

Lang thang trong Srinagar chừng 3 ngày, số tiền ít ỏi cuối cùng cũng tiêu gần hết vào việc lưu trú buổi tối. Lucy và Kyd ngồi bệt xuống ghế chờ xe bus ở một điểm đón xe. Thấy hai người bạn có vẻ đã mệt, Alisa lên tiếng:

"Ngồi nghỉ đây, tớ đi sang kia mua chuối nha!"

Rồi không đợi bạn trả lời, cô chạy tới chiếc xe đẩy hoa quả cách đó chừng 50 m. Lucy ngả đầu vào vai Kyd, giọng chán nản, "Ôi, chúng ta đi đâu bây giờ? Không thể ở đây đến tháng Năm chỉ để chờ đường tới Ladakh mở được. Tớ chán quá Kyd ơi!"

"Tớ cũng đang chán. Cậu quyết định đi, đi đâu cũng được!"

"Khi chán cậu sẽ làm gì, Kyd?"

"Tớ sẽ tự hỏi xem mình thực sự mình muốn gì!"

"Ổ, vậy giờ chúng ta muốn gì hả Kyd?"

Alisa đã quay trở lại, trên tay chừng 6, 7 trái chuối và một ít rau củ.

"Ăn đi các cậu!" Alisa hí hửng với những thức đồ đang có.

"Giá mà bây giờ có thể gặp ai đó chỉ cho chúng ta về những con đường ở Ấn Độ, dắt chúng ta đến nơi cần đến thì tuyệt!" Lucy vẫn chưa hết chán nản.

"Ý cậu là Chan-la-cà đúng không?[1] Chan-la-cà đã từng đến Bhutan, Nepal và Ấn Độ đó." Alisa tiếp tục kể về Chan-la-cà và những địa danh mà anh ta đã đi qua với giọng điệu đầy ngưỡng mộ.

Nắng dịu dần. Nhưng càng về chiều, tâm trạng Lucy càng trở nên nặng nề. Cô thở dài cái thượt, "Chúng ta đi đâu ngủ bây giờ? Hôm nay đi cả mấy Gurudwara đều không có chỗ nghỉ lại rồi."

[1] Một nhân vật nổi tiếng trong giới trẻ ở Việt Nam, anh được biết đến là một ca sĩ, một Vlogger về du lịch.

Hai đêm trước, các cô gái cũng lang thang đến tối vì không tìm được chỗ nghỉ có chi phí rẻ. Đây là thành phố du lịch nên có rất nhiều người hành nghề môi giới khách sạn trên các con phố. Thấy người nước ngoài đi lang thang, họ bám theo chào mời, tất nhiên ba cô gái không đủ kinh phí cho những chỗ nghỉ đêm như vậy. Những lúc không còn đường nào khác, cả ba xuôi theo phương án tìm một chỗ có mái che sương để ngủ vì thời tiết ban đêm rất lạnh. Nhưng thật kỳ lạ, cứ mỗi lúc chấp nhận những gì đang xảy ra và bỏ qua những kế hoạch đã mong cầu thì các cô lại nhận được sự giúp đỡ phù hợp nhất với hoàn cảnh.

Đêm nay lại tiếp tục như vậy. Sau khi thất thểu đi tới các địa điểm để tìm chỗ ngủ thì các cô gái lại nhận được sự giúp đỡ của một Gurudwara trên địa bàn, điều kiện là buổi sáng phải di chuyển sớm vì hầu hết các phòng tại đây đều được khách du lịch đặt trước.

"Kyd, tớ lại mơ thấy người phụ nữ ấy!" Lucy vừa gấp túi ngủ, vừa quay sang nhìn Kyd.

"Ai cơ? Người phụ nữ mà cậu mơ hôm ngủ đầu tiên ở Gurudwara á?" Kyd đang thu dọn hành lý, bỗng dừng tay, quay sang bạn vì tò mò.

"Đúng rồi, bà lại nhắc điều này: đừng dính mắc vào đích đến, hãy trải nghiệm hành trình. Tớ chỉ nhớ mỗi câu nói đó khi ngủ dậy."

"Vậy giờ cậu tính sao?" Kyd tròn xoe đôi mắt, chăm chú nhìn Lucy.

Lúc này, Lucy và Kyd đang thu dọn đồ đạc trong lúc chờ Alisa vệ sinh cá nhân sau một đêm ngủ ở ký túc xá tại Gurudwara.

"Tớ thấy mình đang cố chấp vào mục tiêu tới Ladakh. Tớ dính mắc với mục tiêu tới các thiền viện, trung tâm Phật giáo lớn ở Ladakh. Những ngày qua, khi đi qua các quốc gia, được trải nghiệm các tôn giáo khác nhau, tớ nhận ra rằng tất cả các đạo đều hướng về một đích. Tuy các lễ nghi tôn giáo khác nhau vì lịch sử hình thành và bối cảnh phát triển ở những nước có nền văn hóa khác nhau, nhưng đều hướng con người trở nên yêu thương, từ bi, bao dung... và cuối cùng là trở về sự thuần khiết vốn có."

Ngừng một lát, Lucy tiếp tục, "Chúng ta vẫn tiếp tục tới Himalaya nhé, đi cho đến khi không thể đi được nữa, hãy trải nghiệm hành trình này. Nhưng sẽ không cố chấp vào việc phải đến Ladakh nữa."

Kyd rạng rỡ, "Chơi luôn!"

Alisa vừa quay lại, thấy hai người bạn đang cười nói vui vẻ, cô ngạc nhiên, "Ủa, có điều gì thú vị mà tớ bỏ lỡ sao?"

"Chúng mình sẽ đi đến cùng cậu ạ! Hôm nay chúng mình quay trở lại hành trình tới Himalaya nào!" Lucy vui vẻ.

"Ủa, gì kỳ vậy, sau một đêm thôi mà cậu đã có quyết định à? Nhưng mà tuyệt quá, đi tiếp thôi!" Alisa phấn khích hét lên thích thú.

Có lẽ, sự cản trở lớn nhất vẫn chính là tâm trí của chính mình mà không phải bất kỳ ai, bất kỳ điều gì.

CHỈ CẦN KHÔNG BỎ CUỘC!

Rời Gurudwara, các cô gái đi đến Trung tâm tư vấn du lịch để tham khảo các thông tin đi tới Ladakh. Người tư vấn kiểm tra máy tính, gọi điện một số nơi và sau đó thông báo với các cô gái về tình hình đóng cửa các tuyến đường bộ tới Ladakh. Anh cũng chia sẻ về tình hình thời tiết và thông tin quan trọng khác khi đi vào một số địa phận thuộc dãy Himalaya. Cuối cùng anh hướng dẫn các cô thông tin từng chặng đường và các tuyến xe bus trên cung đường tới những địa phận thuộc dãy Himalaya. Hành trình từ Srinagar tới Ladakh cần qua các địa phận: Ganderbal, Sonamarg, Zoji La Pass, Dras, và cuối cùng là tới Ladakh gồm các thành phố: Kargil, Mulbekh, Lamayuru, Leh. Anh còn đưa cho các cô gái một tấm bản đồ nhỏ, trên đó có ghi chú các địa điểm và nơi bắt xe bus, giúp các cô có được đầy đủ thông tin trước khi tiếp tục lên đường.

Sau khi tham khảo người tư vấn du lịch, ba cô gái ngồi xuống chiếc sofa trong phòng tư vấn để sắp xếp lại hành lý trước khi lên đường.

"Anh không thể tới Ladakh lúc này, tuyết rất dày và nguy hiểm."

"Nhưng tôi phải tới Ladakh. Tôi đã lang thang ở thành phố này cả tuần nay. Tôi không còn tiền để ở lại. Tôi còn bị đánh cắp cả điện thoại. Tôi không thể chờ thêm nữa."

Tiếng trao đổi khá to từ bàn tư vấn vọng lại. Cuộc nói chuyện có vẻ căng thẳng.

"Tôi nhắc lại rằng không có chuyến xe nào tới Ladakh cả!" Người tư vấn du lịch nói với giọng quả quyết.

"Vậy tại sao những cô gái kia lại vẫn đi tới đó?"

Lúc này cả hai cùng quay về phía các cô gái.

"Anh hãy hỏi các cô gái ấy xem. Tôi cũng đã nói với họ rằng không có chuyến xe nào tới Ladakh vào thời điểm này." Người tư vấn chỉ tay về phía ba cô gái quả quyết.

Người khách du lịch tiến về phía các cô gái. Đó là một người đàn ông Nhật Bản với cặp mắt một mí và mái tóc muối tiêu. Có lẽ ông đã lớn tuổi. Ông cao và gầy, có nước da vàng, hơi ngả màu bánh mật. Sau khi chào hỏi bằng tiếng Anh, ông tự giới thiệu hành trình của mình. Ông là kiến trúc sư, sự nghiệp của ông gắn liền với việc di chuyển đến nhiều quốc gia lớn để tham quan các loại hình kiến trúc. Vừa nghe ông giới thiệu tên "Talaca", Alisa đã òa lên như vừa thấy điều gì đó kỳ lạ, "Ôi, Ta-la-cà, nghe giống như Chan-la-cà các cậu ạ, thật trùng hợp!"

Ông kể về những ngày lang thang trên đất Ấn Độ, gặp sự cố mất điện thoại và nhiều ngày chờ đợi ở Srinagar vì đường tới Ladakh đóng cửa. Bỗng Talaca hỏi:

"Tôi đi cùng các bạn có được không?"

"Chúng tôi không chắc chắn có tới được Ladakh không. Chỉ biết rằng chúng tôi sẽ đi cho tới khi không thể đi được nữa." Lucy thành thật chia sẻ.

"Không sao đâu, cho tôi đi cùng nhé!"

Và cả nhóm cùng nhau rời khỏi trung tâm tư vấn du lịch, bắt đầu hành trình đi tới Ladakh.

Talaca tuổi đã hơn 60 tuổi nhưng sức khỏe rất dẻo dai. Ông chia sẻ mỗi ngày có thể đi bộ hơn 70 km. Ông đã đi qua tầm 80 quốc gia, cuốn hộ chiếu của ông chi chít con dấu xuất nhập cảnh của các nước. Người bạn già có trí nhớ vô cùng tốt, ông nhớ mọi ngóc ngách ở những thành phố đã từng qua. Nhờ có người bạn lớn tuổi này mà việc đi tìm các chuyến xe bus trở nên vô cùng đơn giản. Thoắt cái, ông đứng cạnh một điểm chờ xe bus. Thoắt cái, đã lại thấy Talaca đứng vẫy tay ở cửa xe. Cả nhóm lên rồi xuống 3 chuyến xe bus đi qua các thị trấn Ganderbal, Kangan, Mammar, Nilagrad. Điểm dừng chân cuối cùng của xe bus là Nilagrad, một ngôi làng nhỏ cách thị trấn Sonamarg chừng 10 km.

"Ôi, tuyết kìa cậu ơi, tớ muốn chạm tay vào tuyết!" Kyd sung sướng hét lên khi nhìn thấy những sườn núi phủ đầy tuyết trắng xóa.

Vị trí cả nhóm đang đứng là bên cạnh một dòng sông đẹp vô cùng. Lucy quay sang ra hiệu cho Talaca nghỉ lại đây một lát trước khi tiếp tục đi bộ tới Sonamarg. Talaca ngồi trên một mỏm đá ven đường. Ông lấy điếu thuốc ra hút, mắt hướng về dòng sông. Có lẽ khung cảnh thiên nhiên như thế này quá đỗi quen thuộc với người đã từng đi qua 80 quốc gia như ông.

Lucy và Kyd men theo những tảng đá lớn, đi xuống dòng sông. Alisa theo ngay sau, khuôn mặt hiện rõ sự thích thú khi được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của thiên nhiên nơi đây. Dòng sông trong vắt, trườn lên những rặng đá và rơi xuống tạo thành bọt trắng xóa trông như những con thác nhỏ. Ở phía lòng sông, có thể nhìn thấy từng cụm đá nhỏ xếp kề bên nhau nhấp nhô bên dưới. Bên kia dòng sông là cánh rừng thông rậm rạp phủ trắng tuyết. Có vẻ như đó là một cánh rừng ở trên sườn núi.

Thiên nhiên như một bức vẽ của người họa sĩ tài ba. Cảnh và sắc được phối hợp thật hài hòa. Sự mềm mại, uyển chuyển của dòng sông uốn lượn quanh những tảng đá vững chãi. Xa xa những ngọn núi xanh đen kỳ bí, lấm tấm màu trắng kiêu sa của tuyết. Lucy hít một hơi thật dài. Không khí là một hỗn hợp hơi ấm từ mặt trời, cái giá của băng tuyết và sự ẩm ướt trong veo của hơi nước. Một cảm giác khoan khoái, mát lành, dễ chịu đi vào mũi và lan khắp cơ thể. Sau khi đã nạp đủ năng lượng, cả nhóm tiếp tục đi bộ về hướng thị trấn Sonamarg.

Sonamarg là một thị trấn nhỏ nổi tiếng với cảnh quan thiên nhiên tuyệt đẹp. Nơi đây gồm các đỉnh núi phủ tuyết, thung lũng xanh và dòng sông băng. Hầu hết khách du lịch thường dừng chân tại Sonamarg trước khi tới Ladakh để tham quan và tham gia các hoạt động ngoài trời như leo núi, cắm trại... Đường tới Sonamarg có nhiều xe du lịch qua lại nên nhiều đoạn lưu thông chậm. Hai bên đường là những tảng băng trườn chậm chạp từ trên đỉnh núi xuống, tan dần tan dần dưới hơi ấm của mặt trời.

Kyd áp má vào tảng băng bên đường, tay xoa xoa, gương mặt hào hứng. Đây là lần đầu tiên Kyd được chạm tay vào băng. Cô phấn khích vô cùng.

"Tớ đã thấy tuyết và được chạm vào tuyết!"

"Chúng ta đã chạm Himalaya rồi đúng không cậu?" Lucy cũng vui không kém khi lần đầu tiên thấy những tảng băng.

Càng lên cao, băng hai bên đường càng lớn. Băng từ sườn núi hai bên tràn xuống lòng đường khiến cho mặt đường rất trơn và lạnh. Lucy và Kyd đi phía trước, thi thoảng Lucy ngoái lại phía sau nhìn xem Talaca và Alisa đang ở đâu. Nhưng khoảng cách giữa những người bạn càng ngày càng xa nhau. Lúc này Lucy không còn nhìn thấy bóng dáng Alisa phía sau, chỉ mỗi Talaca với bước chân thoăn thoắt lướt nhẹ nhàng trên băng. Trời tối dần, không khí mỗi lúc một lạnh hơn, xe ô tô bắt đầu bật đèn. Màu tối của trời quyện cùng làn hơi từ băng và màu trắng của tuyết, trông càng xám xịt và lạnh giá.

"Tớ cần đi vệ sinh. Mình tới ngôi nhà kia nha Kyd!"

Lucy chỉ tay vào ngôi nhà bên đường. Thật may mắn vì ở sườn núi đầy băng vẫn có nhà. Những người đàn ông đứng trước cửa nhà đã chỉ cho Lucy khu vực vệ sinh cách đó chừng hai mươi mét. Đường đi tới đó phủ đầy tuyết. Chỉ thấy một màu trắng xóa dưới chân, chỗ cứng, chỗ tơi xốp, rất dễ lún xuống. Thay vì sợ, Lucy và Kyd tỏ ra thích thú, nhón từng bước nhẹ nhàng lên mặt tuyết để không bị sụt xuống.

Vừa quay trở lại thì lúc này Alisa và Talaca cũng đã có mặt trước ngôi nhà. Talaca đang đứng cùng những người đàn ông Ấn Độ.

Alisa bước tới cạnh Lucy và Kyd, nhăn nhó, "Tớ lạnh quá. Dép của tớ bị thủng, chân cóng hết cả rồi."

Dép Alisa mòn đến mức thủng một lỗ ở chính giữa do thời gian đi bộ quá lâu trên những con đèo tưởng như dài bất tận. Tất ướt, khiến cho đôi bàn chân đỏ tấy vì lạnh.

"Tớ đuổi theo các cậu nhưng lạnh quá, chân không còn cảm giác nữa. May có một chiếc ô tô đi qua và chở tớ lên đây, anh lái xe kia kìa, người đeo kính đen ấy. Anh ấy bảo không được đi tiếp, tớ không hiểu, các cậu ra hỏi đi!" Alisa kể lại, giọng vẫn còn xuýt xoa vì lạnh.

Người đàn ông kính đen đang nói với Talaca về điều gì đó. Từ xa, câu chuyện loáng thoáng liên quan đến chi phí phòng. Có lẽ đây là một môi giới khách sạn. Sonamarg là một thành phố du lịch nên thật không có gì lạ khi một người môi giới di chuyển ngoài đường để tìm kiếm khách hàng.

"Có chuyện gì vậy, Talaca?" Lucy bước tới phía những người đàn ông Ấn Độ và Talaca đang đứng

"Anh này bảo chúng ta không thể đi tiếp mà phải nghỉ lại ở khách sạn. Anh ta đang chia sẻ về giá phòng ở khách sạn của họ!" Talaca trả lời vắn tắt.

Lucy quay sang người đàn ông đeo kính đen, "Chúng em phải đi tới Sonamarg và chúng em không có tiền để nghỉ ở khách sạn anh ạ!"

"Tất cả các bạn không được phép đi tiếp vào buổi tối. Đêm đến, nhiệt độ xuống rất nhanh, có khi xuống dưới 0 độ.

Các bạn sẽ gặp nguy hiểm nếu đi trong đêm!" Một người đàn ông trong nhóm lên tiếng giải thích.

"Vậy chúng tôi xin ngủ lại ngôi nhà này được không? Chúng tôi có thể nằm dưới sàn. Chúng tôi là người Việt Nam, anh bạn lớn tuổi này là người Nhật Bản. Chúng tôi đã đi bộ ở Ấn Độ hơn một tháng và chúng tôi không còn nhiều tiền để ở khách sạn."

"Các bạn không thể ở lại đây, đây là chốt kiểm soát. Chúng tôi là cảnh sát đang thực hiện nhiệm vụ tại chốt này."

"Ồ họ là cảnh sát!" Lucy tròn mắt quay sang Kyd.

"Đúng vậy! Và để đảm bảo an toàn cho tất cả các bạn, các bạn phải quay trở lại. Sáng ngày mai, các bạn có thể vào trong thị trấn Sonamarg cách đây 2 km." Anh cảnh sát nhắc lại lần nữa về yêu cầu quay trở lại.

Người đàn ông kính đen lúc này dường như hiểu được hành trình của nhóm, anh ta lên tiếng, "Khách sạn của tôi ngay gần đây, có phòng giá rẻ cho các em. Ngày mai nếu các bạn muốn vào thị trấn, tôi sẽ đưa các em đi."

Trời lúc này đã nhá nhem tối. Lượng xe ô tô qua lại ít dần. Hầu hết các xe đều quay ngược xuống. Cả nhóm được người đàn ông đeo kính đen đưa về khách sạn của anh cách đó chừng 2, 3 km.

Đó là một khách sạn nhỏ nằm gần khu vực dân cư. Nó giống một ngôi nhà hơn là khách sạn. Tầng một là nhà bếp và phục vụ ăn uống. Bên ngoài kê một ít bàn ghế đủ cho khoảng mười thực khách.

Người đàn ông lúc này mới tháo kính. Anh giới thiệu về công việc của mình. Anh là một hướng dẫn viên du lịch và đã dẫn rất nhiều đoàn Việt Nam du lịch ở Himalaya. Anh chia sẻ về kinh nghiệm khám phá ngọn núi du lịch tâm linh nổi tiếng này. Giọng nói nhanh, dáng người nhỏ bé, các cử chỉ đều rất linh hoạt và nhanh nhẹn. Trông anh giống một hướng dẫn viên chuyên nghiệp và lâu năm.

"Hôm nay các em đã ở đây, tôi là hướng dẫn viên cho các em. Vì vậy đừng ngần ngại yêu cầu giúp đỡ nhé. Tôi ở đây vì các em." Người hướng dẫn viên nói với chất giọng hào sảng.

"Cảm ơn anh rất nhiều vì đã giúp đỡ chúng em. Thật may mắn vì chúng em đã gặp một hướng dẫn viên làm nghề bằng trái tim ạ." Lucy xúc động bày tỏ.

"Tôi có thể đưa cả nhóm vào trong thị trấn Sonamarg. Nhưng nếu ở đó chờ cho đến khi Ladakh được mở cửa thì sẽ tốn nhiều chi phí lưu trú. Sonamarg là một địa điểm du lịch, các dịch vụ ở đó đều rất đắt đỏ. Bây giờ hãy ăn tối và nghỉ ngơi. Phòng đã có nước nóng. Ngày mai 9 giờ sáng tôi có mặt ở đây, hãy báo cho tôi kế hoạch của nhóm nhé!"

Nói xong, người hướng dẫn viên chào tạm biệt ba cô gái để về nhà, ở một ngôi làng gần đó. Cả nhóm được nhân viên lễ tân đưa lên phòng cất hành lý và nghỉ ngơi.

"Talaca, ông có kế hoạch gì chưa?" Lucy xoay người sang giường bên cạnh hỏi Talaca.

"Tôi sẽ suy nghĩ thêm một chút vào tối nay!"

"Vâng, chúng tôi cũng vậy. Chúng ta không thể vượt qua Sonamarg vì cảnh sát đã chặn chốt ở đó. Nghỉ lại ở Sonamarg sẽ tốn rất nhiều tiền và phải chờ một tháng nữa đường lên Ladakh mới mở."

Talaca gật gù, ánh mắt người bạn già như suy tư điều gì đó. Rồi ông ra phía ngoài hút thuốc.

"Ôi ấm quá cậu ơi! Chăn và đệm đã được cắm điện, họ thật tốt!" Alisa cuộn người trong chăn và rú lên thích thú.

Bên ngoài cửa sổ, nước chảy xuống từ mái nhà. Trời mưa hoặc có thể là nước do băng tan. Ngoài đó đang rất lạnh.

"Tớ đã chạm được vào tuyết, tớ đã từng ước mơ điều này." Kyd nói và nhìn ra cửa sổ, đôi mắt ánh lên vẻ vui sướng pha lẫn niềm tự hào thích thú.

"Kyd, dù không tới được Ladakh như kế hoạch, nhưng chúng ta đã ở Himalaya, chúng ta đã không bỏ cuộc."

"Cậu đã đạt được ước mơ của cậu là chạm vào tuyết. Tớ cũng đã có câu trả lời cho những trăn trở của mình. Ban đầu tớ muốn đến Ladakh, ngoài lý do tham dự khóa học của Thầy tớ còn có mong muốn khác là tìm hiểu về những thiền viện lớn của Phật giáo. Tớ muốn tìm một nơi để tu tập..."

Ngừng một lát, Lucy tiếp tục, "Nhưng trên hành trình tới đây, chúng ta đã gặp những vị Phật ở đạo Sikh, đạo Hồi, đạo Hindu..., đâu chỉ riêng đạo Phật mới có Phật. Khi tâm mình hướng về Phật thì sẽ thấy Phật ở khắp mọi nơi mà không cần phải tới những thiền viện hay các ngôi chùa lớn."

"Vậy mai chúng ta sẽ đi đâu?" Alisa ngơ ngác.

"Chúng ta quay lại Srinagar để trở về nhé các cậu. Hành trình Việt Nam tới Himalaya đã hoàn thành!" Lucy lớn giọng đầy tự hào.

"Talaca, chúng tôi sẽ quay về Srinagar!" Alisa phấn khích, gọi với ra cửa phòng. Lúc này Talaca vừa bước vào, đang đứng ở cửa quan sát ba cô gái nói chuyện.

"Tôi cũng sẽ đi cùng các bạn để quay trở lại Srinagar. Sau đó tôi sẽ tới một số địa điểm khác ở Ấn Độ, tôi không đến Ladakh nữa." Talaca như biết được kế hoạch của các cô gái nên chia sẻ một cách quả quyết.

Con đường đi xuống ngập tràn nắng sớm. Mặt trời rải làn nắng mỏng manh xuống thung lũng làm rực sáng cả một triền cỏ xanh mơn mởn. Băng lấp lánh trên những mỏm núi. Từng lớp băng trên sườn núi đang tan dần dưới ánh nắng. Núi như đang cởi dần chiếc áo trắng để lộ làn da loang lổ, chỗ thì nâu xám, chỗ thì vàng cam, có chỗ được che bởi mảnh vải xanh mướt được đan bởi cây cối. Trên cung đường uốn lượn quanh co đó đã lưu lại dấu chân của một hành trình đáng nhớ. Đó không phải là hành trình chinh phục Himalaya - dãy núi huyền thoại gắn liền với nhiều kỳ tích nổi tiếng. Mà đó là hành trình thám hiểm và chinh phục tâm trí của chính mình.

PHẦN KẾT

Ngồi ở sân bay Nội Bài, sau khi xem qua bản thảo của cuốn sách "Con phải tới Himalaya", Kyd quay sang Lucy, vẻ thắc mắc:

"Tại sao cậu không kể hết toàn bộ hành trình trong cuốn sách? Trên đường từ Srinagar quay về Dehli, rất nhiều kế hoạch bị thay đổi vì một số sự kiện ngoài dự tính. Chúng ta đã được một người lái xe chở xăng có tên Ha-di-đà, bạn của Butta và Raija đưa qua mấy con đèo. Đây là một sự trùng hợp thú vị mà Lucy! Trong lúc khó khăn, cần sự hỗ trợ thì những người bạn xuất hiện. Tên của họ đọc lên gợi nhớ đến các vị Phật."

Dừng nghĩ ngợi một lát, Kyd tiếp tục hỏi, "Rồi cả việc gặp một người ăn trộm khi chúng ta tới xin ngủ đêm Gurudwara nữa. Anh ta đã đưa chúng ta đi trên mấy chuyến tàu và sau đó nhảy xuống cùng ba lô của cậu. Chúng ta đã mất hết tiền và giấy tờ tùy thân, thêm ba ngày ở đồn cảnh sát vì không có tiền và giấy tờ. May mắn là cảnh sát đã bắt được anh bạn đó nhờ vào bức ảnh anh ta selfie cùng bọn mình. Rất nhiều sự kiện nữa mà chúng ta đã gặp, tớ thấy thật ly kỳ Lucy ạ."

Lucy im lặng một lát mới nhìn bạn trả lời, "Khi dừng chân tại Sonamarg, Himalaya, tớ đã nhận ra rằng: Himalaya không phải là đỉnh núi hùng vĩ ở Ấn Độ. Himalaya là một ngọn núi trong tâm trí, nó hùng vĩ không kém bởi được chất chồng đầy rẫy nỗi sợ hãi, sự nghi ngờ, lo lắng... mà mỗi người đã tự tạo nên. Chính vì vậy, đó là thời điểm kết thúc hành trình trong cuốn sách của chúng ta."

Và chúng tớ, mỗi người đã chinh phục Himalaya của riêng mình trên chuyến phiêu lưu này để có những phát triển cao hơn trên hành trình mà mình đã lựa chọn.

CON PHẢI TỚI HIMALAYA

VÔ NIỆM

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ
Số 9 - Ngõ 26 - Phố Hoàng Cầu - Q. Đống Đa - TP . Hà Nội
VPGD : Số 278 Tôn Đức Thắng , Q. Đống Đa - TP Hà Nội
ĐT: (024) . 66860751 - (024) . 66860753
Email: nxbdantri@gmail.com
Website: nxbdantri.com.vn

----------***----------

Chịu trách nhiệm xuất bản:
BÙI THỊ HƯƠNG
Chịu trách nhiệm nội dung:
LÊ QUANG KHÔI

Biên tập: Võ Thị Kim Thanh
Sửa bản in: Minh Ngọc
Thiết kế bìa: Hà Mai
Trình bày: Tuệ Minh

Đơn vị liên kết xuất bản:
CÔNG TY TNHH VĂN HÓA ĐÔNG TÂY
Nhà N11A, Đơn nguyên 3, Dịch Vọng, Cầu Giấy, Hà Nội
Tel: (04).63297411
Email:sachdongtay@gmail.com
Website: https://dongtay.vn/

In 1.500 cuốn, khổ 13.5x20 cm tại Công ty TNHH In - Thương mại & Dịch vụ Nguyễn Lâm.
Địa chỉ: 352 đường Giải Phóng, P. Phương Liệt, Q. Thanh Xuân, TP. Hà Nội.
ĐKKHXB số: 4134-2024/CXBIPH/2-171/DT.
QĐXB số: 4117/QĐXB-NXBDT, cấp ngày 05/11/2024.
Mã số ISBN: 978-604-40-6349-2.
In xong và nộp lưu chiểu năm 2024.